

Stéblo na hladině

Miroslava Dvořáková

Stéblo na hladině

Předmluva

Jak jsem se stala astroložkou? Ze zvědavosti, zda „to“ vůbec funguje a z troufalosti. V průběhu dvou desetiletí jsem se setkávala s lidmi a poslouchala jejich příběhy.

Tíži zodpovědnosti jsem si uvědomila až se zpožděním. Tisíckrát jsem pochybovala a tisíckrát se sama sebe ptala, jestli mám vůbec právo z hodiny, data a místa narození úplně cizímu člověku horoskop vypočítat a vyložit. Za žádnou cenu jsem se nechtěla ocitnout v jednom pytli s propagátory instantního štěstí. Má exaktně myslící polovina zůstávala trvale ve střehu, a nutila mne k sebekontrolě a objektivitě. Ověřila jsem si, že astrologie jako nástroj k psychoterapii opravdu funguje, stejně tak jsem během let získala důkazy o jejím transcendentálním přesahu. Některé zážitky byly velmi silné. Proto jsem se astrologii nikdy nevěnovala profesionálně. Potřebovala jsem být nohama na zemi, zachovat určitou míru kritického způsobu myšlení. Pominu-li výchovu dětí, do žádné činnosti jsem nevěnovala tolik poctivé snahy.

Díky astrologické praxi jsem dostala příležitost rozpoznat, že věci mohou být jiné, než se na první pohled jeví. Pochopit, že se nedělíme ani tak na dobré a na zlé, jako spíše na vědomé a nevědomé. Každý, o kom bude v této knize řeč, něco hledal, po něčem toužil nebo se něčeho obával. Jen někteří byli ochotni nebo schopni svůj problém definovat. S tím jsem jim mohla pomoci. Netroufám si posuzovat, do jakých důsledků se to podařilo. Myslím, že nejdůležitější je, že jsme se vůbec usilovali.

Pro zachování soukromí jsou jména, povolání i zeměpisné reálie týkající se domovů či pracovišť změněné. Fragmenty astrologických výkladů odpovídají realitě.

Stéblo na hladině

Obejmout celý svět

Za vraty čekala neznámá, dobře oblečená brunetka. Určitě jí nebylo víc, než třicet, ale strnulé rysy v jemně nalíčené tváři ji dělaly starší. Strčila mi pod nos několik papírů a řekla: „Našla jsem to v její pozůstalosti. Na konci je vaše adresa. Jsem Tereza.“

Téměř deset let starý horoskop patřil Evelýně. Nedávno jsem se doslechla, že vypadla z balkonu a srazila si vaz.

„Na hvězdy nevěřím,“ dodala, „ale potřebovala bych si o ní promluvit. Váš čas, samozřejmě zaplatím.“

Trochu zaraženě jsem ji pustila dál. Na nečekané návštěvy jsem zvyklá, na takové manýry nikoliv. „Vaše matka se na mne obrátila asi před dvanácti lety,“ poznamenala jsem cestou přes dvůr, „krátce po té, co se rozvedla, zprivatizovala to zdravotnické zařízení v...“

„Odtamtud ji společníci nakonec kvůli chlastu vyštípali,“ přerušila mne. „To jste nevěděla?“ Pokrčila jsem rameny. „Ne. Naše kontakty se přerušily dávno předtím, protože si s tím pitím nedala říct. Doporučovala jsem jí léčení, ale nedala si říct. Tvrdila, že to zvládne.“

Kombinovala alkohol s prášky. Musela jsem to vzdát.“

Uvedla jsem ji do pracovny. Plácla sebou na pohovku, hodila papíry na stůl, zapíchla prst do kolečka s nakresleným grafem horoskopu a prokurátorským tónem spustila: „Četla jsem to. Podle vašeho popisu by mohla kandidovat na ředitelku zeměkoule.“

Než jsem stačila zareagovat, dodala: „Pokud vám připadala tak výjimečná, pak nechápu, jak jste ji mohla po tom všem hodit přes palubu. Nebo je to jenom marketing? Píšete horoskopy přes kopírák a děláte supermany ze všech?“

Její arogance mi brala dech. Chtělo se mi odpovědět, že kdyby na matčiny marné pokusy o sblížení tehdy před lety, reagovala, možná by teď nehledala odpovědi u mne, ale včas jsem se zarazila. Bylo mi totiž jasné, čeho se nejspíš bojí. Že zodpovědnost za matčinu smrt je na ní. Jinak by nebyla tak agresivní. Ale to byl, samozřejmě, nesmysl.

Zhluboka jsem se nadechla a ukázala na kolečko Evelýnina horoskopu.

„Vidíte ten obrazec, co připomíná psaníčko? Slunce, Jupiter a Venuše ve Vodnáři tvoří jeden vrchol obdélníka, Luna a Mars s Neptunem ve Vahách druhý. Pluto ve Lvu třetí a Dračí hlava v Beranu čtvrtý. Lidé s takovou konfigurací táhnou ostatní. Vodnářský rodič nemá na malé dítě dostatek trpělivosti, ale čím je potomek starší, tím je porozumění lepší.“

„Cha!“ vybafla, „samé pitomosti! Na to vám neskočím! Nikdy mě ráda neměla!“

Zavrtěla jsem hlavou. Bylo těžké jí cokoliv vysvětlovat astrologickým jazykem, když ničemu z toho nevěřila. Ale musela jsem se pokusit. Její matka měla v konjunkci s ascendentem Venuši. Zhluboka jsem se nadechla: „S Venuší ve Vodnáři milovala celý svět a vás v něm.“

Jinak to neuměla.“ Ukázala jsem na Měsíc ve Vahách. „Tady ta Luna vypovídá o velké snaze. Vlastně ji to dost otravovalo, ale určitě vám četla i pohádky. Tak co? Četla, nebo nečetla?“

Předvedla dotčený výraz. „Ale byly to...ehm...takové ty moderní o vláčcích, co zajíždějí do depa. A nikdy mě pořádně neobjala. Pořád, co se tím přenáší bacilů...“

Zlomyslně jsem se ušklíbla. „Kdo by taky čekal od plnokrevné Vodnářky Erbena. Když byla v Číně, kolik vám tehdy bylo?“

„Ehm...asi...čtrnáct?“

„Opravdu vodnářská odvaha,“ povzdechla jsem si. „Nechat tu dítě v pubertě a vyrazit si na půl roku do Číny.“

„Na rok,“ upřesnila a oči se jí tvrdě leskly. Jak opět nabyla sebevědomí, narovнала se, přehodila nohu přes nohu. „Původně odjela na tři měsíce. Hodila mne na krk otci. Bylo krátce po revoluci. Dostal na starosti velké projekty a doma býval dvakrát týdně. Psal jí, aby se okamžitě vrátila, protože jsme neměli babičky. Jenže ona byla hluchá. Div, že jsem neskončila v dětském domově. Aby mě mohl mít na očích, sehnal nám byt v Praze. Když konečně přiletěla, švitořivá jak vlaštovka, otravná s tím svým jing a jang, a plnými hrstmi žaručeně úspěšných bylinných směsí,“ zašišlala a pitvořivě stáhla tvář, „už jsme ji nepoznávali. Otec se s ní okamžitě rozvedl. Krátce na to jsem odjela studovat do Británie.“ „Vaše rozhořčení chápu,“ řekla jsem. „Opustila vás v době, kdy jste ji nejvíc potřebovala. Neodolala příležitosti, o které byla přesvědčená, že se nebude opakovat. Bylo jí přesně čtyřicet a prožívala Uranskou krizi.“

Zaťukala jsem na Urana v doktorčině horoskopu.

Klesla pohledem na namalovaný graf a nedůvěřivě nakrčila obočí. „Je to jediná planeta, co nemá...antény. Znamená to něco?“

Její definice mne donutila k úsměvu. Všechny ostatní planety byly spolu svázány nějakými vztahy, jak naznačovaly barevně nakreslené aspekty, jen Uran zůstal osamocen – tedy bez antén.

„Uran je pro Vodnáře důležitý,“ podotkla jsem, „protože vládne jejich Slunci. Ale v tomto horoskopu je zakletý, protože nemá zásadní vazby s ostatními planetami. A navíc je v Raku v domě práce a zdraví zapouzdřený jako v tanku, chudák.“

Zamračila se a vyštěkla: „Nerozumím!“

„Uran je symbolem jinakosti. Revoluce. Když přijde do hry, převrací se režimy. Uranský člověk se vždycky liší od šedivého davu. V šestém domě Uran tlačil vaši matku, lékařku, k hledání originálních léčebných metod. Jenže Rak, ve kterém tento Uran při narození pobýval, je konzervativní znamení a dlouho trvá, než jakoukoliv změnu dopustí. Jakmile se však tranzitní Uran, to je ten, který fakticky teď plyne vesmírem, dostal do opozice vůči své nativní poloze,“ ukázala jsem na grafu místo, kam se onen tranzitní Uran dostal, „nastal v životě vaší matky zlom, kterému se říká Uranská krize. Přišla sametová revoluce a následně nato matka s odjela do Číny a pobyt si neplánovaně prodloužila.“

Nedůvěřivě nakrčila nos. „Normální krize středního věku. Prostě jí ruplo v bedně.“

„Ne tak docela,“ namítla jsem, „V jejím případě měla ta krize větší následky než obvykle. Abyste to pochopila, musíte si to porovnat. Čtyřicátník postižený opozicí tranzitního Urana vůči Uranu nativnímu, bojuje s panikou osoby stojící na vrcholku kopce, ze kterého jediná cesta vede už jen dolů. Jeho okolí – všechny sdělovací prostředky, literatura, i jeho známí, našeptávají, že po čtyřicítce se začíná stárnout, a co neuchvátil doposud, na to už je pozdě. Uran jako symbol revolty, ho nabádá k furiantským kouskům.“ Rozhodila jsem rukama a jako obvykle jsem se nechala unést a zalkala: „Tamto moře už nepřeplovu, jak jsem si to kdysi v šesti letech naplánoval! A člověk prodá zlaté hodinky po dědečkovi a koupí potápěčskou výstroj – to v lepším případě. Jenže smyslem Uranské krize je něco jiného. Člověk má přehodnotit, jestli to, co dělá, má nějaký smysl, protože biologickou funkci si už splnil, a je čas udělat něco i pro společnost. Jenže většina lidí si ten impuls vyloží chybně. Právě v tomto věku dobře zavedené firmy krachují a hrouť se dlouhodobá manželství. Tyto oškolobrtý bývají o to zbytečnější, že nově založené firmy a nově založená manželství a nově zplozené děti jsou jen kopiemi těch předchozích, pouze ti, kteří vše spunktovali, jsou o generaci starší a opotřebovanější. Tímto způsobem se čas nahonit nedá. Navíc svět ani život nikam neuteče. To jen zrozenec podlehl panice z Uranské krize.“ Odfoukla jsem si, a pátravě se podívala na Terezu, abych si ověřila, jestli to pochopila.

Vypadala jako bouřkový mrak.

Odhodlaně jsem se jala výklad dokončit: „Vaše matka po čtyřicítce podlehla Uranské krizi. Ale jenom v tom smyslu, že v té Číně zůstala déle, než měla. Měla strach, že takovou příležitost už nedostane. A tím přišla o všechno. O manžela i o dceru.“

Do tváře se jí vloudil pomstychtivý výraz. „Jak se tvářila, když jste jí to řekla?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Proč bych jí to říkala? Ona to přece věděla. Na to mne nepotřebovala. V době, kdy jsme se poznaly, byla ještě natolik na výši, že si uvědomovala svůj začínající propad. Byla strašně osamělá. Pořídila si dva dobrmany záchranáře a chodila s nimi na cvičák, ale nedokázala je zvládat. Jednou s nimi přijela i sem k nám. Téměř ji neposlouchali. Z řad svých pacientů si cíleně vybírala mladé lidi, kteří ji nějak oslovili, a ty pak zvala k sobě domů.“ Odmlčela jsem se a vybavila si, jak jsem jednou Evelýninu naléhavému telefonátu podlehla. S úporností prodavače pouťových čepic tak dlouho žadonila, že prostě musím přijet, až to můj muž, kterému jsem svým telefonováním rušila sledování filmu, nevydržel, obrátil oči v sloup a naznačil, abych tedy kývla. S čokoládou a kytkou jsme i se dvěma dětmi (nejmenší dceru jsme nechali u rodičů), dorazili přesně v určený čas. Ale nejdřív jsme si mysleli, že jsme si spletli datum, protože dvůr domku, kde mělo grilování probíhat, byl pustý, jen dobrmani v kotci zběsile doráželi... Evelýna přišla otevřít až po dlouhém zvonění, když už jsme byli na zpáteční cestě k autu. Potácela se. Nemytá, rozčuchaná v teplácích...

Dodneška nechápu, kde se v nás s manželem vzalo to odhodlání... Snad nám bylo trapně, kvůli dětem, které vyjeveně civěly a cítily, že takto se hostitelka chovat nemá. Možná, že by bývalo bylo výchovnější prásknout tehdy brankou a odjet. Ale ostatní měli přijít každou chvíli...

Pomohli jsme sundat ochranné kryty ze zahradního nábytku, roztopit gril, připravit nádobí. Maso měla naštěstí naložené z předchozího dne. Mezitím se Evelýna, nechci vědět jak, dala do pořádku. Jakmile jsme to přichystali, všech dalších asi dvanáct pozvaných včetně dětí se v rychlém sledu dostavilo. Ach ano, nadějní mladí lidé, rekrutující se z jejich pacientů. Každý z nich po ní něco potřeboval. Ten jí vyřizuje spoření, tamta má problémy se žlučníkem, a copak potřebuje tamten? Ach ano, Evelýna má nějaké kontakty na ministerstvu a on potřebuje...

Paní doktorka v té době už hýřila šarmem a výmluvností. Ze souvislostí mi došlo, že mou přítomnost těm lidem slíbila jako hlavní atrakci večera. Při pohledu na jejich bezelstné natěšené tváře a na zakaboněný obličej mého manžela, který mne v takových situacích má tendenci chránit, jsme tam od oficiálního začátku vydrželi asi půl hodiny a pak jsme se s vědomím, že nám to nadosmrti stačí, rozloučili. Tehdy jsem osobně Evelýnu viděla naposledy.

Přinutila jsem se proud vzpomínek přerušit, Tereza na mne v napjatém tichu hleděla v očekávání dalšího. „Ehm, no víte,“ řekla jsem rozhodnutá ji těchto zážitků ušetřit, „byla vždycky duchem dál, než ostatní. Musela mít IQ vysoko nad průměr. Když byla rozvodem odštířena od rodiny, v běžném životě se jí komunikovalo velice těžko.“

Tereza se zaškaredila. „Až na ty čínské nesmysly, byla praktickou lékařkou. Komunikace byla jejím denním chlebem.“

Poklepala jsem na horoskop. „Podívejte se na vodní znamení. Jsou to Rak, Štír a Ryby.

Planety v těchto znameních vedou člověka ke sdílení pocitů. Vaše matka je má prázdná až na toho Urana v Raku. A protože Uran je bez antén, jak jste trefně uvedla, nemůže to vytrhnout. To znamená, že měla problém s někým sdílet pocity a všechno musela přehánět přes rozum. I když vám četla pohádky o vláčkách, zatímco vy byste radši poslouchala Tři zlaté vlasy Děda Vševěda, klopotně se tím snažila dávat vám najevo náklonnost, protože jinak to neuměla. Po padesátce na ni dolehlo, že zůstala odtržená od ryze intelektuálního zázemí původní rodiny. Zoufale se snažila to kompenzovat. Obklopovala se lidmi, kterým pomáhala, řešila jejich

problémy, ale nikdo z nich nemohl ocenit skutečnou šíři její osobnosti. Všichni stáli ehm...intelektuálně hluboko pod ní.“

Tereza zabodla do vzduchu prst. „A proč nehledala mezi sobě rovnými?“

„Po té, co ji váš otec opustil, se plně oddala práci, ovšem nikoliv tvůrčí, ale výhradně samaritánské. Dělal jí dobře, že ji někdo potřebuje, i když ji ti lidé jen využívali. Vztahy s pacienty si nahrazovala všechno ostatní a ještě si v tom libovala, protože tam byla king. Na vztahy se sobě rovnými rezignovala, protože si myslela, že od ní budou očekávat citové projevy a v této oblasti, ačkoliv si to nechtěla přiznat, o sobě pochybovala. Měla dvojí praxi. Pracovala jako praktická lékařka a ještě provozovala čínskou medicínu. Svými postupy vyvolávala spoustu řevnivosti v odborných kruzích, problémem nebylo, že by její metody nefungovaly, protože ony fungovaly. Ale zdravotní pojišťovny na to neměly kolonky a její kolegové, protože jim přetahovala pacienty, jí záviděli i nos mezi očima... Kdyby měla u sebe někoho suplujícího rodinu, kdo by jí kryl záda, a včas jí řekl: „Evelýno, jdou ti po krku, brzdi,“ asi by se nad tím zamyslela. Ale ona se přátelila jen se svými současnými nebo bývalými pacienty a ti ji vynášeli do nebe. Později, i když jsem ji varovala, že tudy cesta nevede, si z čirého furiantství pořídila ty psy. Nezvládala je, protože zvíře je na člověka naladěné mimoverbálně. Reaguje na nálady a gesta a především s ním sdílí pocity. Psi z ní byli absolutně zmatení. Když se napila, dařilo se jí z vymezených mantinelů, vysmeknout. Jenže každý návrat do reality byl jen horší. Jejím úkolem bylo šířit osvětu a posunovat vývoj dopředu. Měla publikovat a disciplinovaně vědecky pracovat. Ne zabředávat do citového bahna, když neměla nářadí, jak se z něj dostat ven.“

Tereza zaťukala na osamoceního Urana v Raku. „Za všechno může tady ten?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jistěže ne. Jenom ukazuje hranice možností. Rak ztělesňuje rodinné zázemí. Uran sem přináší rozkol. I dobře vyladěný Vodnář, pokud má Urana v Raku, vnáší do rodinného života vodnářské myšlení. Členy vlastní rodiny bere jako partnery do celospolečenské diskuse a spolubudovatele, a teprve potom řeší city.“

Ve středověku si lidé mysleli, že poslední planetou Sluneční soustavy je Saturn. Proto se mu také říkalo „Strážce prahu“. Objevením Urana v roce 1781 bylo dogma narušeno a Uran dostal charakter velkého reformátora. V době jeho objevení řádila vědeckotechnická revoluce. Uran značí originalitu, odlišnost, inspiraci, genialitu, pokrok. V případě, že je v horoskopu nějak blokovan, může vést k úpornosti a extrémismu. Proto je spoluvladařem Urana Saturn, aby jeho sklony krotil. Vaše maminka svého Saturna zcela ignorovala. Nechávala se vláčet Uranem, a když brala ty psychotropní látky, překračovala všechny meze.“

Tereza pokrčila rameny. „Vzpomínám, že milovala dobrodružné filmy a vášnivě ráda četla. Říkala, že ji nezajímá nic reálného, protože to má kolem sebe...“

Zasněně jsem se usmála. „Měla jsem uranskou pratetu. Narodila se v roce 1905 a zemřela v pětáosmdesáti. Taky byla v Číně. Dostala se tam těsně po válce jako poslankyně České strany lidové. Byla energická a i v osmdesáti pořád krásná. Provádala se za doktora, a vyučovala na gymnáziu Francouzštinu. Děti vedla velmi přísně, obě vystudovaly medicínu. Domácnosti moc nedala, ale až do vysokého věku pracovala. Nebyla typem, který lidi objímá, ale každá její věta, každá myšlenka, stála za vyslechnutí. Moje prateta Anděla se z Číny vrátila včas. Uranskou krizi úspěšně zvládla a o rodinu nepřišla.“

V případě vaší matky k tomu došlo, ale i tak měla stále hodně možností, jak pád ke dnu zarazit. Jen by musela chtít.“

„A proč nechtěla?“

„Ale ona chtěla, jen zarytě trvala na svém způsobu. Ve strachu, že zemře bez lásky, se jako pionýrka pustila do navazování „hřejivých“ vztahů s lidmi, se kterými neměla nic společného. Výsledek byl křečovitý a v konečném důsledku depresivní. Pokusila jsem se ji zastavit.“

Dokonce jsem ji představila zkušenější kolegyni, protože jsem si nebyla jistá, jestli právě na osobnost Evelýnina formátu stačím...“

Vykulila oči. Její brada pod pevně semknutými rty se roztřásla. „To jsem netušila.“

„Konstatovala, že Evelýna je v sebeničení tak zarytá, že je každá pomoc marná. Takže,“ pokrčila jsem rameny, „i když jsem vaší matce radila, jak jsem nejlépe mohla, k léčení závislosti, což bylo úplně první podmínkou její cesty ode dna nahoru, jsem ji donutit nemohla. A bez toho, že by to ona sama skutečně chtěla, to prostě nešlo.“

Nasucho polkla. „Takže protože se nechtěla léčit...“

„Nejen proto,“ doplnila jsem, „upřímně řečeno, osobní setkání s ní byla vyčerpávající. Během tří let jsme se setkaly čtyřikrát. Pokaždé se mě pokoušela vmanipulovat do role dalšího z klubka vděčných pacientů. Úpěnlivě žadonila, abych jí řekla, co má se svým životem dělat, ale přitom se mne snažila zkorumpovat přísliby inscenovaných společenských setkání. Už z principu jsem tuto úlohu ztělesňovat nemohla ani nechtěla. Astrolog, dobrý astrolog, vám nikdy neřekne, co máte dělat. Má vám vysvětlit, co vás motivuje k určitému jednání, případně poradit, jakým způsobem se můžete zamyslet, abyste našla řešení. Vysvětlovala jsem, poslala jsem ji za psychiatrem. Hned napoprvé. Nedala si říct. Napodruhé, napotřetí také ne. Potom už mi jen občas zatelefonovala. Pochopila, že už ji k sobě nepozvu, a že už k ní nikdy nepřijedu. Naposledy mne požádala o horoskop pro vás. Chystala se za vámi jet, protože jste nereagovala na její dopisy. Ten jsem jí poslala poštou. Pak jsem o ní několik let neslyšela, až nedávno jsem se doslechla o její smrti. Každý můžeme udělat jen to, nač nám síly stačí. Nemohla jsem udělat víc, je mi líto.“

Mladá žena zvedla obočí. „Horoskop?“

„Copak ona vám ho nedala?“ podivila jsem se.

Bojovně vystrčila bradu. „Bydlela jsem tehdy v Berkhamstedu. V činžáku na hlavní třídě. To není moc velké město. Zvonila snad půl hodiny a ječela na chodbě. Česky. Trapas. Neotevřela jsem.“

Pokrčila jsem rameny. Co na to říct? Nic.

Celá se schoulila, ramena se jí roztřásla. „Kdybych...kdybych...“

Možná potřebovala obejmout, ale zatím jsem si ještě netroufala odhadovat, jak by to přijala. Stále ještě mi připadala jako jehelníček. Raději jsem přistoupila ke skřini s archívními šanony. Je to pár let. Mohla by to být římská pětka. Vytáhla jsem zmiňovaný pořadač a projela seznam jmen na úvodní straně. Terezu pod dívčím příjmením jsem tam skutečně našla.

„Podívejte se,“ řekla jsem, když jsem její svazek vyhledala a položila na stůl. Máte Slunce v Kozorohu v dobrém trigonu se Saturnem. Jste cílevědomá, pracovitá přesně taková, jakou vás chtěla mít. Kozoroh je zaměřený na výkon, ale jak stárne, postupně se obrňuje vůči citům. Mnohdy si ani neuvědomuje, že to, co dělá, činí z nějakých citových pohnutek. Vaše matka byla...je to tvrdé přiznat, citově plochá. Ale vy ne. Máte ascendent ve znamení Štíra a jeho vládce Mars je s Venuší v sextilu. Venuše v Rybách touží po sdílení lásky. Vše prožíváte velice intenzivně. Nemá smysl se ptát, co by bylo, kdybyste jí tehdy otevřela. Má smysl nedělat podobné chyby jako ona.“

Zatvářila se uraženě. „Sama jste řekla, že já s city problém nemám. Tak jaképak stejné chyby?“

„Myslím stejné v tom smyslu, že byste potlačovala svou přirozenost,“ řekla jsem s úsměvem.

„Tady,“ a ukázala jsem na listy pod namalovaným grafem horoskopu, to máte všechno popsané. Kozoroh jedná jako generál v bitvě. Ani svým milovaným nemá ve zvyku zdůvodňovat motivace. Dělá účelné a pragmatické věci, ale na serepetičky ho neužije. Ale i když se dere za kariérou, nikdy na svoje nejbližší nezapomíná, jen se nezdržuje jim to dávat najevo. Má za to, že jsou s tím srozuměni. Dokonce se cítí ukřivděně, když mu vyčítají málo zájmu. On se přece stará... Takže byste si jako Kozoroh měla na tento model jednání dát

pozor. Potřeby Venuše po sdílení lásky byste mohla uspokojit i lacinými náhražkami někde v šoubysnysu, a než byste se vzpamatovala, byla by tu Uranská krize, a záchvat paniky, že to moře už přeplovat nestihnete..."

Roztřesená ruka se váhavě natáhla k papírům na stole. Pak se zarazila a prskla: „Jak jste to poznala? Tu práci přece vzala až po příjezdu do Londýna. Mluvila jste s otcem!“

I má trpělivost měla své meze. Naštvaně jsem houkla: „Promiňte?“

Okamžitě zkontrolovala. „Několik posledních let fotografuji.“ Uvedla jméno prestižního bulvárního časopisu pro mladé dívky. „Ale teď,“ rozzářila se, „jsme s manželem začali uvažovat, že toho nechám a pořídíme si... dítě.“

Kousla jsem se do rtu. *Tak pořídíte? Pořizujeme si nový gauč.* Ale v zásadě byl její kurz přirozený. Uznale jsem pokývala hlavou. „V tom případě... vám držím pěsti.“

Když vstávala, zašilhala směrem ke svému nevyužitému horoskopu.

Mlčela jsem jako ryba. Říkala přece, že na horoskopy nevěří. Už byla téměř u dveří, když zvolnila krok. Pohodila hlavou směrem ke stolu. „Hm, mohla bych... si to, vzít?“

„Samozřejmě,“ broukla jsem. „Originál mám v elektronické verzi.“

Do auta nasedala zvolna a rozjížděla se s rozvahou. Typický Kozoroh.

Stále ve střehu

Kdybych se s ním několikrát pracovně nesetkala, určitě bych na takový způsob konzultace nepřistupovala. Zbyněk totiž s odkazem, že v tom uprděném městě, jak své působiště nazval, všichni sledují každý jeho krok, navrhl setkání ve výletní hospůdce v blízké rekreační oblasti.

Dříve, než jsme si v diskrétním boxu stačili objednat, vytáhl z diplomatky velkou žlutou obálku a z ní horoskop. Z boční kapsy saka vytasil elegantní úzké brýle bez obrouček, zkusmo na mne skrze skla zamžoural a pečlivě modulovaným hlasem pronesl: „Bral jsem to jako experiment. Jestliže mohl mít horoskop Valdštejn, proč ne já?“ Vzápětí se jeho vrásčitá tvář s příjemně řezanými rysy stáhla nevolí. „Ale když jsem si to přečetl, naštvalo mě, jak málo je tam o budoucnosti a zbytečně moc o minulosti. Kde jste to, sakra, vzala?“

Zabloudila jsem očima k radixu a podívala se na jeho Jupitera. Měl ho v desátém domě v Blížencích. Tam tento symbol úspěchu usnadňuje kariéru, ale jeho síla se v roztěkaných Blížencích rozptýluje.

Daleko silnější vliv na formování osobnosti však měla konjunkce Saturna a Urana přímo na hrotu desátého domu, neboli na Bráně nebes. Obsazení této pozice obecně ukazuje, jakým způsobem se zrozenec touží zapsat do dějin. Saturn a Uran zde společně avizovaly velké ambice, nároky, ale i rozpory.

Mimoděk jsem zapátrala v paměti, co z analýzy tohoto kudrnatého padesátníka v proužkované košili a ručně šitém saku mohlo tolik rozdurdit. Že by popis kvadratury Merkura a Saturna definující sklon ke zpochybňování vlastních intelektuálních kvalit? Usoudila jsem, že to je přece u politika jen dobře, a také jsem to do výkladu napsala.

„Prognózy jsou jen doplňková záležitost,“ řekla jsem. „Moderní astrologie vysvětluje motivace jednání a k tomu je zapotřebí rozebrat minulost. Ta se dá stejně jako potenciální nasměrování z horoskopu vyčíst. Pravidla, podle kterých se to dělá, jsou ustálená. Existují o

tom stohy tlustých učebnic.“ Ukázala jsem na žlutou obálku. „S čím konkrétně máte problém?“

Dostavila se číšnice. Přesně jak jsem předpokládala, jako mávnutím kouzelného proutku se doktor politických věd proměnil v gentlemana. Na kolečko horoskopu pohotově přisunul obálku, zvláště pečlivě zkontroloval roh se svým jménem, a hedvábným hlasem objednával. Když jsem ho sledovala, opět jsem si vybavila větu z článku uznávané astroložky Zoši Kinkorové, ve které prohlásila, že když má klient zásadní nepříznivý aspekt k důležité planetě v jejím horoskopu, snaží se ho odkázat na kolegu. Zbyňkova Luna byla v kvadrátu na tu mou, rozdíl tvořil jen dva stupně. Jeho vodnářské Slunce s tím mým také neladilo. Pokud on bral vypracování horoskopu jako experiment, já jsem brala jako zkoušku toto setkání. Neměla jsem pochybnosti o samotném výkladu, protože na tom jsem důsledně pracovala několik dní, ale potřebovala jsem si ověřit, zda takto odlišně naladěnému jedinci dokážu jeho otázky zodpovědět. Že to bude náročné, jsem věděla předem.

Jen co se pozadí s bílou mašlí ladně vzdálilo, jeho čelo opět zbrázdila dramatická vráska. Ruku s roztaženými prsty položil na obálku, naklonil se nad stůl a šeptl: „Myslím, ty narážky na mou matku. Je to stará, naprosto neškodná paní, a nezaslouží si...“

Gestem jsem ho přerušila. Vzal si to osobně. V mužském horoskopu se vliv matky dá odhadnout z povahy desátého domu. Pokud je v něm Saturn, formovala matka dítě velmi přísně. Jestliže se připojí i Uran, přidávají se dramatické okolnosti.

„Všechno, co jsem napsala o vaší matce, nebo osobě, která ve vašem životě ztělesnila mateřskou roli, jsem vyčetla z horoskopu. Jste Vodnář a tomu vládnou Uran se Saturnem. A právě tyto dvě vaše vůdčí planety máte na Bráně nebes,“ ukázala jsem červenou přerušovanou čáru, „od nich vede kvadratura k Merkuru, což s ohledem na to, že ten je ve Vodnáři v šestém domě, a s uvážením, že máte ascendent v Panně, značí...“

Gestem mne zastavil. „Počkejte,“ zamumlal, „nalistuju to.“

Hbitě zašustil papíry. Zahlédla jsem rozmáchlé, zelenou vlnovkou podtržené pasáže na straně tři, týkající se dobře aspektovaného Jupitera. Našel příslušný odstavec a polohlasně začal citovat: „Konjunkce Saturna s Uranem v desátém domě vzhledem ke kvadrátu k Merkuru, naznačuje problematický vztah s matkou nebo osobou, která ve zrozcově životě tuto roli sehrála. Osoba matky vyvolává v majiteli horoskopu nutkavou potřebu po překonání sebe sama. Z potíží, které měl v souvislosti s ní v dětství, pramení jeho ctižádost v dospělosti, ale i úzkost a obava, aby nezklamal směr, který si v důsledku oněch zkušeností vytyčil, ať už vědomě či nevědomě.“

Mezitím, co četl, jsem si vybavila, jak na mne ta kvadratura zapůsobila. Merkur v kvadrátu s čímkoliv způsobuje nervozitu a hašteřivost. Dalším symbolem matky v horoskopu je Luna.

Při pozici ve dvanáctém domě a opozici ke Slunci, lze usuzovat, že matka po synovi vyžadovala něco, čeho sama nebyla schopna. Disciplínu, prozíravost, píli a nadhled, vše v balíku tak dokonalém, že by to udolalo i samotného Boha. Podle kvadratury k planetě rozumu – Merkuru, bylo patrné, že sama zřejmě trpěla neurózami, které přenášela na děti. Zbyňkovo dětství bylo poznamenáno úzkostí, zda stupňujícím se nárokům vyhoví.

Zvedl oči od textu a dodal: „Matka byla učitelka a funkcionářka. Nutila nás se sestrou chodit do klavíru, angličtiny, skauta, později do pionýra, a ačkoliv byla členkou komunistické strany, pro jistotu, abychom o nic nepřišli, i do katechismu.“ Uličnický se usmál. „S tím náboženstvím to bylo legrační. Nedrželi jsme hodiny s ostatními spolužáky, ale tajně, aby nám to nepoškodilo budoucí kádrový posudek. Chodili jsme na faru dveřmi ode dvora... Bylo to stresující, zvláště proto, že nám kladla na srdce, že o tom nesmíme mluvit. Nikdy nás nepouštěla ze zřetele. Lektory, kterým nás svěřila, osobně znala. S každým minimálně jednou týdně probírala pokroky. A běda, když jsme jí připadali málo...aktivní. Dělala strašné scény.“

Až s odstupem let jsem pochopil, proč se k nám lidi chovali tak...divně, ačkoliv jsem si myslel, že je to normální. Báli se matky a jejího ostrého jazyka stejně, jako jsme se jí báli i my.“

„A otec?“ nedalo mi to se nezeptat.

„Po válce odjel do Izraele. Už se nevrátil.“

Viděla jsem, že chce ve vzpomínkách pokračovat, takže jsem mu to zarazila a rychle řekla:

„Smyslem výkladu není rozbor povahy vaší matky, ale vliv, který na vás měla její výchova. Snažila se vám podsunout, že když budete usilovný a bdělý, nebudete dělat chyby. Vedla vás k názoru, že inteligentní člověk nemá na omyly právo. Přitom se jich určitě dopouštěla také, čehož jste byl sám svědkem. Když jste pochopil, že vás udržovala v bludu, rozumem jste to přijal, ale tyto modely chování bývají hodně...zažrané.“

Číšnice donesla pití. Než ho naservírovala, oba jsme získali čas přemýšlet. Napadlo mne, že bych mu mohla podrobněji vysvětlit, jak se úzkost způsobená obavami ze selhání může projevovat v jeho každodenním životě. Když rozkryje její příčiny...

Opět jsme osaměli.

Čekala jsem, že na mě zase vyjede, ale k mému překvapení si mě skrze ty své elegantní brýle měřil s poťouchlým úsměvem. „A to všechno jste vyčetla jenom z hodiny, data a místa narození? Opravdu?“

„Opravdu.“

„Jak jste se k tomu vlastně dostala? K hvězdopravectví.“

Obrátila jsem oči v sloup. S Lunou ve Lvu chtěl vystupovat jen v tom nejlepším světle.

Vyhnout se nepříjemným tématům. Už litoval, že si ten horoskop vůbec nechával dělat.

„Zajímalo mě to odjakživa,“ řekla jsem v úmyslu o krůček ustoupit, „ale až po revoluci jsem se dostala ke správné literatuře a taky jsem to mohla studovat ve škole. Ale toto je konzultace k vašemu výkladu.“

Sešpulil ústa do kroužku. „Nevěděl jsem, že se to dá studovat.“

„Astrologických škol je spousta,“ broukla jsem a znova vystrčila růžky: „Požádal jste o konzultaci, protože jste tvrdil, že některým pasážím nerozumíte. Už když jste si horoskop objednával, jsem vás upozornila, že se to teprve učím. Některé pasáže je možné vysvětlit na příkladech. Tak třeba vaše opozice mezi Sluncem a Měsícem...“

„A kterou jste studovala vy?“

„Dvouletý kurs Transpersonální astrologie Pavla Turnovského,“ odvětila jsem a jedním dechem jsem přidala přichystaný granát: „Vaše úplňkové zrození...“

Překvapeně zamžikal. „Úplněk? Narodil jsem se za úplňku?“ Vzrušeně zatřáskl na popsané listy. „Ale o tom tam není ani slovo!“

„Samozřejmě, že je,“ odfrkla jsem. S pocitem zadostiučinění jsem sáhla po sklenici a zhluboka se napila. „Opozice mezi Sluncem a Lunou není nic jiného, než astrologický termín pro úplněk. Vlastně mne ani nenapadlo, že to nevíte. Omlouvám se. Za úplňku se narodili Buddha, Goethe, Stanislav Grof, ale i Klement Gottwald a Brežněv. Lidé s opozicí mezi Sluncem a Měsícem mívají problém s hledáním spokojenosti. Jak už jsem ve výkladu napsala, Slunce symbolizuje vůli a Luna city zroence. Vaše Slunce ve Vodnáři v domě práce, zdraví a povinností vás disponuje k nesobecké práci pro obecné blaho. A teď pozor. Máte Lunu ve Lvu. Normálně se člověk s lunou ve Lvu snaží, aby výsledky své práce zpopularizoval. Jenže vy máte tuto Lunu ve dvanáctém domě, kde nemá šanci se projevit, protože tato oblast symbolizuje soukromí a izolaci. Je tu zjevný rozpor, a je patrné, jak komplexní informaci dává horoskop ve všech souvislostech. I tady můžeme dohledávat stopy výchovy vaší matky. Na jedné straně pracuj pro společnost, ale opatrně, ať nenarazíš. Vždycky máte přichystána nějaká zadní vrátka. Nikdy ničemu nevěříte na sto procent. Takový pragmatismus je v politice běžný, ale neměl by být samoučelný.“

Zakoulel očima a povzdychl si. „Lidem se člověk nezavděčí. Jsou to nervy.“

Pokývala jsem hlavou a ukázala na červenou čáru spojující Lunu a Slunce. „Toto je opozice mezi domem práce, kde je Slunce ve Vodnáři a domem izolace, kde je Luna ve Lvu a kde si ukrýváte svoje poklady, ale i komplexy a frustrace.“ Od Slunce z jedné strany i od Luny ze strany druhé vedly zelené čáry k Jupiteru. Ukázala jsem na ně. „Toto jsou harmonické aspekty. Celý obrazec se nazývá trojúhelník výkonu, který kulminuje v domě kariéry. Jak už jste si to zeleně zatrhl, Jupiter dává dispozice šířit myšlenky a předávat informace davu. Vaše pohotovost pramení právě z úplňkového napětí Luna – Slunce. Nechcete být přistižen v situaci, že něco neznáte, nechcete vypadat jako blbec. Jste stále ve startovním podřepu. Připraven k diskusi, argumentaci... V kariéře politika praktické, obvyklé, ale hodně vyčerpávající.“

„Co ta poznámka, že si mám dávat pozor na nedůslednost?“

Na chvíli jsem se odmlčela. Nebude to chtít slyšet. „Jupiter v Blížencích má sklon k povrchnosti. Když vše dobře jede, zapomínáte kontrolovat, z čeho stavíte, jaké metody používáte, nebo s jakými lidmi pracujete.“ Zatukala jsem na dvojici Saturna s Uranem v Býku. „To mají hlídat tady ti dva. Konkrétně Saturn. Jenže oba jsou v kvadratuře s Merkurem, a to znamená, že dokud si nevyřešíte bludy z dětství, může se stát, že jsou blokováni... a na tu funkci už nezbývá energie.“

Hrozivě se zašklebil, teatrálně rozhodil rukama. „A jsme tam, kde jsme byli!“ Dokonce zvýšil hlas.

Zatukala jsem na planetu války. „Mars v Býku je v kvadraturách k vaší úplňkové opozici. To znamená i dispozice ke řvaní.“

Napil se ledové kávy a stejně ledovým tónem řekl: „Vy si o mně taky myslíte jenom to nejhorší, že? Slyšela jste ty kecy o mém lustračním osvědčení...“

Zavrtěla jsem hlavou. „Zapomínáte, že vás vidím všehovšudy počtvrté. Není to obvyklé,“ dodala jsem, „většinou se snažím, abych toho o klientech věděla co nejméně. Nejlepší je, když vím jenom pohlaví, datum a místo narození.“

Nedůvěřivě přivřel oči. „To stačí?“

„Tak je to nejlepší,“ broukla jsem. „Mám jistotu, že jsem se nedala ovlivnit. Ve vašem případě jsem musela postupovat velice opatrně, právě proto, že už jsem o vás předtím slyšela a bohužel jsem znala vaši profesi. Udělat výklad byla rutina, ale když jste požádal o konzultaci, bylo mi jasné, že se mi to pokusíte natřít. Za to, že jsem tam napsala věci, které vás nejspíš štvou, ale ne tolik, abyste si to přiznal.“

Vychytrale se usmál. „Stejně bych nejvíc ocenil tu předpověď. Kdybyste ji ráčila udělat o něco podrobnější, vůbec bych se nezlobil.“

Jó, to by chtěli všichni, odpověděla jsem mu v duchu. „Předpověď je vyústěním rozboru nativity,“ povzdechla jsem si, „a nemůžete ji brát doslova. Podrobně jsem ji nenapsala právě proto, abyste se na to příliš nespolehal, ale něco vám k tomu říct můžu.“ Ukázala jsem na pravoúhlý trojúhelník sestávající z opozice mezi Sluncem a Lunou, od kterých vedly kvadratury k Marsu v Býku. „Jak už jsem napsala, podle konjunkce Venuše se Sluncem ve Vodnáři hledáte u žen především intelektuální spřízněnost. Musí to být osobnosti.“ Ukázala jsem červeně vyznačenou opozici k Luně. „O názory se s nimi dělíte, ale co se týká citů, jste skoupý. A vidíte tady ty kvadratury k Marsu? Když něco nefunguje, uchýlíte se ke křiku. Když je to nezbytné, válčujete protistranu hrubou silou. Váš býčí Mars, jako symbol aktivní činnosti, je v devátém domě, což je prostor intelektuálních aktivit. To znamená, že jste schopný diskutér, ale když se rozčílíte, jednáte jako tyran.“ Jeho modré oči na mne pobaveně hleděly. „Týká se to ještě pořád postelových scén, nebo už jsme v práci?“

„Jako Vodnář jste všestranný,“ odsekla jsem. Znovu jsem klesla pohledem ke grafickému nákresu. „Napětí mezi vámi a vašimi partnerkami dokážete vždycky využít v kariéře. Pozitivně využít. Chcete se předvést, proto se snažíte,“ uzavřela jsem.

To, že tím jen opakuje model z dětství, kdy nechtěl zklamat náročnou matku, a opakovaně ji v každé partnerce hledá, jsem si nechala pro sebe.

Přesunula jsem pozornost k malému grafu solárního horoskopu. „Teď konečně se podíváme na ten solár. Příští rok bude plný zvratů. Saturna máte ve dvanáctém solárním domě, takže si kryjte záda.“

„Budou volby,“ odsekl. „Něco dalšího, co by mne překvapilo, by tam nebylo?“

Zamračila jsem se, přitáhla jsem si malé kolečko solárního horoskopu blíž, a pozorně se podívala. „Taky ta kvadratura tranzitního Neptuna k vaší nativní Venuši může znamenat deziluzi ze vztahů k ženám.“

Skepticky si mne změřil. „To je mi novina,“ procedil mezi zuby. „Už jsem dost starý, abych se přesvědčil, že jste všechny navlas stejné.“

Narovnala jsem se na židli a bez ohledu na jedovatosti pokračovala: „Protože Neptun je pomalá planeta, proděláte názorovou proměnu. Na první pohled to nebude nijak patrné...“

Zběžně jsem přehlédla krátký odstavec, ve kterém jsem shrnula prognózu. Jupiter v osmém solárním domě ukazoval, že bude nakládat, se svěřenými penězi, a jeho kvadratura k Merkuru nabádala k obezřetnosti – buď on sám, nebo lidé okolo by mohli počítat ledabyle. Slunce v domě šestém skvěle spojené s Lunou v domě společenského lesku, posílené Venuší, slibovalo dobré vyhlídky na získání odezvy...

„Solární horoskop zaznamenává postavení planet v den vašich narozenin. Symbolicky se od něj odvozuje téma na daný rok, ale jeho význam se často přeceňuje. Vše je v neustálém pohybu, stejně jako se máte možnost vyvíjet vy sám.“ Ukázala jsem na malé kolečko soláru.

„Teď máme září, a vy máte narozeniny až v únoru. I kdybych vyvodila cokoliv podrobnějšího, všechno jsou to jen tendence. Nebylo by dobré, abyste si dopředu dělal berličky nebo strašáky. Hlavní je, co jsem napsala do výkladu nativního horoskopu. Podle toho, jak reagujete, je patrné, že jste si se svým Saturnem ještě neporadil. Stále odmítáte připustit, že nemusíte být ten, kdo všechno zvládne nejlíp. Vy, totiž, abyste byl vždy o krok před ostatními, si děláte různé zkratky. Buď si nadběhnete, nebo...“

Jeho tvář postupně nabývala kamenného výrazu.

„Pokud svého Saturna nepochopíte,“ pokračovala jsem, „přinutí vás ke zmoudření tím nejdrsnějším způsobem, kdy po vyšplhání na vrchol vašim žebříkem někdo zezdola zatřepe. Máte se naučit, že věhlas a peníze za ztrátu jména nestojí. Jde o vaši vnitřní pohodu a ta se ničím nahradit nedá.“

Viditelně zrudl. „Nikdo na mě nic nemá! Ani mít nebude!“ zasyčel.

Pokrčila jsem rameny. „No, kryjte si záda, hlídejte si, s kým pracujete, a hlavně důsledně dodržujte pravidla.“

Pochybovačně pokýval hlavou. „Hmmm, no dobře. Chci detaily.“

Obrátila jsem oči v sloup. „To je absurdní. Víte, na jakých principech astrologie funguje?“

Otráveně se zašklebil. „Jak na nebi, tak i na Zemi?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Je to o informacích. Informace o vlivu polohy vesmírných těles na vaši osobnost ve chvíli zrození jsou uloženy v kolektivní paměti lidstva. Aniž byste se snažil, pronikají do individuálního povědomí a projevují se podle toho, jak a čemu lidé věří. Teorie, na základě které jsem provedla analýzu, pracuje s archetypy planet. Jejich předlohy pocházejí z předkřesťanských dob. Vlastnosti planet i znamení jsou v Euroamerické kultuře zažitá.

Kupříkladu, když slyšíme Mars, představíme si boj. Astrologické znamení Vah navodí asociaci úsilí o harmonii a zvažování. Člověk zrozený s Marsem ve Vahách mívá problém

přirozeně ventilovat agresivitu, zatímco ten, který se narodil s Marsem ve Štíru, s konflikty potíže nemá.

Vašemu vodnářskému Slunci vládnou dvě planety. Tradičním vládcem je Saturn, moderním Uran. Jejich konjunkce je vzácná, pozice na nejvyšším místě horoskopu ještě vzácnější. Znamená, že můžete pro společnost hodně vykonat. Protože se nachází v Býku, máte dost vitality i odhodlání. Kvadrát k Merkuru ukazuje na sklon k oněm nebezpečným zkratkám, protože Merkur byl bohem nejen obchodníků, ale i manipulátorů a zlodějů. Nepřísnější supervizi si zastanete vy sám. Saturn, který je pro vás tou nejdůležitější planetou, je symbolem trpělivé a vážné práce. Neodpustí nic ledabylého. V moderní psychologii ho chápeme jako symbol úzkosti v případě, když člověk trpí traumaty z minulosti, nebo když dělá něco nad rámec své přirozenosti.

Uvážím-li další souvislosti radixu, je patrné, že se tak mnoho snažíte, až v panice zatlačíte na pilu způsobem, který není zrovna košer. Přitom by třeba jen stačila trocha trpělivosti a projekt by uspěl i tak. Tím si koledujete leda o průšvih.

A v případě, že uděláte něco špatného, protože máte ascendent v Panně, a Merkura v Kvadrátu, jste si toho velmi dobře vědom. Ačkoliv to odmítáte přiznat, jednáte pak pod tlakem a můžete přitahovat nežádoucí pozornost. Jste příliš inteligentní a příliš nápadný. Ve vašem případě se nic neobejde bez humbuku. Pohybujete se všem na očích. S Lunou ve dvanáctém domě se bojíte skandálů jako čert kříže, ale právě proto máte sklon je nakonec přitahovat jako magnet. Chcete vědět, nač si máte dávat pozor. Jenže já nejsem věštkyně, o vaši práci ani soukromí konkrétně nic nevím. Říkám jen to, co vidím v symbolech.“

„A přesnější načasování těch obtíží?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Upozornovat vás na nebezpečná období? Desátý dům může během roku mnohokrát nepříjemně tranzitovat i obyčejná Luna. Nemá smysl žít s horoskopem pod polštářem. Pokud byste se chtěl těm problémům vyhnout, musel byste se změnit od základů, což je téměř nemožné. Ale řešení existuje, když se pokusíte změnit pořadí...hodnot. Nejde dělat zázraky, trvá to dlouho, ale jde to.“

Zachoval mrazivý výraz. „Kdybych po vás chtěl...hm, takový přehled, dejme tomu na rok dopředu, který den si na co mám dát pozor...“

„Chcete takový...jízdni řád,“ broukla jsem. Zavřela jsem oči a pod víčky jsem si promítla obdobné přehledy tranzitů, jejichž příklady jsem viděla v překladech zahraničních učebnic. Nebylo to těžké, stačilo vzít tabulky nebo použít počítačový program. „Nezlobte se, ale k tomu si budete muset sehnat někoho jiného.“

Můj výraz si vyložil po svém. Zářivě se zazubil. „Dobře vám za to zaplatím.“

Opravdu mě štvál. „Už jsem vám jednou řekla, že prachy si od vás nevezmu.“

Překvapeně nakrčil nos. „Tak co tedy chcete?“

„Už jsem vám to přece řekla. Teprve se učím. Jste zajímavý případ. V astrologické branži se traduje, že dokud adept nevypracuje alespoň sto horoskopů, nemá právo o sobě říkat, že je astrolog.“

Podezíravě se zašklebil. „Ale...strávila jste s tím nějaký čas...hm...to přece není samo sebou... Co tím vlastně sledujete?“ Náhle se jeho obličej zalil poznáním. „Aha, už to chápu! To musí být úžasné! Dává vám to pocit moci, že? Když se před vámi každý rozpovídá... Jakopak komplexy si tím kompenzujete? Čím jste chtěla být, když jste byla malá? Určitě jste nechtěla bouchat razítky.“

Můj klíčící vztek se přetavil v pobavení. Vlastně nebyl tak daleko od pravdy. „S těmi razítky jste se trefil,“ broukla jsem. „Ale jinak...Přišel jste, protože mě někdo doporučil. Získal jste horoskop a já zase další přírůstek do archívu. Ale...“ dodala jsem ve chvíli, když se zaškaredil, a chtěl mě přerušit, „vzhledem k tomu, že jste to bral jako experiment, klidně jste mi mohl zadat chybná data. Třeba jste se ve skutečnosti narodil o šest hodin později. Potom by ta analýza patřila někomu jinému.“

Dotčeně se ohradil, že hodina je určitě přesně a vzápětí připomněl svou původní žádost ohledně podrobných prognóz.

Otráveně jsem odsunula prázdný hrnek. „Chcete vědět, co se stane, když Vám přes Mars přeběhne Merkur, co bude v kvadrátu s Uranem, který je v sextilu s nativní Venuší? Jenom blázen by si z takového množství variací troufl něco den ze dne předvídat.“

„Takže mi nepomůžete?“

Sáhla jsem do kabelky pro diář. „Dám vám číslo kolegy z kurzů. Astrologií se zabývá profesionálně. Ale pokud jste normální člověk, a ne zrovna Ronald Reagan, bude vám to jenom na škodu.“

Lístek s číslem si zastrčil do kapsičky u saka, a gestem typickým právě pro zmíněného prezidenta rozhodil ruce a zaševelil: „Kromě komunálek, se chystám kandidovat i do senátu. Abyste jednou nelitovala.“

Ach ano. Strana, jíž byl členem, nestála ani napravo, ani nalevo. Kličkoval obratně. Pokud neudělá velký průšvih, šanci má.

„Děkuji, litovat nebudu,“ šeptla jsem.

Přehodil výhybku na práci. Když popisoval projekty, na kterých se podílí, celý se rozzářil. Živě gestikuloval, oči mu zaníceně plály. „Lidi jenom kritizují!“ hřímal. „Mají tak omezené obzory! Dřepí na dvorku, ale aby něco udělali sami, nebo ocenili, když pro ně někdo něco udělá...“

Chápavě jsem přikyvovala. Byl živým důkazem poučky, že hlavním těžištěm úspěchu Jupitera v Blížencích v desátém domě, jsou dokonale zvládnutá gesta.

Když jsem se významně podívala na hodinky, uznal, že čas se naplnil. Na parkovišti jsme se příjemně rozloučili.

Během zpáteční cesty mi v mysli duněla památná věta, kterou jsem si později záramovala: „Každý astrolog má takové klienty, jaké si zaslouží.“

Od toho dne jsem ho už nikdy neviděla, ale než se jeho jméno z veřejného života vytratilo docela, slyšela jsem o něm v souvislosti s nějakým skandálem krajského formátu.

Už to, že si vybral k setkání tak konspirační místo, mne mělo varovat. Nebyl připravený a už vůbec ne ochotný cokoliv se sebou dělat, a já s ním zbytečně ztrácela čas. Astrolog spočítá a vysvětlí horoskop, rozhodně nemůže nikoho vychovávat.

Co jsem si vlastně chtěla dokázat? Že ho „zvládnou“? No, tak ano. S odstupem času jsem pochopila, že to byla zkouška především pro mě.

Jediná spravedlivá

Hned ve dveřích mi předala kytici střapatých aster. „To je pro vás,“ špitla. „Máte pravdu. Pro rodinu bych udělala všechno.“ Mluvila tlumeně, oči za silnými čočkami brýlí se jí zjihle leskly.

Narážela na náš telefonický rozhovor.

„Děkuji, ale zájem o rodinu je u Slunce v Raku typický,“ řekla jsem.

Usadila jsem ji v pracovně, a zatímco si mohla pročitat výklad, vypravila jsem se pro vázu.

Cestou jsem přemýšlela, ze kterého konce tu paní popadnout. Ačkoliv se na první pohled jevila jako ovečka, a kytice na uvítanou měla dobrý dojem umocnit, mě neošálila. Podle horoskopu to byla „těžká váha.“

Vládce domu rodinného zázemí byl v jejím případě neharmonicky postavený Mars a ten sídlil v domě práce, což znamenalo, že si neřešené konflikty z domova přenáší do zaměstnání a naopak. „Hašteřivost“ byl ten nejmírnější výraz, kterým by se toto postavení symbolu války dalo charakterizovat. A její jedenáctý dům, ze kterého se dalo usuzovat na přátelské vztahy a společenskou prezentaci, byl ohniskem trvalého napětí nejen pro ni, ale celé okolí.

V tomto domě se nacházela konjunkce Luny s Neptunem ve znamení Štíra. A Luna ve Štíru, to jsou emoce na maximum. Hlubkový ponor a pitvání zaživa. Zrozenec, zvláště když jsou zde ještě neharmonické aspekty, si činí domněnky a vytváří si myšlenkové konstrukce toho nejjobskurnějšího charakteru.

Její reakce a nálady jsou těžce pochopitelné. Protože vládcem Raka je Luna, nejrychlejší „planeta“. A tak, jak rychle se střídají měsíční fáze, tak se střídají i její nálady. Raci jsou obecně dost vztahovační, natožpak pak Bohdana, která má planetu války v neustálé pohotovosti.

S ascendentem ve Střelci je odhodlaná činit dobro z principu, ale jedná tak zaníceně, že nehledí napravo nalevo. Je přesvědčená, že má svaté právo i povinnost rozhodovat o jiných. Vyvívá v této oblasti kvanta energie, ale není ochotná připustit, že se může mýlit. Jak se říká, cesta do pekla bývá vydlážděná dobrými úmysly.

Zaskočilo mě, že se Bohdana jevila tak usilovně „roztomile“. Muselo ji to stát velké úsilí, ale na druhé straně to byl asi způsob, jakým se naučila předcházet konfliktům. Zajímalo mne, jak bude na analýzu reagovat. V psaném výkladu jsem se rozporům její osoby nemohla vyhnout, ale postupovala jsem diplomaticky. Nebylo účelem ji zranit. Co by pomohlo, kdybych tam napsala, že se vůči okolí vymezuje přehnaně melodramaticky, nesnášenlivě a despoticky a že je ve svých cílech o nápravu světa neskutečně naivní? Její dělení bližních do dvou skupin, na ty, které si oblíbí a na ty ostatní, které se rozhodne vychovávat, a jestliže se vzeprou, tak je zatratí, bylo hloupé.

Ted' po setkání tváří v tvář jsem se jen ujistila, že tak náročné záležitosti spolu dnes asi řešit nebudeme. Květiny a přehnaně afektované chování byly důkazem, že na to není zralá.

Signalizovala, že už si mne „zařadila“ do množiny oblíbenců a že ji nesmím zklamat.

Kdybych se jí pokusila nastavit zrcadlo, nejspíš by to nebylo k ničemu. Podle toho, jak se prezentuje, se o žádnou transformaci nepokouší. Ale třeba předjímám předčasně. Však uvidím, co vlastně bude chtít, jaký bude její příběh.

Chtěla horoskop. Pokusím se jí sdělit vše, co by jí mohlo být k užitku.

Kávu jsem položila na stůl, květiny na skříňku.

Zatím dočetla až ke straně tři. Grafickou přílohu původně připnutou kancelářskou sponkou, si položila vedle, a jak střídavě očima těkala mezi textem, a nakresleným kolečkem nativního horoskopu, špulila rty a dokonce se úsilím i trochu potila.

„Když mi ten papír podáte,“ vyrušila jsem ji, „vysvětlím vám to názorně. Výklad máte pro případ, že byste něco z toho, co vám povím, zapomněla, nebo pro případ konzultace s jiným astrologem, nebo kdybych něco vyložila chybně...“

Podala mi list s radixem a s přimhouřenýma očima se zeptala: „Už se vám to někdy stalo?“

Vážně jsem přikývla. „Jednou,“ přiznala jsem. „Na výpočet používám program. Je to rychlejší než z tabulek. A když jsem čísla přepisovala na papír, udělala jsem z jednoho pána Štíra, ačkoliv měl Slunce ve Vahách. Mělo mě trknout jeho datum narození. Ale vůbec mě nenapadlo to zkontrolovat. Od té doby si dávám pozor.“

Sklonila hlavu a chvíli soustředěně kontrolovala údaje o zeměpisné poloze svého rodiště, hvězdném čase a hodině narození. Nastal čas vysvětlit první astrologický termín.

„Podle hodiny, místa a data vašeho narození se počítá ascendent,“ začala jsem, „ukazuje, jakým způsobem člověk vnímá sám sebe, jak se profiluje vůči světu. Kdežto znamení, ve kterém je Slunce, naznačuje, jakým způsobem bude vynakládat svou vůli, aby dosáhl svých cílů.“ Posunula jsem papír tak, aby měla hrot prvního domu označující bod ascendentu po své levé ruce. „Vy, paní Bohdano, máte ascendent ve Střelci,“ ukázala jsem na místo, kde vodorovná čára znamení Střelce protínala. „Takoví lidé se neustále po něčem pídí. Chtějí znát příčiny a důsledky, obsáhnout podrobnosti všeho, nač narazí. Velký až přehnaný smysl pro sounáležitost jim odčerpává hodně energie. Musí se učit objektivitě, protože mají sklon k předpojatosti. Jak vidíte, prostor pod hrotem ascendentu, to je váš první dům, je prázdný. Abychom se dozvěděli o vašem „Já“ více, studujeme vládce prvního domu, a tím je Jupiter, tady ve znamení Ryb.“

Ukázala jsem na značku Jupitera. „Vidíte ten zelený trojúhelník, co spojuje planety ve vodních znameních? Jupiter, Neptun s Lunou a Slunce uzavírají konstelaci, která se nazývá Velký Vodní trigon. Znamená to dispozice ke vnímavosti, fantazii, lásku k živým tvorům, ale i citovou zranitelnost a s tím spojenou potřebu po bezpečném a klidném zázemí.“

Ukázala jsem na tabulku s výčtem planet v jednotlivých znameních. „Slunce je v Raku a Luna v konjunkci s Neptunem tady ve Štíru. Celý trojúhelník uzavírá Jupiter v Rybách, kde je ve své nejlepší pozici. V této poloze dává soucit a sdílnost, a protože je Jupiter ve druhém domě, který je domem peněz, které jste schopna opatřit vlastním přičiněním, znamená to, že vám nedělá problém se o ně podělit. Na začátku druhého domu stojí Saturn,“ ukázala jsem na namalovanou značku, „a podle jeho kvadratur je patrné, že jste musela překonávat překážky, než jste se vypracovala. Není úplně jisté, zda ve vás něco z úzkostí, které mohou mít původ i v dětství, nezůstalo.“

Na okamžik jsem se odmlčela, abych jí dala možnost mi položit otázku. Kvadratura od Saturna k Luně z druhého domu naznačovala i potlačované komplexy méněcennosti, ale bylo jen na klientce, zda bude ochotná se o nich bavit. Vždycky chce mít navrch, takže pokud s tím nezačne sama, musím to nechat plynout.

Po chvíli mlčení naklonila hlavu na stranu a řekla: „Takže můj Velký Vodní Trigon mi dává fantazii a inspiraci?“

„Zajisté,“ odpověděla jsem s vědomím, že tedy dostane, nač stačí. „Slunce v Raku vás přímo předurčuje k vylepšování domácího prostředí. Máte dobrý vkus na posuzování interiérů i vnějších tvarů.“ Ulpěla jsem zrakem na hezké oranžově zelené šifónové šále za klopami jejího temně zeleného sáčka. Při mírné nadváze prozíravě sázela na tmavé tóny, kvalitní látky, nízké podpatky. Právě ta šála dávala najevo, že její majitelka není tak tuctová, jak by se na první pohled zdálo.

„Pracuji na úřadu památkové péče,“ špitla, „mám na starosti... přesně to, co říkáte...“

Mezi zuby jsem nasála vzduch. Když jsem horoskop vyhodnocovala, odhadnout dispozice pro povolání, bylo oříškem. V šestém domě, oblasti práce a povinností, sídlí Mars v kvadratuře s Venuší a Uranem. Venuše s Uranem sídlili v domě hodnot a nakládání se svěřeným majetkem.

Ukázala jsem na konjunkci. „Konjunkce Venuše s Uranem v osmém domě znamená nečekané konflikty kvůli hodnotám. S uvážením, že je tu kvadratura do domu práce, to dává smysl. Je třeba vzít v patrnost, že Mars je vládcem nejen domácího zázemí, ale i nemovitostí. A Venuše zosobňuje nejen vztahy, ale i vkus. A Uran je symbolem rychlých a netradičních řešení, ke kterým se ovšem vy uchylujete jen ve stavu nejvyšší nouze. Řekla bych, že bazírujete na konzervativních postupech, ale když se dostanete do stresu, ztrácíte nervy, a sama potom

riskantní situace katalyzujete. V práci to asi znamená hodně problémů s lidmi i s podřízenými.“

Zamrkala a dál si neklidnými prsty pohrávala s okrajem oranžovo zelené šály. „Mí podřízení...mě mají rádi,“ řekla.

Zůstala jsem na ni zírat. Kvadratura ze šestého domu do osmého svědčila o něčem jiném. Že by byla tak zaslepená, aby nedokázala rozlišit skutečnost od iluze?

„Podřízení určitě oceňují vaši schopnost bránit oddělení před vrchností, a také vaši chytrost,“ podotkla jsem. „Máte výborné argumentační schopnosti. Umíte těžit z dobrých styků a je obdivuhodné, že za své postavení vděčíte především sobě, ale od podřízených nemůžete čekat, že vás budou mít...rádi.“

Její kulatá tvář se nepřátelsky stáhla. Viděla jsem, že je na hranici svých mezí. Její pýcha víc neunesla. Nastal čas přehodit výhybku.

„Teď vám povím o Slunci,“ řekla jsem v úmyslu ji uklidnit. „Jeho pozice ve znamení Raka vypovídá, že celý život budujete rodinné hnízdo. Potřebujete, aby členové rodiny byli v bezpečí. Jste zatížená na rodinné památky, máte sběratelské sklony, jste vytrvalá ve svých ideálech. V záležitostech intimních jste konzervativní. Nejvíce zranitelná jste ve chvíli, kdy se něco dotýká vaší rodiny, ale na druhé straně odtud čerpáte sílu. Rak symbolizuje opancěrovanou zranitelnost. To znamená, že pod tvrdým krunýřem se skrývá měkké maso. Obrovská zásoba fantazie z vás činí poetu. Dokážete vytvořit útulné rodinné prostředí, plné odkazů na minulost a vzpomínek. Každé astrologické znamení má svého vládce, planetu, která je v něm „doma“. Vládkyní Raka je Luna,“ usmála jsem se, „tato výrazně ženská planeta už tradičně vyvolává představy poetické zasněnosti, zvědavosti, a vztahu k tajemnu. Luna "zodpovídá" za spoustu dispozic v různých rovinách. V nejtradičnější rovině je ztělesněním archetypu matky a citů, zatímco slunce je ztělesněním otce a vůle. V dalších rovinách Luna zobrazuje masku, kterou si nasazujeme při komunikaci na veřejnosti. Luna také obecně ztělesňuje veřejnost.“ Ukázala jsem na grafickou přílohu a na postavení Luny v jedenáctém domě. „Ve vašem případě je to zvlášť pikantní, protože máte Lunu v domě, který znamená styk s veřejností a společenskou prezentaci.“

Bohdana pokývala hlavou. „Co to znamená?“

„Že všechno související s produkcí vaší osoby velmi dramaticky prožíváte. Je to pro vás alfa a omega vašeho profesionálního života. Jako Rak byste na veřejnosti byla spíše plachá, ale vaše ambice vás ženou...“

„Cože?“ vyletěla jak čertík z krabičky, „já přece žádné ambice nemám!“

Ukázala jsem na výseč radixu označující šestý dům. „Toto je dům práce, povinností a zdraví. Máte tam Mars v kvadrátu ke konjunkci Venuše Uran. To značí časté konflikty na pracovišti. Kdo by se pachtil a hádal pro něco, co sám pokládá za nesmyslné? Musí mít nějaké ambice. Potvrzuje to váš dům společenské prezentace. Vaše základní ambice je jasná.“ V duchu jsem se tomu znovu podívala. „Není to ani postup v kariéře, ani zlepšení vztahových či majetkových poměrů. Je to dobře se společensky zapsat a tuto pozici si udržet.“ Ukázala jsem na její jedenáctý dům s konjunkcí Luny a Neptuna vázající na sebe celkem šest aspektů, o kterém by se dala napsat seminární práce, a dodala: „Tomuto bodu jsem ve výkladu věnovala celkem dvě strany, protože jedenáctý dům je ohniskem celého horoskopu. Vaše Luna je ve znamení Štíra a tam, i když je v trigonu se Sluncem a Jupiterem, způsobuje, že můžete při jednání podléhat nejruznějším domněnkám.“

Bohdana se narovнала. V její tváři se usadil ostražitý výraz. „Například?“

„Jedná se o domněnky, že proti vám někdo něco má, které nemusejí mít pokaždé reálný podklad,“ odpověděla jsem. Podle toho, jak se zatvářila, jsem pochopila, že jsme se dostaly na tenký led.

Její reakce mě ale překvapila: „Divila byste se, ale mají,“ pronesla spikleneckým tichým hlasem. „Pokaždé.“

Pokrčila jsem rameny. „Netvrdím, že iracionální prameny jsou špatné. Patří sem přece i instinkty a intuice. Ale Luna ve Štíru přidává více pochybností, všemu dává temný podtón. A tato Luna v konjunkci s Neptunem, který symbolizuje idealismus, v kvadratuře se Saturnem ukazuje na utajené úzkosti a pochybnosti. Ty se snažíte potlačovat, když na veřejnosti překonáváte svou plachost. Od konjunkce vede kvadrát k vzestupnému měsíčnímu uzlu. Uzel v osmém domě ukazuje, že máte pochopit, v čem spočívají hodnoty. A kvadratura od tohoto uzlu k Luně a Neptunu do domu přátelství znamená, že máte potíže s přáteli.“

„Vlastně to ani nejsou přátelé, jenom známí,“ povzdechla si. „Mí skuteční přátelé žijí v Barceloně.“

Asi jsem mimoděk zvedla obočí, jak jsem si pomyslela, že těch přátel moc nemá. Každopádně si toho všimla, a cítila potřebu to vysvětlit, protože hrdě vystrčila bradu a dodala: „S Estellou a Damianem jsme se poznali na vodě, když manžel trénoval na veslařské závody. Celých dvacet let jsme si psali a potom mailovali. Několikrát byli oni tady, a dvakrát jsme byli my tam.“

„To je báječné,“ řekla jsem, „ale pokud jsou to jediní vaši přátelé...“

Hořce se usmála. „Dříve to bývalo jinak. Ale každý mě po čase zklamal.“ Její ústa se mírně zachvěla a pak se stáhla do tenké linky. „Všichni jsou falešní. Každý jenom zneužil mé dobré vůle. Už jsem se...poučila.“

Ted' nastal čas do toho kyselého jablka kousnout. „Paní Bohdano,“ nasadila jsem opatrný tón, „jste ochotná připustit, že na té situaci můžete mít nějaký podíl i vy sama?“

„Jak?“ vyprskla. Pohrávala si s lemem šály, očima těkala po vybavení pracovny. „Stejně řeči vedl i ten farář. Ne, že bych byla věřící, ale na jedné veřejné akci jsme seděli vedle sebe. Už ani nevím, jak jsme se k tomu tématu dostali. Tvrdil, že každý musí začít u sebe, ale,“ její oči se zaplnily slzami, „nikdo netuší, co ve mně ve skutečnosti je!“ zvyšovala hlas. „Nikdo mne nezná!“ Poslední větu téměř ječela.

Rázně jsem ji utřela: „Ale ano. Věřím, že upřímně chcete, aby se každý ve vašem okolí měl co nejlépe. Ale můžete nadělat spoustu škody, když se staráte i tam, kde je lépe to nechat být.“

Nechápavě zamžikala. „Proč bych měla před problémy utíkat? Kdyby to dělali všichni...“

„Někdy méně bývá více,“ řekla jsem. „Na cizí lidi pohlížíte jako na členy rodiny. A se střeleckým ascendentem chcete každého vychovávat. Cizí lidi hodnotíte stejně přísně, jako kdyby to byli vaši příbuzní. Na své názory mají právo, i když se vám zdají chybné. Víte, co si myslím? Že kdybyste s těmi španělskými přáteli trávila více času, váš vztah by dopadl stejně mizerně, jako všechny předchozí.“

Její výraz se zatvrdil. Sáhla po hrnku, dopila zbytek kávy a řekla: „Tomu nevěřím.“

Pochopila jsem, že tudy cesta nevede. „Jak myslíte,“ odfrkla jsem, „ale vaše vztahy k ostatním můžete změnit, když je přestanete vychovávat. Tak časem získáte i nové přátele. Až začnete zase panikařit, jestli proti vám kují pikle, podívejte se na svou Lunu ve Štíru. Vzpomeňte si, co jsem vám o ní řekla. Pokud uvěříte, že těm lidem stojíte za seznámení, že pro ně máte hodnotu ne kvůli vašemu postavení, ale pro vás samotnou, stejně tak byste měla věřit, že nebudou mít důvod vás podrážet.“

„Tss,“ sykla, „netušíte, o čem mluvíte! Lidé z ulice mě zdraví jenom z povinnosti, protože mají strach, abych se k nim nepozvala na návštěvu. Naše ulice je totiž v památkové zóně. Skoro všichni mají totiž ve dvorech nepovolené úpravy. Kamarádky, co jsem měla v práci, se mi vyhýbají. Kolegyně ze sousedního kraje, se kterou jsem roky jezdila na školení, si letos v hotelu zamluvila jednolůžkový pokoj. A vy říkáte, že je to kvůli Luně ve Štíru? Ba ne. Povím vám, proč to tak je. Protože dbám na zásady. Můj předchůdce byl lempl. Bral úplatky,

nasával na pracovišti a ještě si ze mě, která jsem jako jeho zástupkyně odedřela veškerou práci, dělal srandu. Procházel mu to, protože to byl zkrátka sympaták. Ale tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. Když jsem toho měla dost, tak jsem na jeho profesionální a morální kvality upozornila nadřízený orgán. Udělala jsem jenom svou povinnost.“

Vstala jsem a otevřela okno, abych získala čas.

Ovšem, o své místo se postarala sama. Nic bych za to nedala, že toho „lemla“ praskla především proto, že si z ní „dělal srandu“. Těžko něco takového komentovat. Teď mi ale bylo naprosto jasné, odkud se ta její paranoia vzala. Podle sebe soudím tebe.

Tvářila se jako bohyně pomsty. Jestli teď řeknu jen slůvko navíc, zabetonuje se, a celý slavný horoskop bude k ničemu.

„Taková zkušenost musela být pro všechny velice stresující,“ broukla jsem. „Ve výkladu jsem napsala, že Luna ve Štíru dává dispozice k přecitlivělosti. Pokud je v domě společenských vztahů, berete konfrontace jako dobrodružství. Ale vraťme se k přátelství. Pomiňme stávající přátele a zaměřme se na ty budoucí. Ti se rekrutují ze známých. Když se veřejně stýkáte s lidmi, příliš vám záleží, jak na vás reagují. Jejich sympatie a antipatie na vaši osobu pozorně sledujete. Vyhodnocujete nejružnější náznaky, a jejich význam přeceňujete. Až příliš se necháváte vláčet představami, co vás myslí jiní. Ve skutečnosti se každý zajímá především o sebe.“

Odmlčela jsem se a nechala ji chvíli odpočinout. Vypadala zamyšleně.

Kula jsem železo, dokud bylo žhavé. „Vaše Luna ve Štíru potřebuje něco, čeho by se mohla chytit, jinak vám bude vždycky našeptávat pochybnosti a podsouvat rozvratné hypotézy. Lidé přímo nesnášejí, když je někdo začne vychovávat. Přesto nebo právě proto byste se mohla realizovat v oblasti, kde se vaše energie a fantazie vybijí a nikomu neuškodí. Můžete pracovat v dobrovolných organizacích. Vést výtvarné kroužky. Máte výtečný vkus, vztah k dětem, dokážete být laskavá ke starým lidem. Je naprosto zbytečné, abyste mrhala energií toliko v práci.“

Vytřeštila na mne oči. „To...myslíte vážně?“

„Naprosto.“

Vstala. „Na něco takového...přece nemám čas. V zaměstnání trávím dvanáct hodin denně.“

Soucítně jsem se usmála. „To je snad proti zákoníku práce...“

Zase se posadila a v rozpacích se ošila. „Děti vyrostly. Jenda, myslím manžel, skoro není doma. Než být sama, jsem v kanceláři. Nevěřila byste, kolik je tam problémů.“

„Podle hrotu sedmého domu ve znamení Blíženců, je váš manžel hodně společenský, ale útulné zázemí si považuje.“

Vykulila oči. „A to jste vyčetla odkud?“

„Podle postavení vládce vašeho sedmého domu. To je dům partnerství. Jeho vládcem je Merkur, a to znamená, že partner je poněkud...neposedný. Pokud je však ve znamení Raka, jako ve Vašem případě, je zde vyhlídka na partnera toužícího po ukotvení. Merkur je v příjemném sextilu k Venuši, a to znamená, že váš vztah není založený jen na vášni, ale i na rozumné dohodě.“

Odtáhla jsem se od papíru, pohodlně jsem opřela a podívala se Bohdaně do očí. „Venuše plus Uran v kvadrátu s Marsem ukazuje na jisté výkyvy, ale kdyby mělo dojít k trvalému rozkolu, váš muž by si velice dobře uvědomil, co všechno by ztratil.“

Natáhla se po sušence a sykla. „A to mě má uklidnit?“

Pokrčila jsem rameny. „Znamená to, že by se to nestalo bez varování. Žádný blesk z jasného nebe.“

Křečovitě se usmála. „Přistěhoval se od polských hranic. Za těch dvacet let si to tu zamiloval, ale kdyby mne opustil, z redaktorského platu byt neutáhne. Dům patří mým rodičům.“

„A proč si myslíte, že by chtěl?“

Její tvář se zavlnila nevolí. Toto téma příliš rozebírat nechtěla: „Doneslo se mi, že snad někoho má.“ Nasadila umíněný výraz. „Ale spíš si myslím, že je to pomluva. Chápejte, při mém povolání a hlavně za ty tři roky, co řídím odbor, jsem si nadělala spoustu nepřátel. Někomu jenom nepovolíte do historicky cenného objektu osadit plastová okna a vendeta je na světě.“

„A kdyby to byla pravda,“ zapředla jsem, „co si myslíte, že by ho k takovému jednání vedlo?“ Rozhodila rukama a vyprskla: „To je přece jasné! Zestárla jsem!“

Zvedla jsem obočí a zavrtěla hlavou. „Je vám pětáctýřicet. Jemu taky není dvacet. Myslím, že to bude v něčem jiném.“

Vzala si další sušenku a zamyšleně si ji prohlížela. „Pokud byly děti ještě doma, zdržel se častěji. Teď se tam chodí jenom vyspat.“

Pokrčila jsem rameny. Efekt prázdného hnízda? Jenom tím to určitě nebude.

Podívala jsem se na nákres. Pátý dům tranzitoval Saturn. „Při aktualizaci vašeho horoskopu, jsem zjistila, že váš pátý dům, to je dům kreativity, dětí a radosti ze sexu teď na celý rok a půl tranzituje Saturn.“ Řekla jsem. „To naznačuje, že se můžete v této oblasti cítit ochuzená. Děti se v úsilí po osamostatnění příliš často nehlásí, a co se vašeho vztahu s manželem týká, ten právě prochází zkouškou. Pátému domu v Býku vládne Venuše. A tato dáma dlí v pyšném znamení Lva, které máte v domě hodnot. To znamená, že za lásku jste ochotná bojovat jako lvice.“

Odhodlaně přikývla. „To je pravda.“

„Teď se podívejte na ten nákres,“ řekla jsem. „Výseč vašeho pátého domu celé znamení Býka nepokryje. Začíná na šesti stupních a končí na dvaceti. Zabere jen osmnáct obloukových stupňů. Býk vašeho horoskopu pokračuje šestým domem, který vypovídá o vaší práci.“

Zabodla jsem prst do inkriminované výseče, ve které se skvěla značka boha války. A tady máme Mars.“ Následně jsem dramaticky mávla rukou. „Teď znovu připomínám, že vládkyní Býka je Venuše ve Lvu. Prstem jsem kopírovala červenou čáru nakreslenou od Marta k Venuši do domu hodnot. A tady je kvadratura k naší zářivé krásce.“

Zvedla hlavu od papíru. Setkali jsme se pohledy. „Co to znamená?“

„Že i když se možná nerafáte doma, ale v práci, vašeho manžela se to stejně nepříjemně dotýká. A to může být ten problém. Mohl by utíkat k jiné ženě, aby měl od toho klid.“

Zamračila se. „Takže tu ženskou má nebo nemá?“

Přehnaně jsem se zapitvořila. „Nejsem soukromý detektiv. Jsem šarlatán.“

Naštěstí jí to došlo a dokonce lehce uchechtla. Vzápětí si povzdechla: „Pracuje jako šéfredaktor. Chce být s každým zadobře. Bývaly doby, kdy se mu lidi snažili volat. Žadonili, aby se u mě přimluvil. Třeba když chtěli místo bobrovek použít pozinkovaný plech, nebo dokonce při řízení o pokutě.“ Její tvář se zavlnila nevolí. „Byl z toho nešťastný. Na začátku mé kariéry ztratil lidi, na kterých mu záleželo. On, jak není zdejší, byl vděčný za každého.“ Položila dlaň na stůl tak rázně, až to plesklo. „Teď už všichni vědí, že jsem neoblomná.“

„Ale sama jste připustila, že konfliktů, které řešíte, je stále dost. To, čím se zabýváte uvnitř, vyzařujete i navenek. Měla byste hledat něco, co vás dělá šťastnou. Vzestupný měsíční uzel máte ve Lvu společně s Venuší v domě hodnot, což pro vás vůbec neznamená peníze. Jistě, znamená to mimo jiné i dědictví a odkaz předků, ale ve vašem případě, když víme, jak těžce jste si vybojovala svou pozici...“

„To je tam opravdu vidět?“ skočila mi do řeči a oči jí blýskaly novou energií.

„Jistě,“ zavrčela jsem, „Vždyť na hrotu druhého domu je Saturn v kvadrátu na dům jedenáctý. Takže, tento měsíční uzel v osmém domě naznačuje, že máte zjistit, v čem tkví ty pravé hodnoty. Uzel je v kvadrátu k jedenáctému domu a Luně a Neptunu. Cílem je nebrat si

společenské vztahy osobně a naučit se navazovat skutečné individuální vztahy na úplně novém základě.“

Ukázala jsem na papíry na stole. „Analýza je sestavená na základě souvislostí, ale k výkladu jsem vám přidala dvě stránky okopírované z učebnice Elzy Parkerové vydané v roce 1929. Je tam perfektně popsán projev Luny ve Štíru a Venuše ve Lvu. Popis těch archetypů je brilantní. Přes všechny ostatní souvislosti na vás sedí tak přesně, že jsem vám to okopírovala.“ Překvapeně zamrkala a vděčně se usmála.

„Když se s nimi seznámíte, mohlo by vám to pomoci,“ dodala jsem povzbudivě. To, že Lví Venuše je sice blahosklonná, ale také sebestředná a vztahovačná a štíří Luna je sice tvůrčí, ale především úzkostná a podezíravá, jsem si už ale nechala pro sebe.

Shrnula papíry na jednu hromádku, připnula k nim grafickou přílohu.

„A Jenda?“ vybafla, „co říká ta prognóza?“

„Saturnský tranzit pátým domem potrvá až do konce příštího roku. Do té doby máte pořád šanci něco změnit dříve, než bude pozdě. Váš muž musí mít v horoskopu něco podobného. Nikdy to není záležitost jednoho z partnerů. Ne, abyste si zodpovědnost brala jenom na sebe. Naději, že vztah udržíte, máte, ale záleží to na obou.“ Tyto na první pohled konejšivé žvásty, pramenily z funkčních ženských zkušeností předávaných z generace na generaci. Jestliže se Bohdana vymaní ze zajetých zvyklostí, pustí se do nových aktivit, vydá se cestou transformace. Po svém a vlastně mimoděk. Že se o to pokusí, ať dobrovolně nebo z nutnosti, protože její Štíří Luna ji vládí bahnem pochybností, je nevyhnutelné. Budu jí tedy držet palce. Nemohla jsem jí říct všechno, protože by to ve svém zajetém modelu myšlení nepřijala, ale snad jsem pověděla dost.

Zakopu ji podle plotu

Byla jsem na toho člověka zvědavá, protože měl v horoskopu vzácnou velice přesnou konstelaci zvanou Kosmický kříž. Čtyři planety seřazené do dvou na sebe kolmých opozic se navzájem propojí kvadraturami. Obrázec navenek pospojovaný čarami vypadá jako čtverec. V Josefově případě se do kříže zapojilo planet pět, protože Slunce v Býku bylo v konjunkci s Venuší a dělily se o společnou pozici na jednom z vrcholů. Další tři vrcholy Kosmického kříže obsadily Luna, Uran a Neptun. A aby toho nebylo málo, i v solárním horoskopu ke dni narozenin se ta konfigurace opakovala, jen planety se obměnily.

Výklad k nativitě jsem odeslala už před týdnem s odkazem, že solární prognózu probereme ústně.

Přijel později, než bylo domluveno. Omlouval se. Odpoledne měl ve firmě kontrolu z bezpečnosti práce, a když odjela, rychle to všechno dávali dohromady.

Zavedla jsem ho do kuchyně, s vysvětlením, že nejmladší dcera marodí, a odtud ji uslyším, kdyby něco potřebovala.

Soucítěně přikývnul. „Žena je učitelka. Má prázdnou půlku třídy.“ Posadil se ke stolu a vytáhl ze složek horoskop. Z jeho kulatého obličejce vyzařoval upřímný zájem. „Jo, to že mám rád zahradu, živím ostatní lidi, že se občas pořádně rozčílím, ale jinak jsem pohodář, jste vystihla přesně.“ Hovořil rozvážně a pomalu. „Že si dělám starosti, jestli nezaostávám, co se týká...ehm vzdělání, taky sedí. To víte, žena učitelka, já soustružník... Napsala jste, že podobný horoskop měl Jack London. Toho znám. Kopal zlato, že? Moc nečtu, ale když jsem byl kluk, viděl jsem filmy...“

Jak jsem čekala, než voda v konvici začne vřít, opřená o kuchyňský pult jsem pokývala hlavou. „Jste silná a rozhodná osobnost. Pan Turnovský ve své učebnici píše, že lidé s takovým rozmístěním planet mají buldočí povahu. Jiní autoři zmiňují, že lidé s touto konstelací jsou během života přímo lámání v kole, ale že právě proto jsou pak velice odolní. Kromě vás mám v databázi už jen dvě osoby s podobným křížem. Praktikujícího psychiatra a matku těžce postiženého dítěte. Ani jeden kříž není tak přesný jako ten váš.“

Zatvářil se překvapeně.

Připravila jsem čaj, podala mu hrnek, posadila se naproti, ukázala na tabulku umístění planet v jeho grafické příloze a dodala: „Slunce máte na prvním stupni Býka a Venuši na třech stupních Býka. To je pěkná konjunkce. A pak Lunu na třech stupních Vodnáře, Neptuna na jednom stupni Štíra a Urana na dvou stupních Lva. Kříž, který planety uzavírají, je mnohem přesnější, než kdyby byl Neptun kupříkladu na...deseti stupních, chápete? Pořád by to platilo, ale musela bych to brát to úvahy. Této povolené toleranci se říká orbis. A vy ho máte téměř nulový.“

„No potěš! Další průšvih?“ broukl a rozhodil rukama. „Kříž, opozice, kvadratury, a teď ještě orbis! Co jsem komu udělal?“ Svou lamentací dával najevo, že o astrologii něco ví, ale „rozčiloval“ se polohlasně s ohledem na mou nemocnou dceru.

Potlačila jsem úsměv a rychle jsem ho přerušila. „Existuje teorie, že čím jsou aspekty přesnější, tím méně má jedinec prostoru vloham, které symbolizují, odolávat. Ale když se podíváte na horoskop komplexně, uvidíte, že každá paleta vloh umožňuje alternativy.“

Vzápětí jsem si v duchu vynadala, že jsem se nechala unést, a vyjádřila se zbytečně složitě.

Zaťal pěst a odfrkl: „Dobrá, nebudu to zdržovat. Už jsem vyzkoušel i manželskou poradnu.

Sám, protože žena tam jít odmítla. Prej, co by tomu řekli lidi! Ona, paní učitelka, přece žádné problémy mít nemůže. Jediný, kdo má problémy, jsem prý já!“

Gestem jsem ho přerušila. „Promiňte, jak je vaše paní stará?“

Zakoulel očima. „O šest let mladší.“

Přikývla jsem. No, tak ona má zatím na Uranskou krizi čas. To se bude za šest let divit.

Pokynula jsem mu, aby pokračoval.

Rozhořčeně zaúpěl: „Nedělejte, že jste to nepoznala! Jsem v koncích! Všichni mě jenom využívají! Zajímají je jenom moje peníze!“

Naklonil se blíž a zachraptěl: „Víte, co bych nejradši udělal? Zabil ji a zakopal podél plotu u stodoly. Jenomže mě štvě těch osm let, co by mi přišli, kdyby se na to přišlo. Dceři je teprve deset.“

Mlčela jsem a tak pokračoval. „Jitka se totiž rozvádět nechce, protože firmu mám jenom na sebe. Pohoršila by si. Jenže mě už to nebaví. Stala se z ní milostpaní. Najednou jí nejsem dost dobrý. Jediné, co jí nesmrdí, jsou moje peníze. Hadry a boty si jezdí nakupovat do Prahy.

Vždycky jsem si říkal, jen ať si to holka užije. Je moc hezká, a já tvrdě dřel, aby se rodina zmohla. Ale teď se úplně zbláznila. Div, že ještě učí. Co dělám, je špatně. Moc hlasitě mluvím, chovám se primitivně.“ Vzal hlavu do dlaní a zajel si prsty do vlasů. „To přece není fér! Jenom jsem jí dal peníze, aby se oblíkala jako dáma. Chce mít někoho jinýho! Proč? A dcera si z těch jejích manýrů bere příklad.“ Plaše se usmál, ale oči se mu leskly. „Z firmy chodím pozdě, ale vždycky bych za obě dýchal. A ony se mnou zacházejí jako s...“ zvedl ke mně uslzené oči. „Slyšel jsem, jak o mně mluvila s kamarádkou. Padala slova jako idiot, chudák, tlust'och a primitiv. Domlouvaly si lázeňský pobyt v Karlových Varech a plánovaly, že si tam narazí nějakýho študáka. Víte, jak se dnes takovému mazlíkovi říká?“

Pokrčila jsem rameny.

Mohutně vydechl a frustrovaně vybafnul: „Plyšák!“

Při pomyšlení, že ve Varech si spíš narazí cizince z východu, jsem se skepticky ušklíbla, a ukázala na konjunkci Venuše se Sluncem v Býku. „Býk představuje tělesnost a fyzické potřeby. Unese i velkou zátěž. Cení si hmotného zabezpečení, je vlastnický, buduje a

uchovává. Jeho předností jsou síla a vytrvalost, pracovitost a trpělivost. Slabostí jsou lakota, panovačnost, chtivost, stádnost, zatvrzelost. Má smysl pro povinnost, bývá shovívavý, svolný pomáhat, ale rozzuří se, když dojde k závěru, že je zneužíván.“

Urputně potřásl hlavou. „Přesně můj případ.“

„Venuše v Býku,“ pokračovala jsem, „symbolizuje vlastnosti, jakými se dokážete radovat ze života. A teď pozor. Harmonicky postavená ukazuje na vztahy pohodové a neharmonicky postavená na vztahy, ve kterých budete muset překonávat překážky. Ve vašem případě je vzhledem k aspektům kosmického kříže pozice Venuše ztížena. To, co jiným jde snadno, jste si musel vydřít. Za každý kousek uznání a lásky, jste tvrdě zaplatil.“

Josef zatřásl ruce v pěst. „Jitku jsem uháněl tři měsíce. Čekávala na autobusové zastávce. Jezdil jsem kolem. Nabídnul jsem se, že ji svezu. Pochopitelně odmítla, tak jsem se představil a připomněl, že pocházím ze sousední vsi, že se vlastně od vidění známe. Stejně nechtěla. Ale já se nevzdal a zastavoval pravidelně, až jsem ji udolal.“ Sarkasticky se zašklebil a dodal: „No, taky jí už pomalu ujížděl vlak. To víte, učitelka po vysoké na malém městě. Po roce jsme se vzali. Když byly malé dva roky, přišla revoluce. Brzo jsem začal podnikat. Zpočátku to bylo...divoký, ale teď už se držím. Pracovní dobu si kočíruru sám, v podniku jsem víc, než doma, ale když má Eliška v hudebce vystoupení, nebo chce, abych ji s holkama odvezl do Akvaparku, zatím jsem si pokaždý čas udělal.“

Pokývala jsem hlavou. „Venuše, a zvláště v Býku, nemá ráda uskrovnování.“

Za tvrdou práci si žádá odměnu. Ve vašem případě to ale funguje trochu jinak. Veškeré blahodárnosti přenášíte na své milované. Vaší odměnou je radost, kterou dopřejete jim. Myslíte, jak jste jim ulahodil, ale čím víc je uplácíte, tím méně spokojené žena a dcera budou. Všimněte si, že Venuše je v opozici s Neptunem. To znamená sklon podléhat iluzím v případě, že se zaměříte jen jedním směrem a nebudete se ohlížet na ostatní životní složky. Přesněji řečeno, vaše role v rodině není být pouze chodícím bankomatem... Do té pozice jste se sám pasoval, čímž jste jim to usnadnil. Pokud to nezměníte, ta nevraživost, kterou jste v sobě odhalil, dál poroste. Sebelepší člověk, když se cítí zneužíván a potlačuje to, si koleduje o průšvih a pro Býka to platí tím spíš. Byl jste to ale vy sám, kdo ženě ty manýry umožnil. Já ji neomlouvám, ale všechno dostala příliš snadno. Je jako ta rybářka v pohádce o Zlaté rybce. S nablýskaným BMW si hraje na dámu a majitel středně velké provozovny jí najednou není dost dobrý.“

Trpce se usmál, vytáhl z kapsy velký plátěný kapesník a jal se utírat zpocené ustupující čelo. „Napsala jste, že mým úkolem je naučit se přijímat,“ řekl ponuře. „Asi chápu, jak jste to myslela. Jsem věřící člověk.“

Už jsem tušila, že ten dobrý muž je mimo, ale ani jsem nedýchala, abych jej nechala tu myšlenku dokončit, protože jsem potřebovala čas, abych stihla doplést další argumentaci.

„Pan farář mi taky říkal, že křesťan má přijímat dobré i zlé. Že bych měl manželce její necitelné jednání odpustit, že bych se měl pokusit s ní rozumně promluvit. Ale Jitka je ateistka. Na faru ji nedostanu ani párem volů...“ Tón jeho hlasu nepatrně stoupal. „Nikdo po mně nemůže chtít, abych ty její manýry snášel bez mrknutí oka. Tak co s tím mám, sakra, dělat?“

Hlava mi pracovala na plné obrátky. Musela jsem vést v patrnosti, že jeho Venuše v Býku je živočišná a prvoplánová. Kdybych mu začala vysvětlovat, že si svou ženu a dceru vlastně nevědomky kupuje a uvazuje na nitky závislosti, nepochopil by to. Do vztahů investuje upřímně z celého srdce a vůbec si neuvědomuje, že to dělá s mentalitou kramáře. U býčí Venuše je určitá dávka vulgarity prostě přirozená. Bez ní by valná většina lidstva vymřela. Jako astrolog bych mu neměla říkat, co má dělat. Měla bych mu pomoci, aby na to přišel sám. Ale v této chvíli prostě potřeboval jasné a srozumitelné vodítko. Zhluboka jsem se nadechla.

„Přestaňte svou paní rozmazlovat. Udělejte všechno, co jste doposud rozhazoval plnými hrstmi, vzácnějším.“

Vytřeštil oči. Jak by také ne. On, s ascendentem v znamení Ryb, jehož vládce, Jupiter, se nacházel v sedmém domě v Panně, tento výkvět obětavosti, to musel slyšet po lopatě.

„Abyste uvěřil, že to může zabrat, vysvětlím vám modely vašeho chování. Mechanismus je naznačený přímo ve vašem radixu. Pojedu krok po kroku,“ řekla jsem.

Mlčky přikývnul.

Ukázala jsem na hrot jeho ascendentu. Ve výkladu jsem o něm napsala dost. Teď jen zkratka:

„Ascendent v Rybách vás směřuje k potřebě sdílet lásku. Obecně jsou zrozenci s tímto ascendentem příliš zaměřeni na to, aby jejich kladné city byly opětovány. Nechávací se ovlivnit prostředím. Jupitera, tradičního vládce Ryb, máte v sedmém domě, což je dům partnerských vztahů. To znamená, že jste skutečně připraven milovat celým srdcem.“

Pokýval hlavou a zamumlal: „To jste řekla hezky.“

„To není všechno. Tento Jupiter je ve znamení Panny. To znamená, že partnerka je precizní a náročná, téměř pedantská. Potrpí si na čistotu a pořádek, dokáže udržet klidný a důstojný domov, ale blahosklonného a někdy trochu rozjívěného Jupitera v jeho divokosti krotí.“

Poraženě stáhnul tvář. „Někdy mám pocit, že jí vadí, i to, jak hlasitě dýchám.“

Vztyčila jsem do vzduchu prst. „Ale podívejte se na vládce sedmého domu. To je Merkur v Býku. Ten je s Jupiterem v pěkném trigonu. To je jeden ze dvou vašich harmonických aspektů. To znamená, že pokud vaše žena odpovídá popisu, který jsem uvedla, je přesně taková, jakou potřebujete. Kdybyste se nakrásně rozvedli, stejně byste si k sobě přitáhl podobnou, protože prostě máte rád doma pořádek a potrpíte si na tradiční role. Vášně? Té máte dost za oba a stačí se jen malinko kultivovat, a vaše paní by mohla být...spokojená. Protože, ať děláte, co děláte, vy se o své plody potřebujete podělit s milovanými lidmi. Jinak pro vás snažení nemá smysl.“

Ohromeně přikývl a zamumlal: „A co ten solár na příští rok?“

Povzdechla jsem si. „Máte tam opět kosmický kříž, to znamená, že rok bude náročný. Jiné lidi by to položilo, ale vás ne, protože jste na takový šrunc zvyklý. Největší problém vidím v pátém domě. Konjunkce Slunce se Saturnem to celé v kvadrátu na Lunu a Neptuna znamená omezení, zdržování, komplikace. Je to dům tvořivosti, dětí a milostných vztahů. Pokud byste chtěl třeba rozšířit podnik, je nutno pečlivě počítat, protože to půjde ztuhla. A kdybyste plánovali potomka...“

„Moc bych si přál syna,“ šeptl.

„To je vážná věc,“ připustila jsem. „Podle Saturna v domě dětí to budete muset se svou paní důkladně prodiskutovat.“ Trochu jsem se zamračila. „Hlavně nečekejte, že tím napravíte váš vztah. Dceři je deset, další děti žena denně potkává ve škole. Možná jí to stačí.“

Furiantsky vystrčil bradu. „Vlastní a cizí, to je nebe a dudy! Kolik jich máte vy?“

„Tři,“ vyprskla jsem, „ale je to dřina. Vychováváme se navzájem. Vraťme se k vašemu soláru. Dobré prognózy naznačuje tady ten ostroúhlý trojúhelník Mars, Uran, Jupiter, s ohniskem ve čtvrtém domě, což je prostor domácího zázemí. Z toho soudím, že manželku podle plotu nezakopete.“

Celý zrudl, jak se dodatečně zastyděl.

Pokračovala jsem: „Jste proto tak radikální, že právě teď prožíváte Uranskou krizi. Každého to postihne minimálně jednou za život, někoho i dvakrát, když se dožije do čtyřiaosmdesáti.“

Během dalších deseti minut jsem zamlklému podnikateli obsírně vysvětlila příčiny, průběh a možná východiska krize středního věku v astrologických souvislostech a na závěr dodala:

„Myslím, že to, co jiné položí nebo srazí na kolena, s vámi jen zamává. Protože i když máte ascendent v Rybách, jste citlivka jen zdánlivě. Posiluje vás sdílení kladných emocí. Vy sám si z potěšení dopřejete jen malé střípky. Vystačíte s velmi sporým množstvím lásky, a přesto dokážete být šťastný. Hlavně, že jsou šťastni ti, které milujete. A když je třeba řešit problémy

a překonávat překážky, jste jako hráz. Děláte vše, aby k těm, které milujete, nic negativního neproniklo. Jste ochotný pracovat do úmoru, aby se vaše rodina měla co nejlépe. Vydříte třeba i o hladu, jen s pocitem, že vaše rodina je ve vatě, a přesto jste šťastný.“

Zaťukala jsem na čtverec. „Toto je velmi stabilní kombinace. Osudová. Nedává příliš prostoru pro experimenty. Přitom jste nesmírně pyšný, že jste to právě vy, ten, který vše zajišťuje.

Vidíte tu Lunu ve dvanáctém domě? Utajená dobročinnost. Ale to, jak je kvadraticky pospojovaná s ostatními, znamená i pýchu. A teď sledujte Jupitera v Panně. Toho milosrdného, expanzivního a tvůrčího hromovládce ve znamení, které je doménou všech účetních, hygieniků, analytiků. Vaše jednání, když kolem sebe rozhazujete peníze, vyvěrá z hlubokého přesvědčení, že na to máte monopol.“

Pan Josef na mne vyděšeně zíral. Nechápal.

„To znamená,“ řekla jsem opatrně, „že se domníváte, že máte monopol na dobročinnost. Jen vy sám a to je... špatně. Je to znak... pýchy. Tím, že jen vy dáváte ostatním, si dokazujete důležitost v tomto světě. Sám pak nic nepřijímáte. Dokonce si myslím, že když vám někdo chce něco oplatit, odmítáte to přijmout. Myslíte, jak jste skromný a že je to tak správně.“

Zaraženě přikývnul.

„Už jsem tu zmínila nevraživost. A když jste přišel, mluvil jste o zneužívání.“

Mávnul rukou. „To s tím přece nesouvisí. Jsem hluboce... věřící... člověk.“

„Nic proti tomu,“ přisvědčila jsem. „Tím spíš byste tomu měl rozumět. Je znakem pýchy stavět se do role toho, kdo je tím jediným majícím monopol na dobročinnost. I jiní by vám třeba občas rádi něčím prospěli, aby dokázali, že za něco stojí, ale vy jim to nedovolíte.

Upřednostňujete jen sebe.“

Jeho výraz se zatvrdil. „Většině lidí ten první způsob velice vyhovuje. Jak už jsem říkal, každému se nemusím líbit, ale moje peníze jo. Vždyť i vy...“

Nakrčila jsem čelo. „O ničem takovém mezi námi nepadlo ani slovo. Nebo snad ano?“

Zalapal po dechu. „Chcete mi namluvit, že nežádáte peníze?“

V náhlém vnuknutí jsem přikývla.

Díval se na mne jako na blázná, kterým bezpochyby jsem.

„Tím, že přijmete pomoc, aniž byste za ni zaplatil, překonáte svou pýchu. Příště už to půjde lépe, a možná, že znovu najdete cestu ke své ženě, protože ona potřebuje cítit, že z vás číší autorita a respekt, zatímco vy jste ji zahrnoval jenom penězi.

Zoufale vydechl. „To není totéž?“

„Ne zcela,“ procedila jsem mezi zuby. „Je důležité, aby se vedle vás, i když třeba jen jdete nakupovat, cítila dobře. Pokud se ona obléká jako dáma, a vy sám jste jí na to dal peníze, nemůžete se divit, že si připadá hrozně a že protestuje, když vy vedle ní jdete tady v těch pokrčených manšestrácích.“

Bezradně pokrčil rameny. „Nikam spolu nechodíme.“

„Ale občas se vedle sebe objevíte, ne? A na ulici, kde bydlíte, lidi vědí, že jste manželé? Jí určitě vadí, co si o ní pomyslí. Že o vás nedbá...“

„No, říkala mi to,“ zamumlal, „ale na to já nemám čas.“

Naježila jsem obočí: „Tak si ho udělejte. Je to důležitější, než si myslíte, protože dceři by to mohlo vadit také. Jestli to není otázka peněz, zajďte nakoupit do většího města...“

Když odjel, potěšeně jsem se rozesmála. Bylo to snazší, než jsem čekala. Venuše vládne nejen Josefově Slunci, ale i tomu mému.

Asi za tři roky mi zatelefonoval. Hlásil, že rodina je stále v plném počtu a že plánuje rozšířit podnik. Zajímal se, jestli bych mu nemohla udělat solární prognózu na příští rok. V dobrém jsem mu to rozmluvila. V jeho případě, kdy má v nativitě kříž v pevných znameních, bude mít podnikatelský záměr určitě zajištěný víc, než solidně.

Dopis ze záhrobí

Lavičky na kroměřížském náměstí byly v ten slunečný den obsazené turisty i starousedlíky. Ale dáma s tmavým lesklým mikádem a slunečními brýlemi v perfektně střiženém starorůžovém kostýmku s kabelkou sladěnou ve stejném kouřovém odstínu s botami na jehlových podpatcích, musela být jediné ona.

„Promiňte,“ oslovila jsem ji, „jste paní Andrea, se kterou se tu mám sejít?“

Vstala a s úsměvem mi podala ruku. Když jsme se vzájemně představily, poznamenala, že toho slunce je příliš.

Ukázala jsem směrem ke stinnému podloubí hotelu Bouček. „Úžasné boty,“ vydechla jsem, když jsme opatrně překonávaly nástrahy dláždění.

Trochu se zapotácěla a uchichtla: „Vaše jsou taky pěkné. Perfektně ladí s topem.“

Stejně strmé podpatky mých bot podpíral klínek. Chůze na nich byla tudíž o něco bezpečnější. Jejich odstín v paví modři a příjemný semišový materiál jsem milovala. Bez svetříku v téže barvě bych je, ovšem, neobula. Nevinné rozkoše plynoucí z hrátek s barvami, siluetami a materiály, pochopí jen zrozenci se silně akcentovanou Venuší.

„Je to přece jenom loňský vzor,“ zabručela jsem hraným tónem rozmazlené fifleny.

Uličnický se zašklebila a vypískla: „Katastrofa!“

Obě jsme se rozesmály. Bylo fajn potkat spřízněnou duši.

Jakmile jsme dobalancovaly k volnému stolku v podloubí hotelu, sundala Andrea brýle, vytasila obálku s horoskopem a zaševelila: „Měla jste pravdu, jsem strašně ukecaná, a někdy z toho mívám problémy. Nemyslím to špatně. Jsem prostě jenom upřímná.“ Několik hlav od sousedních stolků se otočilo.

Všimla si toho stejně jako já. S provinilou grimasou mávla rukou. Naštěstí nebyla zdejší. No, ani já ne, napadlo mne v duchu.

Přinesli nápojový lístek. Vybrala jsem laté a čekala, až si vybere ona.

Horoskop jsem do jejího bydliště na opačném konci republiky poslala už před rokem. Nyní měla příležitost se v rámci pracovní cesty zastavit na konzultaci. Když telefonicky žádala o schůzku, potěšilo mne, že si nepřála prognózu. Občas se někdo takový najde. Andrea má Slunce ve Vahách. V jejím horoskopu je postavené vysoko, v domě společenské prezentace. Vládkyně Vah, Venuše je v devátém domě, oblasti intelektuálních aktivit, dalekých cest a duchovních podnětů.

Váhy jsou společenské a proklamují hodnoty jako: „hledání rovnováhy, spravedlnost, manželství, smíření, nenásilí, arbitráž, sdružování“. V tělesné oblasti zahrnují ledviny a močový měchýř. Soustřeďují se k vyššímu a dokonalému. Rády vše organizují a staví na správné místo. Porušení rovnováhy a neklid se jich velmi nepříjemně dotýkají. Touží po harmonickém a vkusném okolí, laskavé pohodě s rodinou a známými. Jsou ovlivnitelné okolím, a právě proto nerady řeší nepříjemné konflikty. Vládne jim Venuše a podle toho, jak je v horoskopu postavená, navazují vztahy, mají či nemají umělecké sklony. Vкус mívají velmi vyhraněný.

Číšník si přišel pro objednávku. Pobaveně jsem sledovala, jak má společnice s tím mládencem studijního věku sprádá debatu, který z nabízených dortíků je energeticky úspornější. Když ji uklidnil, že si dělá zbytečné starosti, skromně špitla, že důležité je začít o sebe pečovat zavčasu. Dvě solidně oblečené dámy u vedlejšího stolku se chápavě usmály. Toho se Andrea okamžitě chytila, a než jsem se stačila vzpamatovat, vskutku originálním způsobem osazenstvo stačila uvědomit o zítřejší módní přehlídce světové značky ve vestibulu domu

kultury, jejíž dramaturgii měla pod palcem, a nezapomněla zdůraznit její dobročinný charakter. Kousala jsem se do rtů, abych se nesmála, a v duchu se plísnila za svůj cynismus, protože jsem se nebránila myšlence, že když jde o reklamu, dobročinné účely, jsou tím nejúčinnějším zaklínadlem.

Číšník se odporoučel a ostatní hosté vrátili k soukromým hovorům. Mohly jsme pokračovat. „Máte ascendent ve Střelci a přímo na něm Lunu. Luna ztělesňuje masku, kterou si člověk nasazuje na veřejnosti. Jestliže je Luna v místě „Já“, toužíte být viděna v tom nejlepším světle. Někteří autoři u tohoto postavení uvádějí sklon k překotné sdílnosti,“ řekla jsem. „A s Lunou na ascendentu jste velice vnímavá k prostředí. Na události, které na vás působí, reagujete jako seismograf. S ascendentem ve Střelci máte potřebu směřovat k ušlechtilosti. Pokud je tento bod zvýrazněný Lunou, nechcete nechat nikoho na pochybách, že tomu tak skutečně je. Může se to projevovat v prkotinách i na zásadních věcech. Třeba když vytíráte podlahu, určitě tak nečiníte ve vytahanych teplácích...“

Aniž mrkla brvou, pokývala hlavou. „To máte pravdu. I když na úklid mám jednu moc šikovnou paní.“

„To vám moc přeju,“ broukla jsem. Ve snaze najít vhodnější přirovnání jsem si odfoukla.

„Určitě máte děti. Podle vládce pátého domu...“

„Dva kluky,“ špitla šťastně. „Vdávala jsem se až ve třiceti. Starší chodí do čtvrté třídy a mladší do školky.“ Naklonila se nad stolní desku a tak vážně, jako kdyby sdělovala přísně střežené státní tajemství, šeptla: „Julián chce být chemikem. Je mu teprve devět, ale už dělá první pokusy. Taky chodí do kroužku mladých debružářů.“ Obrátila oči v sloup a roztáhla ústa k úsměvu. „Toho oblečení, co zničil! Máme to v rodině. Dědeček učil chemii na gymnáziu, manžel vystudoval ČVUT a teď je pracovně v Jemenu.“ Posmutněle si povzdychla. „Doma bývá jeden týden v měsíci. Pracuju jen na půl úvazku, ale služební cesty jsou při mé profesi nezbytné. Hlídá manželova maminka. Bydlí nedaleko, což je vhodnější, než kdyby byla s námi. I když je to jinak velice tolerantní dáma.“ Trochu zkřivila rty, a nahrbila se jako zvířátko v obranném postoji a spiklenecky vypískla: „Chápete, jak to myslím, že?“

Pokývala jsem hlavou a broukla: „Babička je pravé požehnání. Znáte Hvězdné války?“ Překvapeně se narovнала. „Myslíte... Hana Sola a Luka Skywalker?“

„Tak,“ usmála jsem se. „Archetypálně čistá space opera. Proti sobě stojí dvě síly. Temná a světlá. Vy se celou svou bytostí snažíte dávat najevo, že reprezentujete tu světlou.“

Cinkavě se rozesmála a sundala ruce ze stolu, aby udělala místo číšníkovi přinášejícímu její dortík, minerálku a irskou kávu.

Jakmile byl pryč, její štíhlé prsty ojínenou sklenici s bublinkami obemkly jako záchranný kruh. „A to je...špatně?“ Kolem úst se jí vyrýsovaly dvě krátké vrásky.

„Vůbec ne,“ řekla jsem, „ale zbytečně se křečujete, když se do té role tak úporně stylizujete. Jako kdybyste cítila potřebu jiným zdůvodňovat, proč děláte to či ono. Souvisí to s problematickým aspektem Luny k Venuši. To vás nutí k neustálé sebekontrolé, což je vyčerpávající a o to zbytečnější, že se týká jen povrchních záležitostí.“

Zabloudila očima k textu. „Myslím, že něco z toho už chápu.“ Ztišila hlas a ponurým tónem dodala: „Od mládí trpím na záněty močového měchýře. Napsala jste, že je to průvodní znak přehnaného úsilí řešit záležitosti, které... mi nepřísluší a potlačování problémů, kterým se naopak vyhýbám. Mám takový problém. Spíš otázku...“

Nasypala do kávy pár krystalků cukru, opatrně rozdílne husté ingredience ve vysoké sklenici zamíchala. Byl to jeden z okamžiků, kdy měla vše plně pod kontrolou. Když mluvila, pečlivě vyslovovala, správně intonovala, jemně gestikulovala.

Sledovala jsem ji, a v duchu porovnávala s analýzou pořízenou na základě znalosti pouhého data jejího narození. Ostatně, hlavně proto jsem se schůzkou souhlasila. Na Andreu jsem byla zvědavá ze studijních důvodů. Když jsem si totiž z počítačového programu překreslila její horoskop, a poprvé se nad ním zamyslela, položila jsem si otázku, proč o něj vlastně požádala. Její planety, kromě Jupitera, byly všechny nad „obzorem“. To znamená, že je extrovertní. Má přebytek planet ve vzdušných znameních a zoufalý nedostatek vody, tudíž těžce sdílí emoce. Vztahy řeší především rozumem. Neznamená to, že není schopna lásky, ale citové projevy prožívá jako „na divadle“, což souvisí i s umístěním Venuše v Panně, která vztahy podřizuje praktickým hlediskům. V situacích, kdy je očekávána emocionální reakce, jedná podle odpozorovaných schémat. Nic z toho není tak hrozné, jak na první pohled vypadá, protože má dostatek fantazie i dobré vůle, čímž se hodně kompenzuje. Taková kombinace vloh mi pro dnešní dobu zahlcenou stresujícími podněty připadala poměrně výhodná. Existovalo riziko, že při špatných okolnostech by se mohla zvrhnout až do necitelné vypočítavé stvůry, ale to můžeme my všichni. Téměř ve všech horoskopech se taková příšera dá najít.

Kdybych Andreu předem alespoň povrchně znala, snažila bych se jí horoskop rozmluvit. Patřila k lidem, kterým vlastně k ničemu není. Pokud žijí v odpovídajícím prostředí, mohou se rozvíjet v souladu se svou přirozeností. Když se přikloní „k temné straně síly“, netrpí oni, ale jejich okolí. Ale většinou to bývají fajn lidé, protože si na rozdíl od jiných vidí na špičku nosu. Došla jsem k závěru, že Andrea je fajn.

Přes to všechno se mi při analýze často dralo na rty stále totéž slovo. Rozmazlenost. Musela jsem se hodně držet, abych zůstala objektivní. Až teď, při osobním setkání, jsem viděla, že s tou rozmazleností to nebude tak horké. I když na sebe dost neomaleně strhávala pozornost, držela se přesně na hraně mezi elegancí a vulgaritou. Sršela sebevědomím, ale stejně tak zájmem o své děti, práci a společnost vůkol. Byla tak komplikovaná, půvabná a zanícená, že jsem jí musela fandit.

Její Slunce dlelo ve Vahách společně s Merkurem v domě společenské prezentace. Člověk s Lunou na ascendentu a skvěle aspektovanou Venuší, prostě musel mít něco společného s užitým uměním, designem, dekoracemi, reklamou, marketingem... Také jsem to do jejího výkladu napsala. Zase tak moc jsem se nespletla. Andrea se zabývá prezentací módní oděvní značky. Všechno mi potvrdila už vloni krátce po té, co jsem jí horoskop poslala, ale teď mne zajímalo, skrze jaké peripetie se k té práci dostala.

Zatímco jsem o ní přemýšlela, elegantně ukrajovala z porce švarcvaldského dortu a zahrnovala mne podrobnostmi o jeho přípravě. Každou buňkou své bytosti vévodila okolí. Na první pohled ji to mohlo svádět k umělecké dráze, ale opozice Jupitera z pátého k jedenáctému domu to blokovala přílišným zaměřením na vnější efekt, a malou ochotou se v případě potřeby uskrovnit. Pro člověka s ascendentem ve Střelci a Jupiterem v pátém domě se rýsovala i dráha právníka, ale vzhledem k oné opozici jsem nečekala, že by se tyto vlohy manifestovaly. Při pořizování výkladu omezená rozsahem psaného sdělení, jsem ve snaze nezranit její pýchu, tento fakt pominula. Kdyby na věc přišlo, mohla bych jí to dostatečně citlivě vysvětlit, takže jsem se na to konečně mohla zeptat. Bylo patrné, že se zaměřila podle Venuše a Luny. I napohled působila jako příjemně předvedené umělecké dílo.

Počkala jsem, dokud dortík nedojí, a pak jsem ji vyzvala: „Co přesně byste chtěla vědět?“ Položila vidličku na talířek a vzhledla. Její tvář s hladkou pěstěnou pletí byla i přes vrstvu pudru nezvykle bledá. V kontrastu s předchozími výstupy působila téměř...nesměle. „Když jsem byla malá,“ řekla stěží slyšitelně, „věřila jsem, že pokud budu k ostatním milá, budou milí ke mně. Naučila jsem se chovat tak, aby se to lidem...líbilo. Jenomže teď mám pocit, že kromě manžela, dětí a příbuzných...nikoho nemám.“

Zůstala jsem na ni hledět. Že by přece jen byla rozmazlená? Spousta z mých klientů je ovdovělých, rozvedených, nemocných bezdětných...

„Známých mám spousty,“ povzdychla si, „ale kamarádku jsem měla jenom jednu. Zitu. Seznámily jsme se v prvním ročníku práv. Ona je na rozdíl ode mne dostudovala. Já skončila hned v prvním semestru a v příštím roce šla na AMU. Tak zvláště jsme si...rozuměly, že i když se naše cesty rozešly, kamarádily jsme spolu dál. Pocházela z Moravy, nikoho v Praze neměla, a stejně jako já milovala historii. O pražských památkách měla načtené snad všechno, ale postrádala orientační smysl. Ten zase nechybí mně. Když jsme se daly dohromady, ona navíc uměla rusky a španělsky, a já anglicky a německy, při provázení cizinců, jsme neměly konkurenci. V době studií jsme byly nerozlučná dvojka. Před třemi měsíci mi řekla, že jsem sobecká rozmazlená potvora, která má ráda jenom sebe.“

Zapíchl jsem vidličku do torza tiramisu a vybafla: „Měla k tomu důvod?“

Bolestně stáhla tvář. „Umírala. Na rakovinu slinivky. Žila v Brně. Obvykle jsme se vídaly tak dvakrát do roka. Když se vloni o Velikonocích odmlčela, vůbec jsem si to neuvědomila, protože jsme byli i s kluky v Jemenu. Ozvala se, až letos v květnu, když ležela v hospici. Jela jsem za ní. Vypadala hrozně. Připomněla mi, že Aleše jsem jí vlastně přebrala. Že kdyby mě na ten jazzový večer na Větrník tehdy nevzala sebou, její život by se odvíjel jinak. Měla pravdu.“

Zase jsem talíř odstrčila. „Byla frustrovaná. To se dá pochopit. Takové obvinění, pokud jste jí jenom přebrala chlapa, přece...“

Urpутně zavrtěla hlavou. Naklonila se blíž a opatrně, aby si nezapatlala sáček od talířku, ale tak, aby to skutečně nikdo neslyšel, pronesla: „Aleš byl blesk z čistého nebe. Okamžitě jsme věděli, že patříme k sobě. To že předtím se Zitou chodil skoro celý rok, nic neznamenalo. Musel to pro ni být šok.“

Gestem jsem ji přerušila. „A když jste spolu kamarádily, to jste jejího přítele nikdy předtím neviděla?“

Zase se způsobně usadila. Bylo patrné, že je jí to nepříjemné. „Vyprávěla mi o něm, ale in natura ho poznala až po roce. Takové věci se prostě...stávají. Spadli jsme do toho a Zitu jsme...úplně vypustili. Jenže asi za tři týdny za mnou přišla, a prosila, abych jí ho vrátila.“ Zatvářila se nešťastně. „Zjistila, je s ním těhotná. Byl nejvyšší čas na rozhodnutí, jestli jít na potrat, nebo dítě nechat naživu.“

„Co jste jí řekla?“

Pokrčila rameny. „No, že ho přece nevlastním! Ať za ním jde a promluví s ním sama. Věděla jsem, že Aleš odjíždí na studijní pobyt na ropné plošiny do Finska a to jsem jí i řekla. Tajně jsem doufala, že už ho nezastihne. Taky se tak stalo. Uznala, že i kdyby se k ní vrátil, stejně by si dítě nemohli dovolit. Šla na potrat. Nikdy se o tom nedozvěděl.“

Zavřela oči a pokračovala: „Zatímco my jsme si pořídili rodinu, ona zůstala sama. Kupodivu na mne nezanevřela. Dál jsme se scházely, i když iniciativu vyvíjela spíše ona, protože já se vůči ní, alespoň zpočátku, cítila trapně. Naše děti si navykly ji oslovovat teto, a když byl Aleš služebně mimo domov, chodily jsme spolu po nákupech nebo za kulturou. Bylo fajn mít ji v záloze i jako rodinnou právničku. Daniel, náš mladší syn, se narodil s vrozenou oční vadou. Ještě v batolecím věku ho nevhodně zvoleným zákrokem skoro připravili o zrak. Díky její právní pomoci jsme tu nemocnici donutili poslat syna do Mnichova, kde to dali do pořádku. Jednou, když jsme se trochu napily, žertem prohodila, že si jen opatruje, co mohlo být její, a obě jsme se tomu zasmály.“

Opravdu teplé odpoledne zvolna přecházelo v podvečer. Z významu slyšeného na mne ale dýchl mráz. „Ona to ale myslela vážně, že?“ poznamenala jsem.

Křečovitě se uchichtla. „No, asi ano. Ale...než jsem ji navštívila v tom hospici, a než mi vnutila tu obálku, ani mne to nenapadlo.“

Zvedla jsem obočí. „Jakou obálku?“

Natáhla se k vedlejší židli, kde trůnila nádherná kouřově šedá kabelka ušitá z kombinace broušené a matné kůže. Chvilí mlčky šátrala v jejích útrobách, pak položila na stůl bílou zalepenou obálku s nadepsaným jménem jejího manžela. „Řekla, že mu o tom dítěti celé ty roky chtěla říct. Když zjistila, že už se toho nedožije, tak mu to napsala. Prý ho stále milovala. Zůstala sama, protože čekala, že ho opustím, a on se k ní vrátí. Že sice ví, že jsem nevděčná sobecká mrcha, ale přání na smrtelné posteli se neodmítá.“

Přejela jsem pohledem obě obálky, tu větší s horoskopem i tu malou s dopisem ze záhrobí a řekla: „Jste na vážkách, zda to psaní manželovi dát nebo ne?“

Roztřásla se jí brada. Do očí jí vyhrkly slzy. Vzpurně našpulila rty, sáhla po kabelce, vylovila balíček papírových kapesníků, jeden vytáhla, opatrně, aby si nerozmazala maskaru, se osušila pod dolními víčky. Když jsem přikývla, že je v pořádku, obezřetně se kolem sebe rozhlédla, a tlumeným hlasem pokračovala: „Vím, že se to nemá, ale pochopte, byla jsem... zoufalá. Hned po kremaci jsem tu obálku rozlepila. Myslela jsem si, že kdyby to napsala neutrálně, tak, aby to Aleše nerozhodilo, mohla bych to přání splnit a život by šel dál. Jenže ona to pojala ve velkém stylu. Snažila se mu podsunout, že jeho život se mnou byl jeden velký... omyl.“

Perleťově nalakovaným nehtem do obálky strčila. „Když mu ten dopis dám, otevřu Pandořinu skříňku. Už několikrát jsem to chtěla spálit. Ale pokaždé jsem se zarazila. Umírala. A spoléhala se, že její vzkaz doručím. Mohla to poslat třeba poštou do vlastních rukou. Kdyby to udělala, měla by jistotu...“

Zavrtěla jsem hlavou. „Pokud byl váš muž dlouhodobě v cizině a pokud neměl na poště schránku, dopis určený do vlastních rukou by se po třech týdnech uložení vrátil zpět k odesílatelce. Ledaže by mu napsala přímo do Jemenu. Klidně to mohla udělat. Mohla zavolat, poslat mail...“ rozhodila jsem rukama. „Myslím, že vás chtěla jen potrestat. Konečně se odhalit. Určitě předpokládala, že mu ten dopis nedáte.“

Překvapeně strnula. „Opravdu?“

„Podle toho, co jste o ní řekla, to byla zahořklá nešťastná žena, která se odmítla smířit s realitou. Žila život, který ani nebyl její. Přebrala jste jí chlapa? Kdyby nechtěl, tak by se odloudit nenechal. Je smutné, že s ním byla těhotná, a že to zjistila v tak nevhodnou dobu. Sama přece později přiznala, že si tehdy dítě nemohla dovolit, i když možná, že to byly jen řeči, kterými konejšila svědomí. Možná, že představa, že by kvůli dítěti nedostudovala, se jí teď, po patnácti letech, nezdála tak tragická, jako když před tím dilematem stála. Pravdou je, že každého zmařeného života je škoda, ale nebyla jste to vy, kdo podcenil antikoncepci, a kdo se v konečném důsledku rozhodl pro potrat. Nemá smysl spekulovat, co by se dělo nebo nedělo, kdybyste tehdy na ten mejdan nešla. Důležité je, jestli své děti a svého muže milujete. Jestli vám záleží na jejich pohodě.“

„Já? Nikoho na světě více,“ přisvědčila téměř dotčeně.

„Pak tedy není co řešit. Prostě to spalte.“

Zamračila se. „Jenže... to je... přece... špatně,“ namítla. „Přání na smrtelné posteli bych měla respektovat.“

Vzala jsem obálku s jejím horoskopem, vytáhla grafickou přílohu, s ohledem na zvědavého číšníka sbírajícího sklenice od minerálky, jsem přikryla rukou jméno v záhlaví. Jasně, tu zanícenost „předepsanými“ postupy způsobuje Venuše v Panně v kvadrátu k Luně ve Střelci. Venuše uhnížděná v domě intelektuálních kvalit a duchovních dmutí dává každému zrození vysoké ideály. Pokud je tato planeta ve znamení Panny, znamená to, že Andrea si v realizaci svých cílů neodpustí nejmenší škobrtnutí. To znamená, že pokud nějakou záležitost pokládá za duchovně hodnotnou, je ochotná se jí naplno odevzdat, i kdyby měla padnout. Venuše je v dobrém vztahu s Marsem sídlícím v domě partnerství, což potvrzuje harmonický vztah s manželem. Dobrý vztah Venuše s Uranem zase dává předpoklady pro kreativní počiny. Kvadratura k Luně na ascendentu ale Venuši oslabuje právě v situacích, jako je ta dnešní, kde by stačilo užít selský rozum a zdravý instinkt. Tak by měla v přirozené potřebě ochránit

rodinu ten dopis plný jedu prostě rozcupovat na malé kousky a spláchnout do záchodu. Jenže Andrea má s vnímáním emocí, včetně svých vlastních, problém. Nedokáže „číst mezi řádky“. To, co je řečeno, chápe téměř doslova. Poznává se to i podle smyslu pro humor. Člověk s Venuší v Panně ho téměř postrádá. Nerozeznala ani, když si s ní Zita pohrávala jako kočka s myši a nadhazovala jí varovné bonmoty v dobách, kdy ještě svorně chodily po nákupech. Kdoví, co by se bylo stalo, kdyby Zita neonemocněla, protože s jejím duševním zdravím to asi vypadalo nevalně... Ale možná, že se změnila až vlivem zhoršující se nemoci a já ji soudím příliš tvrdě. Člověk si nemá činit domněnky, když nezná podrobnosti.

„Tu zítřejší přehlídku by normálně dělala jedna z mých asistentek,“ přerušila proud mých myšlenek. „Běžně už na takové akce nejezdím. Udělala jsem výjimku jen proto, že bydlíte nedaleko. Potřebovala jsem probrat tu obálku.“

Usilovně jsem hledala schůdné řešení. Mohla jsem jí doporučit konzultaci u psychologa. Nebo ji poslat za farářem. Nebo do háje. Co po mně ještě chtěla? Už i tak jsem jí řekla, aby mu tu obálku nedávala, i když bych jí vůbec neměla říkat, co má nebo nemá dělat. Mám pouze vysvětlovat, proč dělá to, či ono, aby se v sobě lépe vyznala. Sakra.

„Horoskop jsem četla snad stokrát,“ předl mi do uší její hlas. „Jste jediný člověk na světě, který mě skutečně chápe. Ani mí rodiče, ani Aleš, ani já sama se neznám tak, jako mě znáte vy, a to mě dnes vidíte poprvé.“

S vědomím, že poslouchám pečlivě připravený výstup, jsem nakvašeně vzhledla. Setkala jsem se s průzračnými šedými očima. Hleděla na mne zcela bezelstně. Došlo mi, že to myslí opravdu upřímně, i když si to určitě předem připravila.

„Tak dobrá,“ zabručela jsem, „ještě jednou mi vysvětlíte, proč se tak úporně bráníte ten dopis manželovi odevzdat. Říkala jste, že je vědec, takže uvažuje racionálně. Osobně si myslím, že jeduplný výlev umírající ženy vaše manželství ohrozit nemůže.“

Její tvář se žalostně zkroutila. „To proto, že nechci, aby věděl, že jsem byla tak... hloupá. On totiž na moje dýchánky se Zitou hleděl vždycky s podezřením. Dokonce jsme se kvůli tomu hádali. Musel něco... tušit. Když mu ten dopis dám, jednak ho to rozhodí kvůli dítěti, a jednak bude na koni, že měl celé ty roky pravdu, když říkal, že Zita naši rodinu... zneužívá.“

To mě zaujalo. „Jak zneužívá?“

Zakoulela očima a šeptla: „Alda jí pokradmu přezdíval tetička „úpír“. Tvrdil, že nás všechny energeticky vysává. Kdykoliv se ohlásila, snažil se zmizet.“ Když viděla můj skeptický výraz, zoufale zaúpěla: „Možná vám připadám malicherná, ale kdybyste zažila, co já... Když jsem za ní přijela, a plná starostí jsem u ní seděla, a ona to na mě všechno vyblila... Já prostě nechci, aby nade mnou tak sprostě vyhrála! A nejhorší je, že vyhraje v obou případech. Když ji neposlechnu, a dopis zničím, budu mít strašné výčitky. Když její poslední přání splním a dopis odevzdám, zachovám se přesně podle jejího scénáře! Obojí mě šťve!“

Lámala jsem si hlavu, co té Váze s ascendentem Střelce poradit. Nadšeně jsem se uchechtla, když se mi konečně podařilo tu spásnou myšlenku polapit. „Jestli vám jde o spravedlnost, tak byste tu obálku doručit měla,“ řekla jsem poťouchle. „Ale nikdo netvrdí, že mu ji musíte dát hned. Stačí, když budete pevně odhodlaná to udělat. Vůbec nevádí, když ji předáte až na smrtelné posteli, lhostejno či. Můžete ji kupříkladu vložit do jiné obálky a nadepsat ji vlastní rukou. Dovnitř můžete přidat vlastní vysvětlení pro případ, že by se někomu z vás něco stalo.“ Roztržitě potřásla hlavou a její višňově nalíčené rty vykroužily přesné kolečko. „To...to...to by vlastně znamenalo...“

„Kompromis. Třetí cesta. Vypálíte Zitě rybník.“

Vzala obálku za růžek a nechala ji dramaticky viset ve vzduchu nad stojánkem s pepřem a solí, a s přísně staženými rty pronesla: „Výborně. S něčím takovým určitě nepočítala!“ Pak velmi rychlým téměř ekvilibristickým gestem obálku zasunula do kabelky a kouzelně se na mne usmála.

Šarlatánské kousky

Chodila jsem s telefonem po dvoře, protože dům byl dětí a jejich návštěv, a krčila čelo. Do ucha mi plynuly Ivoniny lamentace. „Ještě donedávna bylo všechno v pohodě,“ stěžovala si, „všude jsme chodili spolu. Když nemohl, tak se omluvil. Teď jako když utne. Volala jsem mu, ale nereagoval. Chodit za ním do práce mi bylo trapné. Po týdnu poslal esemesku, že to po telefonu řešit nebude. Až to bude možné, prý mi to vysvětlí. Cítila jsem takový chlad...,“ zlomil se jí hlas. „Nemohla bys rozhodit karty a podívat se...“

Karty vykládám jen sobě a přátelům, a ještě nezávazně. Nejsem dobrá „anténa“. Zastávám teorii, že stojím příliš pevně na zemi na to, abych se odpoutala od předsudků, které mne oslepují. Posloupnost padajících karet je tudíž ovlivněna mým očekáváním nebo obavami, od kterých si nedokážu vyčistit hlavu, tady už se pohybujeme v oblasti, kterou neumím dobře kontrolovat. Astrologie je v tomto ohledu nesrovnatelně bezpečnější. Při tvorbě horoskopu se opírám o výpočty, objektivní stav vesmíru a definice založené na empirii předků. Dát dohromady smysluplnou analýzu, je věcí praxe a citu, a nehrozí, že ve vyhrocených situacích upadnu do bludu, ke kterému mne svádí má úplňková Luna.

Ivona má Slunce v netrpělivém Beranu, ale Lunu, ascendent a Venuši v konzervativním Býku. Právě proto vydržela snášet mlčení svého přítele tak dlouho. Nějak ale to přepětí vyřešit musí, proto teď volá. Bude jí padesát, je rozvedená, bezdětná a poslední dobou dostává panické záchvaty, které se projevují náhlými stavy dušnosti. Právě teď je ode mne na dvě stě kilometrů daleko.

„Víš, jací jsou chlapi,“ broukla jsem smířlivě, „když mají problém v práci, odstříhnou všechno ostatní. Jestli to s tebou myslí vážně, tak ti to brzy vysvětlí. A jestli ne, nestojí za to se kvůli němu trápit. Myslím, že je lepší než karet, je použít racionální rozum, protože jsi strašně rozhozená. Kdybych ti vyložila, do výsledku by se mohl promítnout tvůj nebo dokonce můj strach.“

„Tak dobře,“ povzdechla si, „asi máš pravdu.“

S rozporupnými pocity jsem kráčela do pracovny. Karty jsem míchala s myšlenkami na toho muže a otázkami na budoucnost vztahu s Ivonou. Vyložila jsem obyčejnou sadu tří karet, kdy prostřední je jádrem otázky, nalevo minulost a napravo budoucnost. Padla řada soud-věž-kočár. Vypadalo to, že vztah je v háji, pokud ovšem ty karty přece jen nebyly ovlivněny mými obavami. Věž uprostřed popisuje pád iluzí. Ten muž naznal, že vztah byl postavený na nereálných základech. Situaci vyhodnotil už dříve, a bylo jen otázkou času, kdy Ivonu pošle k vodě. Kočár znamenal únik. Bylo mi za Ivonu hořko, ale mínila jsem si to nechat sebe. Je doma sama, a není zdravotně v pohodě. A koneckonců...můžu být obětí vlastních bludů. Pustila jsem trojkombinaci z hlavy, dokud za tři dny po té nezavolala Marcelka. „Ivona má problémy. Chtěla po mně tvoje nové číslo. Už ti volala?“

Ivona žije v Bratislavě, Marcelka v Praze, já uprostřed. Je snadné být v kontaktu, pokud ovšem vlivem špatně voleného slova jedna druhé ublíží, těžko se to rozpozná a ještě hůře se napravují následky.

„Předevčírem,“ přisvědčila jsem. Marcelka není drbna. Když se ozvala, nebylo to pro nic za nic.

„Má starosti kvůli tomu svému chlapovi,“ pokračovala. „Chtěla po tobě, abys jí vyložila karty?“

„Rozmluvila jsem jí to,“ řekla jsem. „Kdyby to vyšlo zle, tak v tom svém malém bytečku zkolabuje, a co potom? Řekla jsem jí, aby to posuzovala racionálně.“

„Jenomže ten chlap ji vodí za nos,“ broukla přesvědčivě Marcelka. „Je o patnáct let mladší než ona. Bylo mi to jasný už od začátku.“ Z jejího hlasu čísel smutek.

„A sakra,“ ulevila jsem si. „O tom jsem neměla ani tušení. Ale ženatý, doufá, není?“ ujišťovala jsem se.

„Ne,“ broukla Marcelka. „Ale děti si ještě nepořídil.“

O Ivonině soukromí jsme toho příliš nevěděly, protože se po dvaceti letech od maturity vynořila teprve nedávno. Marcelka k ní z nás mívala nejbliže. To ona jí vyprovokovala, aby si u mne nechala spočítat a vyložit horoskop. Ivona se toho bála, ale Marcelka ji přesvědčila, že by jí to mohlo pomoci. Nerozhodné zájemce odkazuju na populární literaturu, ale tady šlo o kamarádku. Horoskop jsem jí nakonec slíbila. Dohodly jsme se, že prognózu vypustím a zaměřím se jen na analýzu. Ivona byla uprostřed krize středního věku, kterou astrologové nazývají Uranská. Potřebovala si ujasnit, co vlastně chce. O příteli se nezmínila a žádné podrobnosti z osobního života mi nevyprávěla, přesně tak jsem to měla nejraději. Výklad jsem poslala mailem s dodatkem, že může kdykoliv zavolat. Čekala jsem, že se ozve, ale ona mlčela. Pustila jsem to z hlavy přesvědčená, že jí to stačí. Po půlroce jsme měly sraz i s Marcelkou, Anetou a Johanou. Tehdy se ke mně Ivona přitočila a špitla, že mi za horoskop děkuje, ale že mu příliš „nerozumí“. Protože další snahu to rozebírat nevyvinula, umyla jsem si ruce.

„Ty její záchvaty se pořád zhoršují,“ narušila proud mých myšlenek Marcelka.

„Nejspíš proto, že potřebuje psychologa,“ zavrčela jsem. „V Bratislavě jich musí být jako smetí. Nebo rovnou psychiatra. Nemá se za co stydět, hergot.“

„Myslím, že by se jí to mělo říct.“

„Napsala jsem to do analýzy,“ odsekla jsem. „Asi to vytěsnila. Vypadá to, že si v té nemoci libuje. Jako kdyby tím volala o pomoc: „Lidi, všimněte si mně! Jsem tady a nemůžu dýchat!“ Přitom jsem si dala tolik práce, abych ve výkladu vysvětlila...“ zarazila jsem se.

Marcelka se rozesmála. Známe se dlouho. Normálně o podrobnostech horoskopů nemluví. A Ivona, i když je to naše společná kamarádka, se stala mou klientkou. „Je strašně uzavřená,“ dodala jsem. „To je potíž.“

„Jenomže teď se bude užírat dál,“ ozvala se. „Možná, žeš jí ty karty vyložit měla. Zvládla by to.“

„Ale já jsem je vyložila,“ houkla jsem. „A máš pravdu. Ten vztah je v háji. Ale ona není ve stavu to slyšet. Ublížilo by jí to ještě víc. Ještě dobře, že jsem ty karty hodila dřív, než jsi mi řekla, jak na tebe ten člověk zapůsobil, protože by mě to ovlivnilo. Takto to můžu brát vážně. Ono by nevadilo, že je o deset let mladší, kdyby už měl nějaké děti třeba z prvního manželství. Ale jestli nemá, jestli je to fakt takový plyšák,“ vybavila jsem si slovo, které v úplně jiné souvislosti použil jeden z mých klientů, když mluvil o své manželce pokukující po mladších mužích, „potom je to jasné.“

„Hm, tak zjisti, jak to bude vypadat do budoucna,“ přimlouvala se, „podívej se, jestli se naskytne něco, k čemu by se mohla ubírat.“

„To je přece vždycky,“ rozhorlila jsem se. „Mantinely nezmění, ale realitu vývoje formovat může. Myšlenka, slovo, čin...“

„Jasně,“ odpověděla Marcelka. „Ale ona to potřebuje slyšet od někoho, komu věří.“

„Věří?“ vyjekla jsem. Vjela do mne zlost. Nerada dělám zbytečnou práci, a u Ivonina horoskopu jsem nabyla dojmu, že to byl přesně ten případ. Říká se, čím čertu dobře, peklem se ti odmění. Jak po mně může Marcela chtít, abych si brala na hrb ještě tohle? Zodpovědnost za

někoho, o kom z horoskopu vím, že je přímo esencí nejistoty a nedůvěry. Neprosím se o něčí důvěru, sakra...

Rozhlížela jsem se po našem dvoře, hladila vlkodava, který si žadonil o pozornost, střídavě se o mě opíral a střídavě mě strkal nosem do žeber, a vdechovala vůni kvetoucího šerku. Poklidný květnový podvečer. Není důvod se rozčilovat. Už vůbec ne zvyšovat hlas na Marcelu, která se narodila proto, aby ostatní těšila svou přítomností. Když něco říká, většinou má pravdu.

Ukončila jsem telefonát a šla vyložit Ivoninu budoucnost.

Potom jsem si v archívu vyhledala její radix.

Její Slunce se nacházelo v ohnivém Beranu ovládaném Marsem. Beran je prvním znamením zvěrokruhu. Klasický Beran v ideální podobě je bezelstný a bezprostřední. Nenechává se zdržovat ani rozptylovat a je ve svém úsilí průkopnický, aktivní a tvrdohlavý. V Ivonivě případě však Slunce sídlilo až ve dvanáctém domě horoskopu. Tato životní oblast symbolizuje uzavřenost. Dvanáctý dům je domem tajných a skrytých aktivit, třináctou komnatou. Ve staré literatuře bývá v souvislosti s umístěním Slunce ve dvanáctém domě uváděno, že majitel horoskopu pobývá v izolaci. Je kupříkladu misionářem, strážcem majáku nebo mnichem. Podle moderní psychologické astrologie to vykládáme tak, že zrozenec se má naučit disciplinovanosti při myšlení, aby se zbytečně nelikvidoval obsedantním omíláním zdánlivě banálních strachů a neuzavíral do krusty složené z konstrukcí, které tvoří opěrné předivo jeho existence. Je třeba toto předivo rozrušit, a celou, kterou sám dobrovolně obývá, opustit, a jít dál. Příčinu obtíží, pokud ji zrozenec sám není schopný pojmenovat, je třeba hledat v souvislostech horoskopu.

U Ivony bylo vše o to složitější, že vládce jejího Slunce, Mars, stál proti Slunci v opozici ve Vahách. Takže sluneční vůle a typické beraní rysy, jako iniciativa, nadšení, prchlivost i arogance byly dvanáctým domem utlumeny. Martické rysy – zdravá agresivita a bojovnost, byly smířlivým znamením Vah v domě práce zdraví a povinností kroceny. Chudák Mars, symbol pudového energetického průniku, se ve Vahách za cenu vlastní újmy pokoušel o objektivní pohled na věc, což neladilo s jeho přirozeností. Protože martická energie byla bezradná, znamenalo to, že Ivona nedokázala přirozeně projevovat negativní emoce. Zvláště ve vztazích kde toužila po pohodě a ideálním stavu věcí. V profesním životě to zase takovým problémem nebylo, protože tam si dokázala udržet kolegiální odstup.

Ivona je emancipovaná veskrze statečná žena. Nesnáší konflikty, a přesto si vybrala práci v justici, ve které se jim nedá vyhnout. Má zábrany při komunikaci, a přece je neustále překonává. I svou vrozenou plachost zdárně otužuje navazováním a udržováním sociálních kontaktů. Nebo je to spíše pošetilost? Neplatí za svou samostatnost příliš vysoko? Sama přiznala, že kdyby záleželo na ní, tento život by si nevybrala. Na Slovensku zůstala po ukončení vysoké, nakrátko se i provdala, ale neklapalo to. Zpracovala se, na dlouhých dvacet let téměř přerušila kontakty s domovem. Co ji k tomu vlastně přimělo?

Všechny čáry v jejím horoskopu se sbíhaly k Jupiteru ve čtvrtém domě. Symbol štěstí stál v oblasti domácího bezpečí ve znamení Raka. Bytostně toužila po rodině, a přesto ji neměla. Problém ztělesňoval Saturn, vládce jejího desátého domu. Ukazoval na nevyřešený vztah s matkou, které Ivona i po letech toužila dokázat, že je lepší, než jak jí matka stále předhazovala. Dokonce jsem si vzpomněla, jak v časech našich školních let o své matce vyprávěla. Ta dáma byla tak posedlá čistotou, že když se rodina v neděli večer vrátila z víkendu na chalupě, a v paneláku netekla teplá voda, museli si všichni obléct tepláky a spát

na koberci ve spacích pytlích. Saturn stál spolu se Sluncem a Merkurem ve dvanáctém domě. Zatímco Merkur, symbol rozumu, a Slunce, symbol vůle, byly vázány aspekty s jinými planetami, čímž vznikalo více možností pro vývoj, Saturn stál na pěti stupních Berana samotný jako podebraný puchýř.

Saturn v každém znamení probouzí jeho nejhorší vlastnosti. Pokud má člověk Saturna v Beranu, blokuje jeho soutěživost. Podbízí mu obavy, že když bude měřit síly, skončí až jako „druhý“, nebo dokonce prohraje. Není podstatné, ve kterém znamení má zrozenec Slunce, tady jde o jeho podvědomou úzkost, s jakou si už předem projektuje vývoj možného konfliktu. S vědomím, že i samotný Mars je ve Vahách tu dostáváme Berana natolik zkontrolého, že se celkový projev osobnosti navenek absolutně rozchází s všeobecně známou charakteristikou znamení. Ale pořád mi na tom něco nesedělo.

Došla jsem k závěru, že výklad omezím jen na to nejnútnejší. S vědomím, že Ivona právě prožívá životní krizi provázenou záchvaty, jsem nechtěla riskovat, že jí tím ještě víc rozhodím. Měla jsem v úmyslu ji přesvědčit, aby se objednala k psychologovi. Do výkladu jsem jí napsala obecné skutečnosti. Vysvětlila jsem jí, proč má zábrany při navazování vztahů a poradila, jak se dá Mars ve Vahách oblafnout, a spoustu dalších věcí.

Stejně to bylo zbytečné, protože ona si tím horoskopem jenom splnila jeden z úkolů duševní hygieny, kterou si formálně naordinovala. Nakonec bylo povrchní a neúčinné obojí. Její úsilí i můj horoskop. V úsilí neříznout do živého nebylo ublíženo, ale ani pomoheno. Kdyby však přišla na konzultaci, vážně bych ji radila, aby své psychické problémy přestala podceňovat.

Dala jsem rodině večeři, něco jsem vyžehlila, ale v mysli mi zněla Marcelina slova o tom, že bych měla Ivonu nasměrovat k pozitivní budoucnosti. Když se setmělo, vzala jsem mobil a vytukala Ivonino číslo.

„Ahoj, jak se vede?“ odpovídám na její ohlášení.

„Jé, to jsem ráda, že voláš! Předevčirem mi to moc pomohlo. Dívat se na problém... racionálně. Cítím se líp,“ její hlas zněl nadšeně. Téměř jako kdyby mi sdělovala nějakou senzační novinu. „Představ si, že se mi konečně ozval. Stěhuje se do Argentiny. Zdědil ranč. Se mnou už... nepočítá.“

„Hm,“ při představě, kolik disciplíny musela vyvinout, aby něco takového dokázala sdělit, mi v krku rostl knedlík. „No, vlastně jsem ti chtěla říct, že mě Marcelka dokopala, abych se ti podívala na možnosti do budoucna...“

„No, tak to mě moc zajímá!“ vybafla radostně. Její chování mne mátllo. V jejím tónu nebyla ani stopa po hořkosti, sarkasmu nebo jízlivosti. Přitom by se to všechno dalo očekávat. Měla právo být našťavaná a zklamaná. Místo toho nasadila optimistickou masku. Nechápal jsem to.

„Takže... je ti fakt... dobře?“

„Jo,“ uzemnila mne. „Povídej, jaké mám vyhlídky.“

„Víš, že kartám moc nedám, ale když jsi nevyužila ten horoskop, tak...“

„Asi jsem ti to měla říct hned,“ skočila mi do řeči, do jejího hlasu se vloudil omluvný tón.

„Překlikla jsem se v číslech. Místo 13.4. jsem se narodila šestnáctého. Všimla jsem si toho úplně náhodou, když jsi mi na ten můj mail po třech týdnech odepsala.“

Zalapala jsem po dechu. „Jak po třech týdnech?“

„No, víš,“ kuňkala, „jsem někdy trochu prudká. Napsala jsem ti mailem hodinu a datum narození a udělala jsem překlep. Ty jsi za tři týdny vypracovala horoskop a poslala mi na ten můj mail odpověď, že je hotový. Dokonce jsi mi ho dala do přílohy. Až tehdy jsem si všimla, dole v tom mailu, kde byl můj starý dopis, že jsem se v tom datu... překlikla.“

„Tak překlikla.“

„Ale už to bylo hotové. Protože sis dala tolik práce, bylo mi trapné ti to říkat. Podle toho, co jsem o tom četla, je to asi rozdílné.“

„Sakra, minimálně měsíc bude v úplně jiném znamení. Už je mi jasné, proč mi to pořád nesedí.“

„Co?“

„To, jak divně se chováš!“ zaburácela jsem. „Chodím kolem tebe jak kolem malovaného vajíčka. Hm, karty ukazují, pokud to není moje zbožné přání, že asi do tří let bys měla narazit na toho pravého. Do té doby bys nebuď úporná, ať ho neodeženeš. Teď to položím a jdu ten horoskop přepočítat. To jsem fakt zvědavá.“

„Za týden se chystám na Moravu,“ špitla provinile. „Mohla bych se zastavit.“

„To bych ti tedy radila.“

Po přepočítání a překreslení se Ivonin horoskop jevil úplně jinak. Luna doputovala do konjunkce s Venuší do Býka a Merkur se dostal do místa, odkud dosáhl na trigon s Neptunem na jednu stranu a trigon s Jupiterem na stranu druhou. Vcelku se vyloupila nádherná konfigurace zvaná Drak, kterou oplývají jen velmi silní jedinci. Rozdělení domů se nezměnilo. Slunce dál zůstávalo ve dvanáctce s opozicí s Marsem ve Vahách, ale s drakem za zády tu byla záruka, že Ivonu moje rozebírání nemůže skolit. Její panické záchvaty jasně poukazovaly na frustrace, které zametala pod koberec dvanáctého domu. Psychologa stejně potřebuje, ale díky drakovi jsem získala jistotu, že není tak křehká, jak jsem si původně myslela, a že jí můžu říct mnohem víc, než jsem si původně myslela.

Babička generál

Upravená štíhlá blondýnka, pětapadesát bych jí nehádala ani náhodou. V dlaních svírala hrnek s čajem, zvědavě se rozhlížela kolem. Sálající sebedůvěrou působila jako dobře roztopená funkční kamna. „Přečetla jsem si to několikrát,“ poznamenala, „všechno je tak, jak píšete. Jenom manžela jste značně nadhodnotila. Ve skutečnosti je Oldřich bačkora. Co za něj nezařídím, to není. Protože je o patnáct let starší, je v důchodu. Jenom se fláká a krní. A vy tam píšete, že...“

Gestem jsem ji přerušila. Hrot domu partnerství měla v kozorohu. Vládce domu, Saturn, byl v domě hodnot. „Že přitahujete zodpovědné a disciplinované partnery,“ dopověděla jsem. „Takovým se váš manžel před mnoha lety jevil. Byly doby, kdy jste se o povinnosti dělili, protože to jinak nešlo. Jestliže jste časem převzala iniciativu, a začala všechno zařizovat sama, prostě šel cestou nejmenšího odporu. Proč by se unavoval, když jste tak šikovná? A praktická?“

Překvapeně strnula.

Jitka měla Lunu v kozorohu v domě partnerství. Tento symbol manželky a matky harmonicky spojený s Venuší v Býku o ní vypovídal, že výše uvedené role nikdy nepustí spod kontroly, navíc je zastává s láskou. Bez řečí a zcela přirozeně se stará o blaho široké rodiny. To vše jsem do analýzy napsala.

S poraženým úsměvem položila hrnek na stůl a pokrčila rameny. „Máte pravdu. Když byly děti malé, stíhala jsem práci a domácnost jen tak tak. Oldřich byl voják z povolání. Měl svoje mouchy, ale kolem domu vždycky pomáhal. Jak děti založily vlastní rodiny, místo o ně, jsem se začala starat o něho. Teď ještě vnoučata.“ Rozpovíдалa se, co všechno stíhá. Jak chodí do práce, (na vojenskou posádku), pečuje o vnoučata, o zahradu, a ještě zajišťuje dokonalý servis pohodlnému manželovi, vášnivému rybáři. Když popisovala, jak ho vozí k nejrůznějším vodním nádržím v kraji a zase ho vyzvedává zamazaného od bláta, s kbelíky, udicemi a provlhlými dekami, znechuceně krčila nos. „Ale nejhorší je to s ním v zimě, kdy se na ryby jít nedá,“ dodala nakonec. „Proto jsem vlastně tady.“

„Aha,“ hekla jsem. „Můžete mi to upřesnit?“

Povzdechla si. „Posádku, kde pracuji, budou na konci tohoto roku rušit. Jako civilní zaměstnanec mám dvě možnosti. Buď odejdu do předčasného důchodu, i s odstupným to nebude taková hrůza, nebo si najdu nové místo. Jsem účetní, takže to nebude problém. Jenže minulý rok jsem byla na operaci se štítnou žlázou, a doktoři mi doporučili klidnější režim. Přesně, jak jste napsala v tom výkladu,“ klesla pohledem k papírům na stole, „nebojím se práce, ani nových věcí, ale dělám si starosti, že si budu dělat starosti. Že do něčeho vletím, a pak mě to semele. Nikdy nejedu na púl plynu. Prostě to neumím. Na druhou stranu mě představa, že zůstanu s Oldřichem doma, děsí.“

Jitka byla typickým příkladem Berana brzděného Neptunem a Lunou. Její beraní Slunce stálo v jedenáctém domě, ale v opozici k němu stál Neptun v domě tvořivosti. Když se do něčeho pustila, Neptun, symbol iluzí a ideálů jí nutil myslet na zadní vrátka. A ideální stav, který si vytvořila v původní představě, Neptun stále vyčítavě připomínal, bez ohledu na realitu, která se měnila, bez ohledu na to, že bylo nezbytné se v průběhu času přizpůsobovat měnícím se podmínkám. Člověk s opozicí Neptun – Luna, zvláště když Neptun stál v domě tvořivosti, se tak raději do žádných tvořivých aktivit nepouštěl, protože předem nevěřil, že dokáže něco zrealizovat tak, aby se to shodovalo s jeho ideální představou. Cílem astrologa bylo mu vysvětlit, že kdyby takto uvažovali všichni, žádné umělecké dílo by nikdy nevzniklo. Neznamenal to, že by Jitka tvořivou fantazii postrádala, jenom ji vytěsnila a zabetonovala, a místo ní se orientovala na praktické a užitečné věci. Z jejího horoskopu i z ní samotné čísla akurátnost, ale ne hrubost. Bylo zjevné, že Venuše, symbol vztahů, ale i radosti ze života v zemitém Býku, mnohé z Lunárního deficitu kompenzuje. Vždyť i podle toho, jak byla perfektně upravená (skvěle ladila její švestkově modrá blůza v okrovém manšestrovém sáčku, k tmelově zbarveným kalhotám do půlky lýtek. A ty boty z broušené kůže...), dokazovala, že vlivem dispozic daných Venuší má dobrý vkus a ze života se radovat dokáže.

Od opozice vedly harmonické aspekty k trojkonjunkci Mars, Saturn a Pluto ve druhém domě – domě hodnot. Znamenalo to, že Jitka má tendenci si budovat hmotné zásoby pro případ nouze. Logicky pracovala jako účetní, aby si to mohla snadno spočítat. Trojkonjunkce se nacházela ve Lvu, což vzhledem k trigonu se Sluncem znamenalo, že Jitka nemohla být jen tak „nějakou“ účetní.

„Vy jste určitě aspoň „vedoucí nějakého oddělení,“ poznamenala jsem.

„Hlavní účetní,“ řekla skromně.

„A to vám dají jen tak odstupné a pošlou vás domů?“ podivila jsem se.

Obrátila oči v sloup. „Ještě bychom se mohli přestěhovat do jiného posádkového města. V našem věku už to nemá smysl. Oldřich zdejší rybníky miluje, obě děti mají rodiny tady.“

Chápavě jsem se usmála. Co můžu čekat od Berana s ascendentem v rodinu milujícím znamení Raka? „S čím si tedy nevíte rady?“ chtěla jsem vědět.

Zamračila se. „Jestli mám zůstat doma, nebo si něco hledat. Protože se znám. Když začnu něco nového, nebudu hledět napravo nalevo, jenom abych obstála, a doma bude peklo.“

„Manžel vás chce mít raději doma?“

Mávla rukou. „Kdyby jen on. Mladí samozřejmě taky. Dceři vyzvedávám ze školky dvojčata a synův kluk u nás přečkává přestávky mezi kroužky, protože domů to má do Dolních zahrad zbytečně daleko. Když nepracuji na posádce, jsem hlídací babička. Zdravotně to, naštěstí, zvládám. Moje známé mě občas přemlouvají, abych s nimi někam šla, ale na kulturu jsem nikdy nebyla a vysedávat po cukrárnách mě nebaví. Všechny jsou buď rozvedené a honí chlapy nebo vdané, a jenom si stěžují.“ Když mluvila, příliš nadšeně se netvářila. Spíš jako žoldák, který přežil další bitvu. Ona trojkonjunkce mužských planet ve Lvu (Saturn, Mars a Pluto) evokovala cosi vojenského. V jejím postoji byla cítit disciplína, ale žádná radost.

Trochu mě z ní mrazilo. Měsíční uzel v Býku ve dvanáctém domě byl propojený kvadraturou s domem hodnot. Chtěla zajišťovat a podporovat, ale měla sklon dělat to až na dřevě a na svůj úkor. Vzhledem k životnímu období, ve kterém se nacházela, už měla být dál. Jak byla kvadratura průběžně provokována tranzitujícími planetami, přicházely konflikty, prostřednictvím kterých dostávala příležitost si své přehnané sebeobětovací sklony uvědomit. Operace štítné žlázy s tím mohla souviset. Přesto se nepoučila. Tato paní, ačkoliv se navenek projevovala autoritativně a možná i despoticky, ve skutečnosti nikdy nežila svůj vlastní život. Jenom životy svých blízkých, kterým pomáhala ze všech sil. Co se stane, až její o patnáct let starší manžel zemře a děti ji přestanou potřebovat? Dokáže najít nějaký nový smysl? Nic z toho, co se mi honilo hlavou, jsem jí říct nechtěla. Kdybych jí to pověděla, jen bych ji vyděsila. Vždyť její manžel tady může být ještě spoustu let a ona je silná. Může se nastěhovat k dětem... I když to by asi nedělalo dobrotu, bude těžké s ní vydržet.

„Jakou představu máte vy?“ zeptala jsem se.

Potřásla hlavou a rozhodila rukama. „To je právě ono!“ zvolala. „Naposledy jsem si tu otázku kladla, když jsem si vybírala střední školu.“

„Ale to snad ne, jako Beran jste přece schopná stát si na svém,“ oponovala jsem.

„Oldřich je taky Beran,“ uzemnila mne, „a když jsem si ve vašem rozboru přečetla o kvadratuře Slunce – Luna, pochopila jsem, proč mě ten bídák tak často přehlasoval.“ Opět mi připomínala stratéga nad mapou válečné operace. „I můj otec byl voják,“ usklíbila se. „Než jsem vyšla školu, pětkrát jsme se stěhovali. Však jste tam taky napsala, častou změnu bydliště.“

„Panna, ve které máte hrot čtvrtého domu, což je oblast rodinného zázemí, je pohyblivé znamení,“ kývla jsem. Pro Berana by to nemělo být tak hrozné, kdyby ovšem neměla Slunce v kvadrátu s Lunou. „Bylo to zábavné nebo spíš otravné?“ zeptala jsem se.

Rozesmála se. „Blázníte? Jak by mě něco takového mohlo bavit! Pokaždé, když jsem si našla kamarády, metelili jsme pryč. Mělo to i své výhody, rodina držela pohromadě. Maminka měla zlatou povahu. Byli jsme čtyři sourozenci, já nejstarší, dvojčata – bráchové, a nejmladší sestra. Otec byl sice zelený mozek, ale měl nás rád. Vyrůstal za první republiky v sokolských dobách, takže v padesátých letech nás vozil do lesa a učil kempovat. Ale taky nás nutil brigádníčit na státních statcích, kde jsme každé léto pomáhali ožnickům, abychom získali kladný vztah k práci. Sám nám šel příkladem, ačkoliv vidět ho s vidlemi byl zážitek. Jeho dědeček byl,“ udělala přehnaně významný obličej, „za Rakouska ředitelem banky. Jeho tatínek utekl ze studií a oženil se s komornou. Než jim rodina odpustila, dědeček pracoval jako poštovní doručovatel. Otec byl tedy na skromné poměry zvyklý, ale pořád to bylo od těch vidlí moc daleko. To až v Rusku se naučil, za který konec se drží.“

„Kdy tam byl?“ zajímala jsem se.

„Utekl tam po Mnichovské kapitulaci, a vrátil se až se Svobodou. Pochopitelně tam vstoupil do strany. Nebyl svatý. Když se napil, říkal, že lidé je stejně jako sraček. Tvrdil, že zleva je to stejná sviňárna jako zprava, ale že kdyby se nezařadil, ostatní komunisti by ho zlikvidovali. Viděl takové hrůzy, že neměli zájem, aby o nich někomu vyprávěl. Taky říkal, že jednou se to tu nějak rozumně srovná. Umřel v botách, na infarkt, ještě mu nebylo šedesát. I když jsem se zařekla, že vojáka si nevezmu, stejně to tak dopadlo. Oldřich měl naštěstí jinou specializaci a stěhovali jsme jen jednou. Tady jsme prožili většinu života a bylo nám tu...dobře.“

Když mluvila o své původní rodině, zrůžověla ve tváři.

„Pořád jste mi neřekla, co vlastně chcete vy,“ připomněla jsem jí.

„To právě nevím.“

„Čeho se bojíte v případě, že byste zůstala doma?“

Rozčileně vyprskla: „Že už mi nezůstane ani kousínek svobody! Jako šéfová oddělení to mám po těch letech natolik zorganizované, že největší pohodu mám právě tam. A nemyslete si, že

se flákám. Všechno mi klapě. Právě tam mám největší klid. Ted' mě o to chtějí připravit. Tvrdě jsem pracovala, než jsem se dostala tam, kde jsem. Pokud půjdu jinam, trvalo by roky, než bych se všechno naučila a vytvořila si podobné... prostředí." Naklonila se ke mně blíž, jako by nás mohl někdo slyšet a šeptla: „Vlastně si chodím do práce odpočinout.“

„To u výkonných lidí není nic divného,“ zabručela jsem. „Ale máte pravdu. V novém zaměstnání by to takto nefungovalo.“

Vzala jsem si její horoskop. „Vaše Slunce v domě společenské prezentace je oslabováno Lunou z domu partnerství. A Luna je ochránkyní rodiny a vládkyní vašeho ascendentu. S ohledem na další souvislosti to znamená, že když jde o vaše osobní cíle, berete přehnané ohledy na druhé. Na druhé straně, pokud jde o cíle společné, dokážete dirigovat celou rodinu, až se divím, že vám to prochází.“

Trochu uraženě na mě shlídl, a pokrčila rameny. „Když jim něco nejde, jdou za mnou...“ „Kdy jste udělala něco jenom pro sebe?“

Podívala se na mne jako na vola. „Mluvíte jako poradna ve Vlastě. Nijak netrpím. S mladými jezdím k moři, protože dvojčata mají alergii. S Oldřichem zase do maďarských termálů, aby si prohrál klouby...“ Urputně sevřela rty. „Vypadám snad jako nějaká zanedbávaná puťka?“

S pohledem na její exkluzivní gelové nehty zaťaté do uší kabelky, ve které před chvílí hledala kapesník, jsem se rozchechtala. „To skutečně ne. A dobře víte, že jsem to tak ani nemyslela. Podle toho, co jste vyprávěla o otci, jsem pochopila spoustu věcí. Byl to pragmatik a vy jste po něm. Dokážete brát věci tak, jak jsou, a ještě si v nich najít to, co vás posune dopředu. To je fajn, ale ve vaší současné situaci to nemáte zapotřebí. Je čas si dopřát trochu luxusu a vzpomenout si, přesně si vzpomenout, kým vlastně jste.“

Zatvářila se nechápavě.

„Luna kvadrát Slunce vám brání se blíže poznat,“ pokračovala jsem. „Už jsem to popsala, ale připomenu, že Luna symbolizuje vše, co pochází z nevědomí. To jsou pocity, které nedokážeme racionálně zdůvodnit. Například sympatie, antipatie, předsudky, tajná přání a očekávání. Tyto pocity se projevují prostřednictvím reakcí na podněty. Vůli je můžeme kontrolovat jen do určité míry. Vůle je ve vašem horoskopu představována Sluncem. Cokoliv uděláte pouhým napřením vůle, pocitově sama sobě zpochybníte stovkou iracionálních námitek a připomínek, jestli jste to neměla udělat nějak jinak a lépe. Tím si pocit z výsledku pokazíte, i když je třeba dobrý. Pokud není, vede je to k sebezdokonalování a perfekcionalismu, ovšem cena, kterou platíte, je vysoká. A naopak: Pokud máte inspirativní myšlenku, za emoce, které pociťujete, nese zodpovědnost Luna. Ona může za pochybnosti i naději. V případě kvadratury přidává spíše skepsi. Dá vám tedy obrovskou práci každý tvůrčí počin prostřednictvím sluneční vůle realizovat.“

Luna v kozorohu bývá u žen obecně spojována s chladem vůči rodině a s velkoryse budovanou kariérou. V jedné učebnici se dokonce píše: Rodina je obětována ctižádostivosti.“

„To ale není můj případ!“ vyštěkla. Oči jí vztekly blýskaly.

„Jistě, že není,“ potvrdila jsem. „Však to je také učebnicová poučka, která popisuje pouze Lunu v Kozorohu, bez ohledu na další souvislosti. Vy máte ascendent v Raku. To je znamení, které pro rodinu udělá maximum. Luna je jako vládce ascendentu v Kozorohu, ale kromě toho je v trigonu s Venuší, což vám dává možnost tvrdé stránky Kozoroha zmírnit dobrým vkusem, optimismem, zdravou potřebou po sdílení náklonnosti s blízkými. A láska, paní Jitko, ta překoná všechna protivenství. To je přece pointou všech pohádek, a to jediné je na nich pravdivé. O nepříjemném vlivu Kozoroha na Lunu jsem zmínila ze zcela jiného důvodu. Potřebuji, abyste pochopila, jak vám to dává zabrat.“

„Nechápu,“ vydechla.

„Astrologický Beran je egoista. Žene se dopředu bez ohledu na následky, maximálně se nechá manipulovat někým z pozadí. Vy taková nejste. Vaše Slunce je pod vlivem Neptuna a Luny. Jste nucena reagovat jinak, než většinou od Beranů čekáme. Nejste tyran, ale sklony

k citírování nepochybně máte. Většinu energie investujete do rodiny a zbytek...snažíte se hlavně nikomu neublížit.“

Naježila obočí. „Jak jste to, sakra, poznala? S judem jsem skončila už před pěti lety. Teď už jenom pomáhám ve svazu...Ale kdyby se na mně někdo sápal v parku, takovou bych mu střelila...“ Bylo vidět, že se na to skoro těší.

„Vaším patronem je přece Mars,“ řekla jsem. „Symbol moudře vedeného boje a pokroku. Stojí ve Lvu společně s Plutem a Saturnem. Konjunkce se Saturnem znamená, že dokážete s přehledem prosazovat nové postupy. Dá se to čekat jen v oblastech, kde vám to nemohou pokazit emoce, jak jsem mluvila o kvadratuře Slunce – Luna. To bude jediné v zaměstnání, protože armáda na city nedá a ani dát nesmí. Mars ve Lvu obecně mívá k vojně hodně blízko. Jste profesionálka. V neustálých změnách v ekonomii se určitě dobře orientujete. Dokážu si představit, že z auditorů strach nemáte.“ Zaťukala jsem na obrázek. „Autoritu a disciplínu si ceníte nadevše. Vůdčí schopnosti uplatňujete především v práci, a co se rodiny týká, tam se krotíte pod vlivem skvěle postavené Venuše. I když...“

Jitka pokrčila rameny. „Mladí mi říkají „babička generál“. Dcera se zetěm si staví dům kousek od Brna. Jakmile půjdou dvojčata do školy, a to bude napřesrok, chtějí se tam přestěhovat. Není to daleko, ale budu mít ještě víc času. Oldřichovi je sedmdesát. Už teď mi u vody usíná. Ještě mi tam jednou spadne... Syn bydlí pár kilometrů od nás, ale snacha je...snacha.“ Tvář se jí zvlnila smutkem. „Všechno mi to uniká. A Oldřich? Když není na rybách, sedí u televize, cpe se a nadává na politiku. Je komunista do morku kostí. Měl veliké štěstí, že hned po revoluci šel do důchodu, jinak by ho z armády stejně vyhodili. Není úplně zabeđený, ale tvrdí, že minulý režim byl prostě lepší, protože všichni měli právo na práci. Zásobuje mě novinkami z politické scény a poslouchat ho, je utrpení.“

„Paní Jitko,“ přerušila jsem ji, „co váš manžel v armádě dělal?“

Otráveně se ušklíbla. „Byl politrukem. Studoval v Moskvě. Po revoluci jsem s ním zažila...sedm světů. Chtěl coby důchodce ještě pracovat, ale nikde ho nevzali, protože byl tím školením přímo nasáklý. Nakonec se dal dohromady se spolužákem z péšky, který ho navezl do obchodování s ojetými auty. Po roce firmu vytuneloval. Během týdne, co jsme byli v Itálii, prodal všechno za desetinu ceny a pláchnul za moře. Nechal pár vraků, dluhy a hordu nasraných zákazníků. Měli jsme co dělat, abychom to splatili, naštěstí bylo z čeho. Potom se Oldřich stal kutilem. Ale má obě ruce levé. Věčně jsem ho vozila na pohotovost. Tam se mu zalíbilo být nemocný.“

Její rty se zachvěly a brada roztrásla. „Vždycky působil tak...sebejistě. Uměl vystupovat rázně a nezpochybnitelně. Když mluvil, nikdo se mu neodvážil skočit do řeči. Měl to nacvičené z přednášek. Když mu vzali práci, byl ukřivděný, ale pořád ještě chlap. Až po tom průšvihy s autobazarem byl ztracený. Tehdy jsem si ho skoro zošklivila, protože při srovnání s mým otcem, působil jako slaboch. Ale co se dal na ryby, už nenadává. Schází se tam s fajn lidmi. Je to blbost, že u vody se jenom mlčí.“ Obrátila oči v sloup. „Chlapi jsou ukecaní, až hrůza! Každopádně, kdyby se mu něco stalo, zůstanu sama jako kůl v plotě.“

Pomyslela jsem na Mertzovy úvahy o martické energii. O tom, jak starší muži mívají tendenci se prostřednictvím koníčků vracet do klukovských let v případě, že ztrácí krok s dobou, nebo když odmítají přijmout společenské změny. Usoudila jsem, že Oldřich, jako bývalý komunistický ideolog mohl v důchodě dopadnout mnohem hůře.

„Ale prosím vás,“ mávla jsem rukou, „jestli manžel na rozdíl od vašeho tatínka bojoval jenom na vojenském cvičení, bude docela zachovalý. Určitě vám vydrží ještě dlouho. Měla byste si vytvořit okruh činností, které budou jenom vaše, abyste v případě, že zůstanete doma, nezpanikařila.“

„Jak to myslíte?“

„Z přetlaku nevyužité energie byste mohla dostat záchvat budovatelské činorodosti,“ řekla jsem. „Mohla byste nutit příbuzné, aby vám pomáhali.“

Její ústa natřená rtěnkou s perleťovým leskem se stáhla do tenké linky.

„Mám na mysli kupříkladu stavbu chatky v zahradní kolonii,“ pokračovala jsem, „nebo srubu v rekreační oblasti, či nějaký další šílený úkol vyžadující úsilí, překonávání překážek, finanční investice, fyzické oběti, a krmení úředního šimla. Na takové záležitosti dnes mladí lidé s dětmi prostě nemají čas ani energii. I pro vás by to byla cesta do pekla, protože byste v tom zůstala sama. Vzhledem k tomu, že se vám blíží druhá Saturnská krize. Tehdy budete potřebovat sílu na jiné věci.“

Poklepala jsem na nativního Saturna ve druhém domě a ukázala na jeho současnou pozici na konci znamení Raka a dodala: „Zhruba za rok se tento tranzitní Saturn dostane do konjunkce se Saturnem nativním. Stane se tak podruhé ve vašem životě. Potřetí, pokud se dožijete, k tomu dochází v devadesáti letech. První Saturnská krize nastává kolem třiceti let, kdy se člověk naučí činit rozhodnutí sám za sebe. Poprvé se rozhoduje třeba i v rozporu s rodičovskými vzory...“

„To je přece nesmysl,“ přerušila mě. „Rozhodovat se proti vůli rodičů...to jsme dělali už jako děti.“

Smířlivě jsem se zakřenila. „Jistě. Ale malé děti „zlobí“, aniž vědí, co dělají. Jsou bez viny. A ty větší, když se rozhodují v rozporu s tím, jak si myslí, že by měli, pocít viny mají. A v tom je ten rozdíl. Po saturnské krizi se člověk rozhoduje svéprávně, aniž má pocit viny, že se rozhodl po svém. Přirozeně je připraven nést zodpovědnost. Už ji nemůže ani fiktivně svalovat na rodiče, slovy: „Tys mě to takto učil...“ Ale druhá saturnská krize je o něčem jiném. Je o překonání strachu ze smrti, protože Saturn je pánem hranic. Odjakživa. Pro racionálně žijícího člověka je to těžká záležitost, pro člověka žijícího duchovně, to problém není.“

Zamračila se. „Na jedné straně mě tu chlácholíte, že Oldřich tu bude ještě dlouho a jedním dechem dodáte něco takového.“

„To se přece netýká Oldřicha,“ opáčila jsem. Saturnův návrat je cyklická záležitost. Zákonitá a generační. Všichni vaši spolužáci budou mít stejný problém. Stáří přichází později, ale nevyhnutelně.“

Bojovně se naježila. „Nepřipadám si...stará!“

„To je v pořádku,“ řekla jsem mírně, „ale s druhou Saturnskou krizí se pojí potřeba rozpoznat hranice svých možností tak, aby fyzické mohlo být vykompenzováno duchovním.

V konečném důsledku to není špatná vyhlídka.“

Z louže pod okap. Vyletěla jako šídlo: „To mám jako chodit do kostela? Nebo plést Oldřichovi k vodě svetry, když jsem, sakra, ten Beran? Umím to s cirkulárkou, s příklepovou vrtačkou a poradím si s frézou! Ale hladce obraze, to v žádném případě!“ Vzápětí se opanovala a celá zrudlá se trochu usmála. „Z ručních prací jsem mívala dvojku a to jenom proto, aby mi trojka nekazila vysvědčení. Měla jsem být kluk. A s tou chatou, přiznám se, že jsem o tom uvažovala. Ale když říkáte, že by to byl takový problém...mohli bychom ji koupit.“ Štítivě nakrčila nos. „I když už nikdy nebude taková, jakou bych si postavila sama. Měla jsem takovou představu... Dokonce jsem se už byla podívat na územní plán.“

Premýšlivě nakrčila čelo. „Ale kdybychom koupili něco staršího v rekreační oblasti, možná by to bylo ještě lepší...Samozřejmě hned u vody, aby ten můj blázen mohl chytat a já...“

„No právě!“ skočila jsem jí do řeči. To, jak jsme si skákaly do řeči, bylo legrační. Ani jedna jsme se necítila dotčeně. „Co tam budete dělat vy, když bude všechno hotovo?“ dodala jsem poťouchle.

Zatvářila se, jako kdybych ji přistihla o půl noci u otevřené lednice. Bylo vidět, že tak dalece to nepromýšlela a teď rychle hledá důvody. „No...seznámím se s okolím...třeba si konečně najdu...nějaké kamarády...“

V duchu jsem zajásala. Toto trvalo. Spokojeně jsem se protáhla a založila si paže za hlavu. Nikdy by to nefungovalo tak dobře, kdybych jí to naservírovala já. Musela si na to přijít sama. Spontánně to pojmenovat.

Měla Merkura v Rybách, takže její vedení bylo ještě o trochu delší, než to moje (což je opravdu dlouhé). Zvědavě na mne hleděla v naději, že jí důvod své rozjařenosti prozradím.

„Právě jste lehounce pojmenovala, oč jste se uplynulých třicet let ochuzovala, a co vám vlastně chybělo i v dětství, protože jste se tak často stěhovali. Přitom jsem přesvědčená, že kdybyste měla příležitost, byla byste skvělým parťákem, do nepohody zvlášť. On ten Oldřich dobře věděl, co dělá, když si vás vzal. Na rozdíl od většiny ženských nejste vztahovačná a nezajímají vás drby. Přemýšlíte opravdu spíš jako chlap. Ve městě přítelkyni najdete asi hůř, ale v rekreační oblasti, někde u Vranovské přehrady, kde si sousedé musí pomáhat, by to třeba šlo...“

„Možná praktickou manželku nějakého rybáře,“ dodala.

Obě jsme vyprskly smíchem.

O pukajícím srdci

Kdysi nás představili společní známí. Krátce na to mě požádal o horoskop, a od té doby pravidelně rok co rok volá v létě, aby si objednal solár. Ten se počítá ke dni narozenin a platí až do těch příštích. Funkce je prognostická a podpůrná. Každému říkám, že důležitější je horoskop nativní spočítaný podle dne a hodiny narození, ke kterému se vztáhnou tranzity - aktuální postavení planet, ale Jan si to nikdy nedal vymluvit.

Se Sluncem ve znamení Štíra slavil narozeniny na podzim. Byl snad jediným z pravidelných klientů, který u soláru netrval na písemném zpracování. Stačil mu nákres a ústní výklad. Brala jsem to jako akt ohleduplnosti a skvělé paměti, kterou jako Štír s ascendentem ve Štíru disponoval.

Každý rok jsem se tomuto jednateli společnosti pokoušela vysvětlit, že v jeho případě je solární horoskop nošením dříví do lesa. Planety v nativitě měl totiž rozhozené do tvarů tak důmyslných, že ať se dostával v průběhu své životní dráhy do průšvihů všech možných kategorií, vždycky existovala cesta ven, a se on z každé lapálie probíjoval ještě silnější. Dokázal těžit i ze situací, které na první pohled vypadaly jako prohry.

Jeho první dům byl přecpaný hromadnou konjunkcí, neboli steliem, Slunce, Neptuna, Venuše a Merkura, od nichž vedly harmonické aspekty k opozici mezi Saturnem, který sídlil v domě tvořivosti a mezi steliem Marta, Urana a Pluta v domě společenské prezentace. Jako tuplovaný Štír s dobře obydleným prvním a jedenáctým domem si dokázal získat respekt pouhou změnou zabarvení hlasu nebo pohledem, a dobře to věděl.

Tentokrát si pro solár přijel se zpožděním až počátkem prosince. „O narozeninách jsem skončil v nemocnici,“ vysvětloval. „Začalo mi haprovat srdce.“

V ten sobotní večer bylo venku extrémně nevlídně. Mrholil déšť se sněhem, fičel ostrý vítr. V pracovně jsme si přistrčili křesla ke krbovým kamnům, za jejichž prosklenými dvířky se míhaly žlutooranžové plameny. Přinesla jsem čaj a přistoupila ke dveřím vedoucím přes chodbu do chlapeckých pokojů, odkud se ozývaly skřeky, abych je zavřela.

Ukázal na dveře a prohodil: „Kolik jich tam je?“

Pochopila jsem, že má na mysli počet dětí. „Tentokrát jenom pět,“ odpověděla jsem. „Ať je u sestřenice.“

Tvářil se nerozpoznatelně. „Co hrají? Monopoly?“

„To by byla nuda,“ odfrkla jsem. „Dračí doupě.“

Zaujatě se zašklebil. „To už jsem někde slyšel.“

„Hrají podle scénáře, který společně vytvořili. Nejvíce času dá příprava,“ řekla jsem, přičemž jsem si ho zvědavě měřila. S takovým zanícením hovořil málokdy. Pohodil hlavou směrem k temnému oknu. „Jak jsou tu dlouho? Už je docela pozdě.“

„Zůstanou přes noc,“ broukla jsem. „Jsou skoro dospělí. O prázdninách někdy zůstávají i týden. Přivezou si vlastní počítače a hrají Warcraft po síti. To se přes jejich pokoje nedá projít. Všude prodlužovačky. Pořád vypadávají pojistky.“

Vykulil oči. „Jak po síti?“

„Počítače jsou propojeny ve virtuální síti nazvané Ceteris paribus. Moc tomu nerozumím. Vymyslel to Richard, ale teď už si to organizují sami,“ mávla jsem rukou a dodala: „Máte děti, tak to musíte znát.“

Vzala jsem do ruky jeho horoskop, abych si připomněla, jak to má s pátým domem a s dětmi. Hrot byl ve znamení Ryb. Takže obecně láskyplný vztah. V pátém domě ovšem stál Saturn, který znamená zdržení a překážky. Poloha Saturna v domě dětí, kreativity a milostných vztahů naznačovala, že v této oblasti zažije omezení. V kontextu s tím, co jsem o něm za ta léta věděla, se mi to zdálo nevěrohodné. O své ženě se zmiňoval jen letmo, ale vždy pochvalně. Protože milovala zvířata, vystudovala veterinární medicínu. Své děti však milovala mnohem více. S ohledem na ně se vzdala práce v ordinaci, a kvůli pevné pracovní době se přeorientovala na hygienu potravin. Pracovala u obchodního řetězce, a energii a entuziasmus věnovala rodině. Vozila děti do houslí, klavíru, společenského tance, a karate, trpělivě čekala na chodbách, než lekce skončí a oddaně fandila na závodech i koncertech. Děti jí rostly pro radost. Starší dcera zahájila studium medicíny, mladší nastoupila na osmileté gymnázium, nejmladší syn začal chodit na základní školu. Janova rodina se jevila šťastným a bezpečným přístavem v rozbouraném moři. Na překážky nic neukazovalo. Přesto jsem si už praxí ověřila, že Saturna v pátém domě nemám brát na lehkou váhu...

„Jistěže, ale domů bych si tolik lidí nepouštěl,“ zabručel. „Proč se nescházejí v nějaké klubovně? Když nedělají neplechu, mělo by se podporovat. Určitě tu v obci něco takového máte...“

Zasmála jsem se. Projevil své organizační a politické sklony. „Ale ty děti, kromě našich, nejsou ze zdejší vesnice,“ odpověděla jsem. „Sjíždějí se...no ze všech stran. Znají se z gymnázia.“

Naježil obočí. „A míváte je tu často?“

„Průměrně každý druhý víkend.“

„Jste blázni!“

Už jsem to jeho lustrování chtěla utnout, ale jakmile někdo zpochybní naši rodičovskou soudnost, tahá tygra za vousy. „Proč?“ vyjela jsem. „Nesedí v hospodě, nepijí, nekouří, nefetují. Tříbí logické myšlení, fabulační schopnosti, fantazii. Jsou slušně vychovaní a strašně chytrí. Mluvit s nimi je potěšení.“

Jeho černé oči mě doslova propalovaly, i když obličej dál zůstal zcela bez výrazu. Díval se na mne, jako kdybych spadla z višně. Jako kdyby si myslel, že za tím vším je ještě nějaký jiný skrytý smysl. Polilo mne horko. Co to na mne, sakra, zkouší? Ovšem, vždyť mám co do činění se Štírem. Se Štírem s ascendentem ve Štíru! Přesně ten má sklon k rozbíjení iluzí a talent hledat a nacházet skrytou podstatu věcí. Žádné jiné znamení se neumí tak intenzivně hrabat v nitru svém i jiných, odhalovat vnitřní pohnutky, a trefovat se do černého díky svým instinktům a intuici. Nikdo jiný však neumí tolik ublížit sobě samému nebo druhým, pokud jedná se zaslepenou vášnivostí, neboť právě ta je Štíru přirozená. Smysl pro sexualitu, smrt a

znovuzrození, metafyziku, kosmologii, psychologii, to vše patří k jeho atributům. Štír má oproti jiným znamením silnější "empatický rastr". Má nejdokonalější pozorovací a rozlišovací schopnosti, a protože se nebojí na rozdíl od jiných prohrabat i v bahně, dokáže s určitým rizikem, že se ušpiní, v tom bahně nacházet dávno pohřbené cennosti.

Zvýšená emoční citlivost měla i své stinné stránky. Došlo mi, že s negativními průvodními rysy právě zažívám osobní zkušenost. Jaksi... z druhé strany. Tento tuplovaný Štír díky ní dokázal skvěle manipulovat s lidmi. Pokud se na někoho individuálně zaměřil, člověk, který ho dobře neznal, aniž by si uvědomil, podléhal jeho vlivu.

Vlastně jsem ten jeho výslech zarazila až ve chvíli, kdy jsem začala hájit naše výchovné metody a způsob života.

Rychle jsem se vzpamatovala. Strčila jsem mu pod nos jeho horoskop. „Teď se podívejme, proč jste vlastně tu.“ Jala jsem se mu vysvětlovat možnou prognózu na stávající období.

Na Bráně nebes, tedy na nejvyšším místě soláru, stál Neptun. Ten byl v kvadratuře se Sluncem umístěném v šestém solárním domě. To svědčilo o přehnaném idealismu a přepínání v duševní oblasti, které se mohlo odrazit na zdravotním stavu.

Nechal mne mluvit, ale se znepokojením jsem si povšimla, že místo aby se soustředil na výklad tak, jako to dělával jindy, spíš mě velmi bedlivě pozoroval. Každé mé gesto, každou grimasu. Vybádl mne z konceptu. „Solární Saturn je letos v Panně v domě rodiny a zázemí,“ pokračovala jsem, „a jeho opozice k měsíčnímu uzlu naznačuje, že způsob, jak realizujete svoje dlouhodobé plány v budování rodinného života, bude vystaven pochybnostem. Měsíční uzel v nativním horoskopu máte v Býku v sedmém domě. To znamená, že pro tuto existenci chcete realizovat ideu života v konformním přirozeném partnerském vztahu pod vládou Venuše, takže s láskou. Solární měsíční uzel je ale letos v Rybách. To by nevadilo, protože jejich krédem je rovněž láska. Problém je v té opozici se Saturnem, který z Ryb doluje jejich slabší stránky. Znamená to...“

„Aha,“ přerušil mne, „uzel v Býku je dobře a v Rybách špatně?“

Zvedla jsem hlavu od grafické přílohy a střetla jsem se s jeho pochybovačným pohledem. Aspoň dokázal, že mě vůbec sledoval. Zatvářila jsem se nadurděně, protože mě provokoval. Ukázala jsem na Dračí hlavu vypovídající o dharmě a řekla: „Tento uzel v Býku se týká celoživotního nativního horoskopu. Tam je v dobrých aspektech k ostatním planetám. V Býku znamená, že pokud realizujete své celoživotní plány, děláte to s nohama na zemi, protože Býk je znamením země. V prognóze na tento rok je uzel aspektovaný disharmonicky a je v Rybách. Jinými slovy letos plavete ve vodě, dna nedosáhnete, a Saturn vám dýchá za krk.“

Krátce se přirovnání zasmál na znamení, že pochopil. Ale myslím, že mu to bylo jasné hned. Za ty roky se v astrologické terminologii slušně vyznal. Přestal se sklánět nad nákresem, pohodlně se opřel a s pohledem na oheň v kamnech prohodil: „Jo, je to tak. Trvá to už od loňska, ale tehdy jsem si ještě myslel, že to mám pod kontrolou. Pamatujete, jak jste mluvila o Venuši v konjunkci s Uranem?“

Vstala jsem, abych v polici vyhledala šanon s jeho soláry. Na to, co jsem mu říkala před rokem, jsem si tedy opravdu nepamatovala. Zapsané jsem to neměla, ale z grafu to určitě znovu odvodím...

Mávl rukou. „Nehledejte to, stejně jsem vrtěl hlavou, že něco takového se mi prostě nemůže stát. Ale stalo.“

„Tak vás nějaká dostala,“ poznamenala jsem.

O svých avantýrách nemluvil, ale přiznával, že se jich dopouští. Dbal na diskrétnost, aby neublížil ženě. Ovšem, to byly ony zkoušky reprezentované Saturnem v pátém domě.

Doposud každé jeho dobrodružství probíhalo zdánlivě neškodně. Byl natolik opatrný, že jeho

žena nic nevěděla, a ona byla natolik sebevědomá, že ji ani nenapadlo po jeho poklescích pátrat.

Pro člověka s tak silně obsazeným znamením Štíra, jakým byl Jan, je velmi důležité dodržovat základní morální zásady, protože kdo si hraje s ohněm, občas se spálí. Mars i Pluto, oba vládcové Štíra, stáli v jedenáctém domě, ve kterém člověk přichází do styku se společností a prezentuje své schopnosti. A co je ještě zajímavější, obě tyto planety byly ve znamení Panny. Panna je znamením, které obě tyto poměrně svéhlavé planety spoutává potřebou po zodpovědnosti a nutí zrozence pracovat nesobecky pro blaho společných cílů. Z pátého domu byly udržovány ve střehu opozicí od Saturna. A Saturn, jak stál v pátém domě, brzdil kreativitu zrozence tak, aby ji nemohl užívat pro sebe a nutil ho poskytovat tvůrčí schopnosti společnosti. Současně z něj dělal tvrdého protivníka. Nehledě na to, že by mohl být skvělým detektivem nebo psychiatrem, dokázal vždy odhalit a pojmenovat jádro problému a bez milosti říznout do živého. S takovým přístupem, kdy jednal důsledně a nemilosrdně, odrovnal ve svém oboru menší konkurenty, vyvolal vlny záště, ale vybudoval velkou firmu, a dal práci mnoha lidem. Stejně tak dokázal těžit z charismatického dojmu, kterým na ostatní působil, a z vlivu, který měl na ženy. Když jsem mu to už při jednom z našich prvních setkání řekla, smál se, ale nepopřel to.

Ruce položené na područkách křesla zaťal v pěst a vybařnul: „Nedělejte, že nevíte, o koho jde. Sám jsem ji k vám před půl rokem poslal!“

Zvedla jsem obočí.

„Ozvala se vám sama, ale odkazovala se na mě,“ upřesnil, a oči se mu horečnatě leskly.

„Taky má Slunce ve Štíru. Zdenička.“

Překvapeně jsem přikývla. Ta paní byla dokonce tuplovanou Štírkou stejně jako on, a na takové se nezapomíná. Velice příjemná. Její Slunce stálo přesně na ascendentu.

„Muselo vás to napadnout!“ dorážel dál.

Nakvašeně jsem stiskla rty. „Budete se divit, ale nenapadlo. A i kdyby, okamžitě bych si to rozmluvila. Znáám se. Mám k podobným domněnkám sklony. Proto si je při práci zakazuju.“

Zlomyslně se ušklíbnul. „Neříká se jim náhodou intuice?“

Tím mě dostal. Měl pravdu. „I kdyby, dostala jsem za úkol vypracovat nativní horoskop. To jsem udělala. Nic víc nechtěla.“

Rozpačitě se zavrtěl. Bylo to tak nezvyklé – vidět ho v této roli. „Chtěla se ptát víc, ale neměla odvalu,“ povzdech si. „Má hrozné výčitky. Je vdaná a já ženatý. Svoje děti miluje a manžela, i když s ní zachází jako s hadrem,“ téměř zaskřípal zuby, „má, i když to nechápu, taky docela ráda.“

Jak mluvil, pochopila jsem, že se asi poprvé v životě skutečně vášnivě zamiloval. Žádný rozumně udržovaný oheň v rodinném krbu, který hřeje, ani pokoutně zapálený ohýnek nevěry v křoví u cesty, ale oslepující a spalující ohňostroj založený na přitažlivosti tak magické, že to nešlo ignorovat.

„Co vlastně chcete?“

Zavřel oči a vydech: „Být s ní. Vím, že je to hrůza. Alenu i děti mám rád, svůj život mám rád, ale když jsem se Zdenou... Ona je moje druhá polovina. Jeden z nás řekne slovo a ten druhý dopoví zbytek věty. Jenom tehdy jsem... celý.“

Ó teď jsem ucítila kromě Marta i jeho Pluta. Bořit a stavět na troskách, bez ohledu na následky. „O Uranské krizi jsem vám vyprávěla vloni. Zdena je stejně stará. Oba jste přímo uprostřed. A láska jako vášnivě vzplanutí v chemickém smyslu slova je vlastně nemoc. Endorfinová sprcha se po nějaké době vyčerpá. Nijak to neshazuju. Prostě jste na sebe vzájemně příliš napojení, extrémně se přitahujete, vaše vůle je na takový nářez slabá. Ale

kdybyste vydrželi ještě tak rok, a nic krkolomného nepodnikali, samo se to zklidní... Nejlepší by bylo obrátit se na odborníky. Mám číslo na solidního psychologa.“

Zamračil se. Tohle poslouchat nechtěl. „Žádný cvokař,“ řekl mdle. „Prosím, pomozte mi.“ „Jak byste si to představoval?“ zapředla jsem.

„Má problém se rozhodnout. Starší syn je dospělý a ten mladší právě nastoupil na průmyslovku. Ten blbec, kterého si vzala, ji stejně podvádí. Ona se trápí, protože chce být se mnou, ale neví, jestli na to má právo. Jsem připravený všechno opustit a začít nanovo s ní. Kdybyste jí vysvětlila, jak se má v té situaci orientovat, mohla by snáze podniknout nezbytné kroky...“

Jako by mi před očima zamával červeným hadrem. „Nečekejte, že jí budu říkat, co má dělat. A vy? Copak si neuvědomujete, že až byste s ní začal nanovo, jak říkáte, a všechno by se ustálilo, to vzrušení, které teď pociťujete, by se vypařilo?“

Zahájila jsem přednášku o vztazích. O tom, že ten jeho pokoutný je právě tak lákavý pro svou nedostupnost. Mluvila jsem dlouho.

Poslouchal. Snad. Dá-li se o někom říci, že urputně mlčí, platilo to v té chvíli o něm. Když jsem skončila, upřel na mne svůj temný pohled a zaškemral: „Prosím, promluvte s ní. Je úplně vykořeněná.“

Zdena, pikantní zrzka se zelenýma očima, za mnou přijela do městečka, kde jsem tehdy pracovala, vyzvedla mne v kanceláři o polední přestávce, a šly jsme na oběd.

Objednala si kuřecí salát a čaj s medem. „Mám problémy s krčními mandlemi,“ vysvětlovala. „Doktor radí je vyndat. Může to souviset s tím, co prožívám?“

Zabořila jsem vidličku do těstovin a přikývla. „Nejspíš ano. Mandle souvisí se znamením

Býka a tím ve vašem případě prochází hrot domu partnerství. A protože jste Štírka s ascendentem v Štíru, všechny záležitosti související se vztahy a city, se vás velice intenzivně dotýkají.“

„Jeho problémy se srdcem taky nejsou jen tak, že? Nechce si to přiznat, ale má pocit viny.“

Uhodila hřebík na hlavičku. Přesto jsem pokrčila rameny. „Srdce patří znamení Lva a jeho desátému domu. Tam je oblast kariéry. Poznamenal by jeho odchod od rodiny jeho kariéru?“

S vykulenýma očima přikývla. „Samozřejmě. Myslela jsem, že to víte. Firma, které řediteluje, je akciovou společností. Majoritní podíl akcií vlastní rodina jeho ženy.“

Její tvář se nešťastně stáhla. „Moc ho miluju, ale říkala jsem mu, že nemá smysl si dělat plány. Má tři děti. Jeho žena je fajn. Dokonce ji znám. Připadám si jako příšera.“

Vidlička v její ruce se zachvěla. Ještě ani neochutnala, jen se v salátu přehrabovala. Na první pohled působila jako bytost,

která si umí život užít, ale teď z ní tryskalo hluboké a upřímné zoufalství. „Moje manželství, to je něco jiného. Už dlouho vím, že Břetislav někoho má. Mně používá k reprezentaci a

k tomu, abych mu vařila dietní stravu. Pracuje jako bankéř, ale kromě toho je golfista. Jezdí na zahraniční turnaje. Doma ho často neužiju, ale když ano, tak je posedlý přesným režimem a zdravým životním stylem. Přizpůsobila jsem se. Cvičila jsem, jezdila jsem s ním, snažila jsem se... Jenomže se mi nedávno doneslo,“

rozhořčeně zamžikala, „že jeho pětadvacetiletá milenko, jakási vlaková průvodčí, má tříleté nemanželské dítě, zpívá v rockové kapele a dokonce i kouří! Takže její životní styl mu nevadí.“

Celá zružověla se znovu zaměřila na svůj talíř a mnohem klidněji dodala: „Když jsem byla před půlrokem u vás, potřebovala jsem si ověřit, jestli to, co si o sobě myslím, a co cítím, je pravda. Už dlouho uvažuji, že takto žít nechci. Břetislavova milenko je poslední kapka.“

„A Jan?“

Uculila se. „Je úžasný. Tak chytrý a schopný a přitom tak něžný. S ním se cítím šťastná. Scházíme se na tajných místech, kde nás nikdo nezná. Děláme bláznivé věci.“ Její úsměv pohasnul tak náhle, jako se objevil. „Jenže je zadaný.“

Vůbec mi vykořeněná nepřípadala. Byla nešťastná, že se zamilovala do ženatého chlapa, zklamaná tím svým, a zřejmě připravená se od něj odtrhnout, ale pořád mi připadala s nohama pevně na zemi.

Nervózně se usmála a řekla: „Jan tvrdí, že kdybych od Břetislava odešla, je připraven udělat totéž. Nejsem si jistá, jestli na to máme právo.“

Odložila jsem příbor a řekla: „I kdybyste se rozhodla manžela opustit, neměla byste to dělat kvůli tomu, že to od vás očekává někdo jiný, byť ho sebevíc milujete, ale jedině proto, že to chcete vy sama.“

Mlčky přikývla.

Uplynulo tři čtvrtě roku. V srpnu se ohlásil Jan. Opět chtěl solární horoskop a spěchal. Přijel si pro něj hned v září. Oproti minulému setkání u kamen jsme tentokrát seděli v pergole na zahradě pod zrajícími hrozny. „Ty zdravotní problémy se tu zvyrazňují,“ lamentovala jsem. „Saturn v šestém solárním domě v konjunkci s Lunou. To jsou úzkostné stavy. A tady potíže s krevním tlakem. A zase to srdce. Kvůli práci?“

Mávl rukou. „To taky. Blbě jsem investoval, bude skrz to hodně řevu. Do práce chodím jenom, aby se neřeklo. Nic mě nebaví. Alena se mě doma pořád vyptává, jestli nejsem nemocný. Nechápe, proč s ní nechci spát.“ Tvář se mu zkroutila žalem.

„Ale...já...prostě...nemůžu.“

„Zdena,“ vydechla jsem.

Přikývnul. „Nevím, co jste jí to tehdy před Vánoci navykládala, ale prohlásila, že nic nebude lámat přes koleno. Prý je se mnou šťastná, ale nebude moje děti připravovat o tátu.“

Promluvila si s tím blbcem. Řekl jí, že kdyby nehleděla po jiných, tím měl na mysli mne, žádnou milenkou by nepotřeboval. Ten zmetek to obrátil naruby. On tu ženskou měl dřív, než Zdena mě, to dá rozum. Ještě se odvážil vyhrožovat, že půjde k nám a všechno vyžvaní chudince Aleně...“

Pomaloučku jsem ztrácela přehled. Alena, Janova žena, tedy ještě stále nic nevěděla. Jan se před půl rokem holedbal, že je ochotný z fleku od rodiny odejít. A teď si stěžuje, že Zdenin manžel chce udělat totéž?“

„Prý se rozvádět nechce!“ pokračoval rozhorleně, „dokonce se urazil a odstěhoval do sousedního města, kde má dům po prarodičích. Dohodli se, že budou žít každý zvlášť a po čase se uvidí. Skoro jsme se rozešli, protože mě naštválo, že s ním jela do Řecka na jakési golfové turnaje. Teď se scházíme tak jednou týdně a jinak žijeme každý po svém. Je to...snesitelné, ale k životu to není!“ Poslední věty vyslovil téměř s odporem.

„Takže vy pořád chcete všechno překopat?“ ujišťovala jsem se.

„Jistě!“ vybaflul.

V duchu jsem se sama sebe ptala, proč to tedy ještě neudělal. Odpověď byla jasná. Je příliš prozíravý a příliš konzervativní. Jen si s tou myšlenkou pohrává. Dráždivá chiméra, kterou si zpestřuje monotónní stereotyp. Přitom má všechno, nač si vzpomene, ale při své inteligenci, náročnosti a komplikovanosti mu to prostě nestačí. Tak asi začínaly jeho bokovky před lety, kdy si občas bezbolestně si užil. Ale jeho nárokům to připadalo málo. Málo nebezpečné. Pak se konečně do jedné z nich zamiloval. Nadešla vzrušující hra s ohněm.

„Lžete si do kapsy!“ řekla jsem.

Vytřeštil na mne oči.

„Pamatujete, jak jste se mně vyptával na Dračí doupě?“

Přimhouřil víčka. „Tehdy v prosinci?“

„Ano. Tehdy jsem ještě nechápala, co se vám honí hlavou. Teď je mi to jasné. Myslel jste na svoje děti. Máte je nesmírně rád. Možná si i vyčítáte, že s nimi trávíte málo času. Přemýšlel jste nad vyhlídkou, oč byste se připravil, kdybyste od rodiny odešel.“

Mlčky na mne civěl.

Ukázala jsem na velký obrazec jeho nativního horoskopu. „Váš pátý dům. Životní oblast, která vypovídá o tvořivosti, dětech, a milostných vztazích je v Rybách. Ryby jsou nejcitlivějším znamením ze všech. Tady v Rybách,“ zabodla jsem prst do výseče pátého domu, „máte Saturna. Ten citlivost tlumí. Aspoň navenek. Ale protože je nádherným trigonem spojený s nadělením ve vašem prvním domě,“ ukázala jsem na stelium tvořené Sluncem, Neptunem, Merkurem a Venuší, „znamená to, že děti a vše, co souvisí s jejich štěstím, rovněž dává zpětně klid a štěstí vám. Zdá se to být logické, ale ve vašem případě to není jen fráze, protože Slunce a spol. je v domě „Já“. Ironií je, že to, co je dobré pro vaše děti, a potažmo pro vás, není v souladu s vašimi dobrodružnými sklony. Protože pátý dům obhospodařuje jak děti, tak tvořivé počiny, dobrodružné eskapády a nelegální milenecké vztahy.“

Nedůvěřivě se zamračil.

„Další důkaz je tady,“ ukázala jsem na Jupitera na nejvyšším místě radixu v devátém domě ve Lvu. „Vládce Ryb a tedy i vašeho pátého domu, Jupiter, je sám. Bez aspektů. Ani dobrých ani špatných. Netlačí vás žádné nevyhnutelné rány osudu. Rozhodnutí je na vás.“

Mimo jiné to znamenalo, že jeho děti jsou požehnané vysokými duchovními kvalitami, ale to on dobře věděl. Ostatně, to už jsem mu dávno napsala do analýzy nativního horoskopu. Ten člověk měl veskrze obrovské štěstí na inteligentní a hodné děti i manželku a dokonce, jak bylo patrné z nedávných událostí, i na hodnou milenkou.

V listopadu se mi ohlásila Zdena. Setkaly jsme se v nákupním centru, posadily se na kávu.

„Pořád po mně chce, abych se od Břetislava definitivně odpoutala. Strašně na něj žárlí,“ řekla zkroušeně.

Když jsem se jí zeptala, co chce ona, krčila rameny. Přiznala, že ji celá situace trápí. O jejím vztahu s Janem se už ve městě, kde žijí, leccos proslýchá. Je otázkou času, kdy to nějaká dobrá duše Aleně vyzvoní. Břetislav je sice odstěhovaný, ale stále je tu možnost, že by se vrátil, kdyby ho požádala. Prý jí dal ultimátum, aby se do konce roku rozhodla. Jinak si k sobě nastěhuje svou milenkou.

„Jan mi tvrdí, že když zůstanu sama, půjde ke mně,“ řekla rozechvěle. „Co si myslíte vy?“ Začala jsem zuby. Vůbec se mi do toho nechtělo. Její horoskop na následující rok vypadal divoce. Kvadratura Neptuna s Lunou, tvrdé tranzity Saturna, Pluta a Neptuna vůči nativním planetám, vše svědčilo na velké citové zmatky, které se mohly projevit dalšími zdravotními problémy. Z toho se nedalo usoudit vlastně vůbec nic. Mohlo to klidně znamenat i to, že zůstane s manželem, protože zpřetrhaný svazek by se obnovoval těžce. Proto jsem se v prognóze ani k žádným spekulacím nesnížila. Teď se mne ale ptala, co si myslím. Věděla jsem, že nemusím odpovídat.

„Zdeno, on vás opravdu miluje,“ povzdechla jsem si, „oba jste si velmi blízcí. Když ho bolí srdce, souvisí to s láskou. Ale s ohledem na jeho... osobnost, si myslím, že svou ženu a děti nikdy neopustí. Má je rád.“

Oči se jí zalily slzami. „Taky to tak cítím,“ vydechla. „Proč mi ale říká, že to udělá?“

„Protože tomu sám věří,“ řekla jsem, „tedy, chce tomu věřit. V skrytu duše pravdu zná, ale je příliš komplikovaný na to, aby...“ v rozpacích mi došla slova.

Rozhlédla jsem se kolem. Nákupní centrum šumělo svým vlastním životem. Vánoční výzdoba visící v girlandách z galerie se výsměšně leskla. Stejně instantní jako představa ideálního vztahu typu „a žili šťastně až do smrti“...

Zdena plakala. Přistihla jsem se, že sama mám na krajíčku. Podala mi kapesník. Obě jsme se na sebe usmály.

„Zatracení chlapi,“ zavrčela jsem. „Ten, do kterého jste se zfanfněla, je prostě dobyvatel. Nerad se vzdává dobytého území. Štíři rádi boří a na troskách staví nové. Mars je symbolem boje a pokroku, Pluto přidává tragický motiv. Ale v Janově případě jsou štíří vlastnosti usměrněny společensky konformním směrem.“

Zatvářila se zmateně.

„To je tak,“ nadechla jsem se, „jako tuplovaný Štír má v sobě přebytek tvořivé energie. Ale v jeho horoskopu je dům tvořivosti zablokovaný Saturnem. To...nasere.“

Obě jsme se usmály.

„Řídí velký podnik, nese zodpovědnost. Při snaze Saturna odblokovat, a tvůrčí aktivitu uvolnit, udělá spoustu záslužné práce. Obě víme, že se ve vašem městě společensky angažuje, ale to mu nestačí, proto se tuplovaně zamiloval. Fakt, že trpí láskou, ale neznamená, že všechno zboří a začne znova, protože jeho Mars a Pluto jsou postavené v rozumné Panně, a on prostě nedokáže opustit rozpracované dílo. Také je podle čtyř planet v prvním domě hodně neskromný. Chce mít všechno. I rodinu i vás. On do toho prostě neřízne.“

Podívala jsem se na dno hrnku a zakvedlala zbytkem vystydlé kávy a dodala: „To je ale jen můj názor.“

Za týden mi telefonoval Jan. „Můžete mi, do prdele, přesně říct, co jste jí řekla? Chová se nějak divně!“

Jeho hlas vibroval napětím.

Neměla jsem důvod to neříct, a tak jsem mu rozhovor se Zdenou krátce reprodukovala.

„Cože?“ zařval. „Vy jste jí řekla, že Alenu a děti nikdy neopustím?“

Sluchátko téměř mrazilo v dlani. Na mě si tedy hrůzu pouštět nebude. „Ptala se mne na můj názor. Ano, to jsem jí řekla.“

„Jak jste jenom mohla!“ soptil. „Vždyť to není pravda! Co mi to dalo práce, než jsem ji přesvědčil, že to není pravda! Jinak se s tím blbcem přece nerozvede!“

„Potřebuje se rozhodnout sama. Ne proto, že ji do toho někdo tlačí,“ řekla jsem a típla mobil.

Zdena mi občas napsala. Jan ji nakonec přesvědčil, aby se s Břeťou rozvedla. Dušovala se, že by to udělala stejně. Ale když to udělala, a konečně byla volná, a čekala, že to on konečně oznámí Aleně, aby se k ní mohl nastěhovat, k ničemu se neměl. Dál si s ní dával schůzky na tajných místech a vozil ji na výlety, ale řeči o společné budoucnosti vést přestal.

Pomaloučku ji začalo docházet, že to zůstane tak. Její bývalý manžel si zatím s vlakovou průvodčí pořídil miminko a cesta zpět byla uzavřena.

Následovalo nevyhnutelné. Janův zhrzený obchodní konkurent Aleně prozradil, s kým její manžel tráví čas, který měl údajně věnovat rezortní komisi. Podle Zdenina mailu začalo peklo. Do jejího života vtrhli Janovi příbuzní, akcionáři firmy, s žádostí, aby vztah okamžitě ukončila. Její i Aleniny společné známé se od ní odtáhly. V tichosti a utajení se spolu scházeli dál, posílali si spiklenecké esemesky, ale čím déle to napětí trvalo, tím více bylo Zdeně zřejmé, že pokud si Jan nesbalil kufr ve chvíli, kdy mu to nešťastná Alena řekla, už od ní neodejde.

Rok se s rokem sešel, zase byl podzim.

Zdena přijela jen tak, protože solární prognózu jsem jí vyložila už po telefonu. Zašly jsme do parku, protože stromy začátkem října teprve barvily listí. Bylo hezké teplé odpoledne.

Posadily jsme se na lavičku. Nad solárním horoskopem jsem mávla rukou. „Nemá smysl se v tom moc rýpat. Čeká vás rok tvrdé práce. Hlavně se dejte do pořádku zdravotně, a bude to dobré,“ řekla jsem.

Byla sice tuplovanou Štírkou, ale Lunu měla v praktickém Kozorohu v sextilu s Merkurem. Potřebovala si hlavně promluvit.

„Jan se se mnou rozešel,“ povzdechla si. „Řekl mi, že mě bude vždycky milovat, ale od rodiny odejít nemůže. Když se to profláklo, byl z toho strašný skandál. Nikdo z mých známých se mnou nemluví. Všichni to berou tak, že tou potvorou jsem já. Mladší syn se před týdnem odstěhoval k Břeťovi a jeho nové ženě. Nemohl mi odpustit, že otec odešel. A teď se navíc dozvěděl, že to bylo proto, že jsem chodila s otcem jeho spolužačky. Strašně ho to vzalo.“

Zabořila hlavu do dlaní. „Dala jsem mu úplně všechno. Dokonce jsem se smířila, že s Alenou zůstane a já budu až na druhém místě. A on mě teď opustil nadobro. Je to slaboch.“

Jazyk mě cvrběl, jak jsem byla v pokušení jí připomenout, že jsem ji před rokem varovala. Stejně to udělala po svém, aby pohár hořkosti vypila až do dna. Měla Slunce přímo na hrotu ascendentu. Těžko získávala odstup od sebe samé. Takoví lidé sice mají sklon k sebestřednosti, ale na druhou stranu přemýšlejí tak, že co je dobré pro ně, má být dobré i pro ostatní a naopak. Ale odhlédnuto od morálky, když jsem se na věc podívala jejíma očima, jak jinak si mohla ověřit, že Jan opravdu splní, co jí tak dlouho sliboval, než že půjde až do důsledku? A tak mu zaslepena láskou a týraná pocity viny skutečně dala vše.

Nepatřila k lidem, kteří by vydrželi poslouchat teoretické řeči dlouho, ale musela jsem se alespoň pokusit.

Sáhla jsem do kabelky a vytáhla zmuchlaný kus papíru, ze kterého se po uhlazení vyloupil Janův horoskop. Zdena překvapeně zamávala řasami. Ukázala jsem na výseč pátého domu ve znamení Ryb a řekla: „Toto je oblast tvořivosti, dětí a milostných vztahů. Vládce toho domu je Jupiter.“ Ukázala jsem na symbol Jupitera nakreslený nahoře ve znamení Lva. „Ve starých učebnicích se mu říkalo Velké štěstí. Sedí na nejvyšším místě radixu v devátém domě duchovních a intelektuálních aktivit. Nemá aspekty k žádným planetám. Svědčí to o lásce ke vzdělání, vysokých duchovních ideálech, ale také o tom, že Jan si musí cestu k těm ideálům prošlapat sám, protože málo věří ostatním. Je hodně podezíravý a osamělejší, než se zdá.“

„Aha,“ vydechla. Moc chápavě to neznělo.

„To znamená,“ pokračovala jsem, „že je nesmírně schopný, má hodnou ženu a tři zdravé, chytré a dobře vychované děti. Je bohatý, zastává důležité společenské funkce, ale má veliký problém s hledáním vlastního štěstí. Na první pohled má všechny důvody, aby šťastný byl, ale on si to štěstí – ten pocit – neumí užít.“

„Proč?“ vybafla.

Pokrčila jsem rameny.

„Tady už jsem na poli dohadů. V pátém domě má Saturna. Ten symbolizuje úzkost. Archetypální podprahovou úzkost. Jestliže je Saturn v opozici s Marsem, je to úzkost z prohry. Neraď prohrává. Obětuje cokoliv, aby neprohrál.“

„Ale prohraje občas každý,“ namítla.

„Při intenzitě, s jakou všechno prožívá, své prohry nese mnohem hůř, proto se jim snaží předcházet. Nevím, jestli to není chyba, protože se nikdy nedostane na dno, od kterého by se mohl odrazit. Takto se pořád plácá někde mezi.“

„Už se vám ozval?“ zajímala se.

„Jednou jsme se potkali,“ broukla jsem. „Byl jako beránek, ale bavili jsme se jenom o všeobecné politické situaci.“

Hořce se usmála. „Nemůže strávit, že jste tehdy měla pravdu.“

Blíženecké sprintování

Cibulka na pánvi právě chytala zlatavý nádech. Zbývalo na ni vylít obsah misky s dvanácti vejci, přidat strouhanou goudu. Úplně nakonec patřilo přidat sůl, trochu pepře a hrstku jemně nakrájeného pórku. Slunečnicový chleba, rohlíky, džem, máslo, to vše už čekalo na stole. Čaj ve velké konvici se louhoval. Talíře, příbory, dokonce i rozkrojený citron, všechno bylo nachystané. K dokončení snídaně zbývalo už jen pár minut...

A právě, když jsem brala mísu s vejci do ruky, zazvonil zvonek.

Otráveně jsem vzhledla k hodinám. Půl deváté. Neděle. Všichni se teprve vzbudili. Kdo, sakra, zrovna teď, otravuje?

S vědomím, že to určitě nebude pro mne, jsem stáhla pánev z plynu, a vydala se otevřít.

Za vraty přešlapovalo hezké tmavovlasé děvče. V opálené tváři dychtivý výraz, v hrsti klíčky od bouráku zaparkováno před vchodem. Okamžitě mne napadlo, že hledá některého z našich synů nebo jejich přátel.

„Dobrý den, jsem Eliška. Znáte se s mojí babičkou. Před půl rokem jsme se potkaly na Vánočních trzích, pamatujete?“

Roztržitě jsem přikývla. Jak promluvila, hned mi byla povědomá. Starou paní znám věky, a loni v prosinci na zlínském náměstí, když jsme se letmo setkaly, mi vnučku skutečně představila.

„Co pro vás můžu udělat?“ zapředla jsem s pomyšlením na nedokončenou snídani.

Trochu se ošila. Z celé její bytosti vyzařovala netrpělivost. „Přijela jsem vás poprosit o radu. Před deseti lety jste mi dělala horoskop. Měla jsem zavolat, jenže babička, která má na vás telefon, odjela na chatu a tam není signál. Jestli jsem přijela nevhod, tak bych se chtěla alespoň domluvit,“ rozpačitě se usmála, „ale...dost to spěchá.“

Mávla jsem rukou. „To nebude problém, ale nejdřív musím dodělat snídani. Pojd'te dál.“

V kuchyni jsem ji posadila ke stolu, přistavila cibulku znovu na oheň, do mísy rozklepla další dvě vejce a zařvala do všech koutů domu, že snídaně bude za pět minut.

Zvědavě tékala očima a pusa jí jela jako kolovrátek: „Náš dům je taky pořád plný lidí. Teď už je to v pohodě, ale dřív jsem před bratranci utíkala na sýpku.“

Nasypala jsem do cukřenky cukr a zamyšleně přikývla. Z vyprávění Eliščinu babičky jsem věděla, že Kamila, dívčina matka, záhy po revoluci odjela do Rakouska, aby se tam zakrátko výhodně provdala. Dvouletou nemanželskou dceru nechala na krku babičce, učitelce před penzí. Ozvala se po deseti letech. V té době už měla s rakouským manželem devítiletého syna. Chtěla, přijet a oba sourozence seznámit. Eliščina babička váhala, zda své nezodpovědné dceři kontakt s vnučkou umožnit.

Právě tehdy se odhodlala pořídit vnučce horoskop. Při konzultaci dospěla k závěru, že Kamilina nezodpovědnost by sourozeneckému vztahu neměla být překážkou. Dva roky po té se Eliščin nevlastní bratr zabil pádem z koně. Kamila už další děti mít nemohla, zatímco její rakouský manžel dva dospělé syny z předchozího manželství měl. Ve svých dvaatřiceti letech se psychicky zhroutila a začala pít. Na svou opomíjenou dceru se až patologicky upnula, zahrnovala ji drahými dárky a penězi. Babička to viděla nerada. Tvrdila, že tím dceru jen kazí.

„Jak se má vaše matka?“ zeptala jsem se.

„Je v sanatoriu v Alpách,“ odfrkla si. „Zase měla recidivu. To auto mám od ní. Babičce se to nelíbí, ale na druhé straně je to lepší, než kdyby ty prachy propila.“

„To máte pravdu,“ přisvědčila jsem. Vytáhla jsem ze skříně podnos a dodala: „Odneseme si to do pracovny, tady bychom neměly klid.“ Na potvrzení mých slov se do kuchyně začali trousit strážníci.

Eliška se postupně pozdravila s našimi hochy i jejich třemi přáteli. Pak málem úlekem spadla ze židle, když se z vedlejšího pokoje ozvala ryčná klavírní zdravice, provázená dvojhlasnou salvou dívčího smíchu. Hned po té se dcera s kamarádkou přišly podívat, koho to v kuchyni mám. Mladší syn zkritizoval hrubost nakrájeného pórku a jal ho krájet znovu a správně, zatímco ostatní nad sklenicí jahodové marmelády pokračovali v diskusi o temné hmotě, kvantových urychlovačích, a očekávaném potvrzení existence Higgsova bosonu, kterou vedli od předchozího večera.

Gouda se plynule propojila s vaječnou hmotou, pepř a sůl byly přidány a pórek – ten správně nakrájený - přisypán. Všechno bylo s pomocí roztržitých asistentů přemístěno na stůl. Jako poslední se dostavila hlava rodiny zahalená v županu, na čele brýle, pod paží nezbytný magazín „Válka“.

„Už je tu můžeme nechat,“ řekla jsem návštěvě, když jsem ji poslednímu příchozímu představila. Popadla jsem tác s naším přidělem. „Vezmeme to přes dvůr, protože cestou skrze chlapecké pokoje byste utrpěla šok.“

V pracovně jsme nejdřív sklidily lůžkoviny z gauče po jednom z nocležníků a pak jsme zasedly k snídani.

Pobavilo mě, že Eliška jedla a mluvila skoro současně, až jsem se divila, že se nezakucká. „V horoskopu jste napsala, že mám talent na obchod a jazyky, že stíhám hodně věcí současně. Odmaturovala jsem na obchodce a šla na marketing. Před týdnem jsem dělala státnice. Bakalářský diplom mám v kapse.“

„To je fajn,“ zamručela jsem. „V čem je problém?“

„Budu se vdávat.“

Zvedla jsem obočí a sáhla po hrnku s čajem. „Tak brzy? Bud' máte v Blížencích ascendent, nebo Slunce.“

Rozesmála se. „Aha,“ prskla, „to mi nedošlo, že si to nepamatujete. Jsem Blíženec. Kde mám to ostatní, nevím.“

„S tím si nelamte hlavu,“ uklidnila jsem ji. „Snadno vás v archívu najdu, jen co to dojíme.“ Spiklenecky se usmála. „Jsem hrozně netrpělívá, že? Babička se mnou má sedm světů.“

Urputně jsem zavrtěla hlavou. Babička svůj úkol zvládla na výbornou. Z jejích návštěv jsem věděla, že vnučka jí péči v hojné míře vrací.

„Ve třetíku na obchodce jsem byla na praxi v realitce,“ rozpovídala se. „O prázdninách mě vzali na brigádu. Při studiu na vysoké už jsem tam vypomáhala pravidelně. Je to rodinný podnik. Spolumajitel je můj snoubenec.“

„Aha,“ houkla jsem sklesle. V duchu už jsem splétala nejhrůznější představy: Jak pěkná larvička odlákala stárnoucí podnikatelce manžela... A z druhé strany: Jak rozmazlený stárnoucí podnikatel nevěda co už, rozhodl se vyměnit manželku... Vzápětí jsem se v duchu okřikla. Třeba to bude jinak.

Nejspíš si všimla jiskry v mých očích. Okamžitě nadskočila. „Druhou spolumajitelkou je jeho sestra. Je fajn, ale skoro se nevidíme. Řídí filiálku v Ostravě. Robin je trochu starší.“ Varovně naježila obočí. „Nemá smysl mi říkat, že jsem mladá a nic jsem si neužila. Od babičky jsem to slyšela asi stokrát.“

S ulehčením jsem se usmála. Vlákem blíženeckého Slunce je Merkur – pán komunikace, v mytologii známý jako obstaravatel pochůzek. Už méně se ví, že právě tento Jupiterův syn měl za úkol přednášet vůli bohů lidem na Zemi i bytostem v podsvětí, a byl to on, kdo za lidi překládal jejich starosti a prosby bohům na Olympu. Aby tento přenos informací mezi vesmírem a Zemí dokázal zprostředkovat, musel oplývat inteligencí a diplomacií, která se v nepříznivých podmínkách mohla zvrhnout ve faleš a chytračení. Zrozenec se silně

akcentovanou složkou Merkura, jako ten, který vždycky ví více, oplývá pudem sebezáchovy, aby ho ty protichůdné informace nezničily. Zahlcen úkoly odmítá pronikat k jádru problémů. Většinou by to při svém záběru ani nestíhal. Nezabývá se hlubokými city, netrápí ho velké ideje. Aniž by si to uvědomoval, jedná podle instinktů, a pokud jsou v souladu se zdravým rozumem a morálkou, mívá velkou šanci na úspěch, protože bývá při své informovanosti a pohotovosti často první ve frontě na cokoliv. Eliška, konstitucí a projevem, vlastnosti tohoto archetypu ztělesňovala.

„Kdy se do toho chystáte praštit?“ zeptala jsem se.

„Za týden,“ špitla. „Všechno už je nachystané.“

„Vám je, tuším, tak...dvaadvacet. A jemu?“

„Třidvacet. Robin je o deset let starší,“ vydechla.

„To ještě není taková hrůza.“

Radostně se zazubila. „Taky si myslím. Jednou už ženatý byl, ale nechtěla mít děti, proto se rozvedli. Jiné závazky nemá. Chodíme spolu čtyři roky. Dál studovat nehodlám, ve firmě se cítím, jako kdybych tam patřila odjakživa. Svatba je formalita, protože se skoro nic nezmění.“

„Vám jistě děti nevadí,“ utrousila jsem při odklizení prázdných talířů. Vyrůstala v dvougeneračním domě, potomci její nejstarší sestry byli jen o něco mladší než ona.

„Nee, a chápu, že Robin to nechce odkládat. Ví, do čeho jde,“ zašklebila se. „Bratránka Patrika jsem vyzvedávala ze školky. Kvůli zlé učitelce se občas počůral. Sestra se nerada hádá, ale já to tak nenechala. Poštvala jsem na ředitelku babičku.“

„Tak proč ta panika?“ zamumlala jsem, zatímco jsem pátrala po správném šanonu s její složkou.

Opět se ošila. „Jsem Blíženec, on Střelec. To se k sobě prý moc nehodí. A podle čínského horoskopu...“

Vykulila jsem oči. „Žijeme se střední Evropě. Číňané upřednostňují blaho celku. Jedinec je vždycky až v závěsu. Západní myšlení hlásá, že jen svébytný a šťastný jedinec může být celku co platný.“

Premýšlivě nakrčila čelo. „A není to sobecké?“

Usmála jsem se. „Jde spíš o pohled z jiného úhlu. Oni jsou víc Jing přijímající a my zase Jang vydávající se. Možná vám západní myšlení připadá sebestřednější, ale výsledek, jímž má být pokrok, je tentýž. Nástroj poznávání, a sice astrologie, je té filosofii přizpůsoben. Pokud zrovna nejsme Číňané, nebo nežijeme dlouhodobě v Číně, je pro nás západní zodiak přirozenější, protože vychází z archetypů zapsaných v naší kolektivní paměti. Čínský horoskop můžeme brát jako doplňující.“

„Chápu,“ vyhrkla, „takže zpátky na západ.“

To už jsem její horoskop držela v ruce.

„Jste Blíženec s ascendentem ve Střelci,“ řekla jsem. „Jestliže je váš snoubenec Střelec, je to dobrá zpráva, protože i když obecně jsou tato dvě znamení protikladná, jeho Slunce je v souladu s Vaším Já. Taky platí, že protivy se přitahují.“ Usmála jsem se. „Určitě mi vezete jeho náionale. Tak sem s nimi.“

Sáhla do kapsičky u bundičky a zalistovala v malém notýsku. Diktovala a já zadávala data do počítačového programu. Za pár minut už jsem jeho planety překreslovala na obvod jejího radixu. Jeho střelecké Slunce bylo v trigonu na Mars v Beranu, a obě planety tvořily sextil na její Mars ve Vodnáři, což značilo účinnou spolupráci. Jeho Slunce bylo v konjunkci s jejím ascendentem ale bylo v neharmonických aspektech s jejím Saturnem, což znamenalo, že by ho ona časem mohla omezovat v rozletu. Bylo však možné, že Robin to někdy bude tuze potřebovat, protože měl Lunu v opozici k Uranu, takže měl sklon k impulzivním činům. Její Venuše a jeho Mars byli spolu v kvadratuře, což znamenalo napětí mezi ženským a mužským prvkem. Taková konstelace může být tvůrčí, ale bude při ní třeba překonat řadu

nedorozumění. Páry i jedinci s touto kvadraturou při komunikaci s opačným pohlavím těžko hledají správné výrazové prostředky. Nedokážou se do kůže opačného pohlaví vžít natolik, aby pochopili, že ten druhý přemýšlí odlišným způsobem, který je příslušnosti k pohlaví vlastní...

Vše, co jsem objevila, vypadalo standardně, a kdybych byla cynik, řekla bych, že vyhlídky na úspěch jsou tak padesát na padesát. Ale Eliška je Blíženec. Každý zrozenec v tomto znamení je těkavý jako rtuť „spěchá“. To, k čemu kupříkladu Kozorožec spěje pomalu a přes překážky, stihne Blíženec otočit třikrát. I kdyby toto manželství mělo zajít na úbytě, Eliška tu zkušenost stejně potřebuje. Taky to ale neznamená, že by spolu nemuseli vydržet až do smrti. I ve své blízkosti mám několik manželských párů s divočejšími disproporcemi, co spolu půl století s mírnými přehánkami žijí.

„Tak jak to vypadá?“ vybafla.

„Budete se učit spolu vycházet,“ řekla jsem.

Nesouhlasně sevřela rty. Vytáhla si z kapsičky balíček žvýkaček. Jednu mi nabídla a dvě si vhodila do pusy.

Bylo mi jasné, nač myslí. Kdyby spolu nevycházeli, nechystali by svatbu. Jak se snažila rozředit neklid, usilovně žvýkala a koulela očima.

„Když vás to popadlo, a rozhodla jste se mne navštívit, co přesně jste si od toho slibovala? Že vám předpovím šťastnou pohodovou budoucnost požehnanou houfem stoprocentně zdravých, hodných a chytrých dětí? Nebo že vás ujistím, že jste se rozhodla správně? Nebo že vám to, nedej Bože, rozmluvím?“

Zatvářila se bojovně.

Dřív, než stačila zareagovat, jsem pokračovala: „Nemůžu si přece dovolit ohrozit v kritické chvíli váš úsudek. Jste normální zdravá žena. Musíte vědět, že záruka na trvalé a šťastné manželství se zajistit nedá.“

Už to nevydržela a konečně mi skočila do řeči: „Ale kdyby tam bylo něco moc zlého, tak byste mi to přece řekla.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Vidíte v tom víc, než co v tom skutečně je. Horoskop vypočítaný podle okamžiku zrození ukazuje na možnosti a ani ty nejsou definitivní. Jistě, kdyby na tom nic nebylo, asi bychom tu neseseděly, ale žádné osudové průlomové informace ode mne nečekejte. Máte šanci na normální manželství. Střídavě oblačno. Budete mít sklon ho držet zkrátka, tak to nepřehánějte, aby si nezávislost nechtěl dokazovat jinak. Postavení jeho Neptuna je dobré. Nevypadá na lakomce, ani na hýřila. Zná meze svých možností. A i když je vztekoun, je to veskrze rodinný typ. Přijdou chvíle, kdy byste ho nejradši zastřelila, to vám můžu jako osoba dlouhodobě provdaná spolehlivě zaručit. Jenže musíte rozlišovat, kdy se problém bude týkat vašeho vztahu, a kdy si skrze svého muže budete řešit nějaký problém svůj. Když máme trable s okolím, bývá totiž první po ruce partner. V dobře fungujícím vztahu zprostředkovává odezvu na naše výboje. Tehdy, když kolem sebe kopeme. Kdy ještě ani nevíme, kteří čerti s námi šijí.“

Udělala nechápavou grimasu.

„Uvedu velice stupidní příklad,“ pokračovala jsem. „Představte si, že se poráféte při reklamaci v obchodě. Máte mizernou náladu, protože prodavačka vám ten ulomený podpatek nechtěla uznat. Kdo to doma slízne první? Když si nedáte pozor, tak nic netušící manžel, který nechal boty uprostřed chodby. Jindy byste je prostě odkopla směrem k botníku jako vždycky, ale ten den ho prostě seřvete. Ale ve skutečnosti jste naštvaná na sebe, protože jste nedokázala v tom obchodě prosadit svou, protože jste ustoupila, nenechala si zavolat vedoucí, nebo si nestěžovala České obchodní inspekci.“

Ukázala jsem na jeho Mars a její Venuši. „Tyto dvě planety jsou spolu v napětí. Mars symbolizuje jeho průbojnost a Venuše vaši schopnost tu průbojnost usměrnit žádoucím směrem. Analogicky se to vykládá i v každém nativním horoskopu individuálně, ale teď se díváme na to, jak si vy dva sedíte dohromady. Ta kvadratura znamená, že každý z vás má o způsobu, jak ten druhý uvažuje, odlišné představy. Kdysi vyšla knížka nazvaná „Muži jsou z Marsu a ženy z Venuše“. Psalo se v ní, že příčinou nedorozumění u mnoha párů je to, že muži nezohledňují ženský pohled na svět a ženy zase ten mužský. Četla jsem jen recenze, ale z astrologického hlediska, zejména v případech, kdy Venuše a Mars nejsou zrovna v harmonickém propojení, na tom něco bude. Cesta, jak si s tím poradit, existuje, ale je třeba úsilí z obou stran. Takže, nemůžu vám zaručit idylu, ale v případě, že vztah nenecháte okorat, a v případě, že ten váš Robert bude alespoň z poloviny tak iniciativní jako vy, vám dávám solidní naději na bohatý a vzrušující život.“

„To jsem ráda,“ vydechla. „Babička říká, že do toho chomoutu zbytečně spěchám.“ Pokývala jsem hlavou. „To je pochopitelné, ale řiďte se vlastním úsudkem a vlastními city. Někdo je na manželství připravený už dvaceti a jiný třeba nikdy. Chcete děti a ty potřebují pevné zázemí.“

Našpulila pusu. „Hlavně Robin chce děti. Neví totiž, co to obnáší. Já jo.“

Tím mne zmátl. „Tak jak to tedy je? Chcete ty děti nebo ne?“

„Já chci hlavně Robina,“ odsekla. „Proti dětem nic nemám. Robin bude skvělý táta.“

Mrkla jsem se na její Venuši. Byla v Raku ve čtvrtém domě. Osoba s takto postavenou Venuší je milující a láskyhodná, pečuje o blaho dětí i starých lidí. I když někdy to s tím staráním přehání, a má sklon k manipulacím, přesto je požehnáním každé rodiny. Říkala pravdu.

Vzhlédla jsem k ní. Plakala.

Konečně mi došlo, z čeho má strach. Když řekla: *Robin bude skvělý táta*. Ona toho svého nikdy nepoznala, a přesto, že ji babička vychovala s láskou, musela se vyrovnat i s tím, že ji vlastní matka odložila. Co když manželství krachne a děti zůstanou v nejistotě? Něco takového nechtěla riskovat. Než to, radši se vůbec nevdat a žádné děti nemít.

Natáhla jsem se blíž a pohladila ji po ruce. „Vy přece nejste jako vaše matka a ten váš Robin se určitě nepodobá vašemu otci. Jeho rodiče znáte? Co na ně říkáte? Jak se k sobě chovají? A jak se chovají ke svým dětem?“

Potáhla a pokrčila rameny. „Trochu hluční. Jeho otec zprivatizoval fabriku, kde dělal před revolucí náměstka. Pracovní telefony bere i v neděli v poledne, když se nalívá polívka, ale podle toho, jak se při tom tváří, si myslím, že ho to baví. Máti dřív pracovala v laboratoři, ale už je v důchodu. Baví se zahradou a dirigováním pěveckého sboru. Oba jsou ujetí. Dost hlasitě se hádají o naprosto zbytečných věcech. Třeba čím auto bude v garáži stát blíž u vrat nebo jestli tu starou mikrovlnku do sběrného dvora zavezou hned, nebo budou čekat další půlrok na mobilní svoz, přičemž rozebírají, kdo a jak tu troubu pokazil. Dřív jsem na to zírала, ale pak jsem došla k závěru, že je to baví.“ Vzrušeně mi zašermovala tužkou před očima a zvolala: „Přitom na sebe křičí, jako kdyby jeden druhému přejel kočku!“ Její laní oči rámované hustými černými řasami nabyly něžného výrazu, když dodala: „Vždycky jsem si myslela, že něco takového v reálném životě neexistuje. U nás doma ječely vždycky jenom děti. Babička, teta, strýc, všichni jsou takoví... uspořádaní a nenápadní.“

V duchu jsem si pomyslela, že právě ona upjatá „spořádanost“, ke které babička rodinu tak tvrdě vedla, měla svůj podíl na revoltě Eliščiny matky.

„Předpokládám, že proti vám Robinovi rodiče nic nemají,“ ujišťovala jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Nee. Už když jsem do firmy chodila na brigádu, a oni se tam občas zastavili, dávali nás okázale dohromady. Oba nás to zpočátku štválo. Robin byl tehdy čerstvě

rozvedený a o další ženské nechtěl ani slyšet a já se vlastně nikdy vdávat nemínila. Ale potom jsme se navzdory jejich vtípkům do sebe zamilovali.“

Mrkla jsem se na její Venuši v Raku a Lunu ve Lvu. „Lunu, symbol matky a manželky máte v osmém domě ve znamení Lva. Je pro vás moc důležité, jestli okolí vaši budoucí roli manželky a matky patřičně ocení. Proto se budete velice snažit. Archetyp Lva potřebuje uznání, podle toho si totiž cení sám sebe.“

Ukázala jsem na zelenou čaru od Luny ke Slunci v Blížencích. „Vidíte? To je sextil. Nejlepší možný vztah mezi Sluncem a Lunou. Dává naději, že jako máma a manželka si povedete dobře. Ale předem upozorňuji, že není radno usínat na vavřínech. Když spousta příjemných věcí přijde sama od sebe, budete je přijímat automaticky, což vede k neřestem.“ Ukázala jsem na opozici Mars - Merkur. „Tento aspekt ukazuje na hašteřivost a tendenci poučovat za každou cenu. Všude jsem byl, všechno jsem viděl, od všeho mám klíče.“ Poklepala jsem na Saturna. „A tady váš favorit. S vaší Venuší je v opozici, s jeho Sluncem v kvadrátu. Znamená to, že ačkoliv víte, že citové záležitosti se pojistit nedají, stejně budete pořád tíhnout po ujišťování, že váš vztah je stabilní a funkční. Vaše Venuše v Raku vám dává široké srdce. Ale někdy budete jako kvočna, co chce všechno udržet v hnízdě za každou cenu, což působí až dusivě. Příkladem je milující matka, která nechce děti nikam pouštět samotné ve strachu, že se jim něco stane, nebo že někdo jiný dítě ovlivní nežádoucím směrem. Pod vlivem přehnané úzkostlivosti se můžete chovat pošetile. Snad ještě horší než nezáměr je při výchově opičí láska, ale protože znám vaši babičku, myslím, že byste se včas vzpamatovala. Ve srovnání s tím, jak blahodárně budete v rodině působit, to bude muška, ale nesmí se to přehánět.“

Utřela si oči a usmála se. „No, na přehánění jsem teda expert, ale Robin není o nic lepší. Místo svatební cesty jedeme na třídní konferenci o trhu s realitami do Vídně. Ani jeden z nás totiž nevydrží dlouho na jednom místě a představa týdne na pláži byla pro oba jako za trest. A když jsem jen tak mimoděk plácla, že ve Vídni je zrovna konference, a že se oba potřebujeme pocvičit v němčině, okamžitě se toho chytil. Dobře mi tak.“

„Nevypadáte, že vám to zas tak moc vadí.“

„Naopak,“ uchichtla se a vstala. „Jestli mám brzy zůstat s miminkem doma, tak se ještě trochu porozhlédnu. Myslím, že už mám jasno. Moc vám děkuju. A babičce, prosím, radši nic neříkejte.“

„Jistě,“ broukla jsem.

„Budete za týden doma? Dovezu koláčky,“ rozzářila se.

„A co ta Vídeň?“ podivila jsem se.

Mávla rukou. „Svatba je v sobotu, letadlo odlétá až v pondělí. Mezitím se dá stihnout spousta věcí.“

Přesně za týden v neděli odpoledne, když jsem na tvarohové koláče sypala máslovou drobenku, někdo zazvonil. Byli u nás příbuzní, dcera se sestřenicí běhaly po dvoře, manžel s tchýní se procházeli po zahradě, švagrová si četla na verandě. S jistotou, že někdo z nich přichozímu otevře, jsem naplnila kornoutek povídky, abych koláče dozdobila. Trouba byla rozpálená a těsto nakynuté. Pracovala jsem rychle. Chtěla jsem, aby si příbuzní ještě pochutnali, než odjedou. Měla jsem tedy co dělat. Konečně jsem vkládala plech do trouby, když se v kuchyni objevila dcera s velkou krabicí. Sestřenka jí otevírala dveře, protože Anda přes krabici sotva viděla. „Jedna paní nám dovezla svatební cukroví,“ jásala.

„A určitě moc spěchala,“ rozchechtala jsem se.

„Ale pozdravuje tě,“ dodala dcera.

Opravdu šikovná

„Je opravdu šikovná,“ rozplývala se Bohunka v telefonu nad novou cvičitelkou joggingu, „za tři měsíce jsem zhubla tři kila.“

V duchu jsem se zhrozila, protože jsem si nedokázala představit, kde ještě mohla už tak dost hubená kamarádka zeštíhlet. Ale než jsem stačila něco namítnout, už na mne chrlila, jaké pokroky dělají její půlroční dvojčata, co desetiletá Kamila, jak se daří prarodičům a jak sestře, a na kterém konci Evropy právě prodlévá její manžel. V průběhu dvacetiminutové depeše jsem se zmohla jen na krátké doplňující otázky nebo citoslovce. Byla jsem na to zvyklá.

Bohunka se Sluncem ve Lvu, Lunou v Raku a ascendentem v Beranu dokázala o rodině mluvit barvitě a dlouho, což znamenalo, že je vše v pořádku. Na ascendentu měla Jupitera spojeného trigonem se Sluncem a kvadraturou s Lunou. Žila život s láskou, protože se jí dařilo harmonizovat vůli s city. Přesto, že byla kapánek sebestředná, nepůsobila jako sobec, protože své individuální potřeby ztotožnila s potřebami rodiny a našla v tom štěstí. Chtěla, aby se k ní ostatní chovali jako ke královně, ale také jako královna jednala. Protivníky stejné váhové kategorie respektovala. S těmi, co se jí znelíbili, neměla slitování, ale ve chvíli nouze rozlišovat přestávala. K potřebným byla prostě laskavá a její mecenášské aktivity mi braly dech. Když řádila chřipka, nakoupila pytel papírových kapesníků a odvezla je do dětského domova. Angažovala se v místní církvi i v charitě. Nikdy ne okatě. Vždy jen tak, že přímo fyzicky nebo finančně pomáhala. Na slavnostní akce zásadně nechodila. Byla přesně tím typem člověka, kterému se naprosto cizí lidé svěrují se svými strastmi. Bylo to až k neuvěření. Jakmile se například posadila do čekárny k doktorovi, bylo skoro jisté, že si k ní někdo přisedne a začne vyprávět. Poslouchala, nezřídka pomohla radou a někdy dokonce i skutkem. Často se mě pak ptala: „Nevíš, čím to je? Proč ti lidi chodí právě za mnou? Vždyť jsem úplně blbá...“

Jistěže nebyla. Vyzařovala pohodu, sebevědomí a důvěru, ale především přitahovala otevřeným srdcem. Stačilo se na ni podívat. Byla prostě taková.

Tentokrát se mne na konci telefonického monologu s typickou lví blahosklonností zeptala, jak se mám, což jsem uvítala s ironickou poznámkou, že nakažena jejím optimismem jediné skvěle.

„Jejda, proč ti vlastně volám,“ skočila mi do řeči, „ta trenérka! Chtěla jsem tě poprosit, jestli by ses jí nepodívala na horoskop. Minule mi cestou na parkoviště připadala taková nanicovatá. Nakonec mi přiznala, že má problémy s manželem. Vychovávají dvě děti a starají se o devadesátiletého dědečka. Její manžel je ignorant, co po práci zaleze k televizi nebo jde do hospody. Sandra nemůže spát a má křeče v žaludku, kdykoliv se nají. Doktoři řekli, že vředy to nejsou. Mohlo by to být od nervů?“

„Jak je stará?“

„Bude jí čtyřicet.“

„Uranská krize na postupu,“ zabručela jsem. „Tak jí dej moje číslo. Ať mi zavolá.“

„Je tu jeden problém,“ dodala obezřetně.

„Co ještě?“ V hlavě se mi rozsvítila poplašná žárovka.

„Je to materialistka. Na esoteriku...nevěří...Promiň.“

Na Bohunčiny mecenášské aktivity, shlížím s respektem, ale co je moc, to je moc. Už dávno neplýtvám energií, abych někoho přesvědčovala. Naopak.

„Tak to má smůlu,“ zavrnila jsem. „V tom případě pro ni nemůžu nic udělat.“

„Ne, prosím! Ona na mě dá! Když jsem jí popsala, kolik lidí jsem za tebou už poslala...“

„Právě!“ křikla jsem. „Většinou to byly případy, kterým se pomoci nedalo, protože byly „poslány“. Astrologa by měl každý vyhledat čistě z vlastní vůle, jinak to nemá smysl.“

„Vážně?“ hekla, „ale všichni, co u tebe byli, tě chválili.“

„Možná proto, že ti nechtěli kazit radost,“ odpověděla jsem sarkasticky. „Ale většina z těch, co ke mně byli navzdory své přirozenosti „dovlečení“, žádný pokrok neudělali. Prostě na to nebyli zralí.“

„Aha,“ Bohunčin hlas zněl zklamaně. „A řekni, poznalas to?“

„Hm, dá se to odhadnout,“ zabručela jsem. „Ale když už toho člověka mám v „drápech“, musím k němu přistupovat nepředpojatě. Jako že se s ním dá stavět. Jinak by mě to nebavilo.“ „Ale ty vždycky říkáš, že nic není náhoda,“ útočila mazaně Bohunka, „Aha? Všichni měli alespoň šanci. Tak co Sandra? Vezmeš ji? Už jsem jí to slíbila. Dokonce jsem byla tak pilná, že jsem z ní zatepla vydolovala její údaje. Hned ti je můžu nadiktovat. Jestli ji vezmeš, stačilo by, kdybyste se sešly u mě na kafi. Já půdu třeba...s dvojčaty na procházku.“

Rozchechtala jsem se. Bohunka a její opozice Luna Jupiter. Přeceňování Idolů. Hodně dávno, když jsme byly mladší, mi velice pomohla. Nemohla jsem ji nechat ve štychu.

Jedno hezké sobotní odpoledne jsem sbalila dceru a Sandřin horoskop a vyjela do Bohunčina bydliště. Vše proběhlo podle plánu. Kamarádka se s mou dcerou bouřlivě přivítala, a s příslibem návštěvy zookoutku v místním parku, ji nasměrovala ke dvojčatům. Mne odvedla do obýváku k čekající Sandře. Formálně nás představila, přistrčila pod nos kávu a zmizela.

V Bohunčině sofa spočívala drobná hnědovláška s modrýma očima v sytě oranžových plátěných kalhotách spoutaných opaskem z velmi kvalitní kůže v krémovém tílku s pikantním výstřihem. Na krku měla několik zlatých řetízků, dlouhé štíhlé prsty zdobilo několik masivních zlatých prstenů. Gelové nehty byly přímo uměleckým dílem. Kabelka byla jednoduchá, ale velmi kvalitní, kožená. Obuta byla do bot sportovní značky. Na atletické postavě nebyl ani gram zbytečného tuku. Dívala se pátravě.

Vytasila jsem z obálky horoskop a spustila: „Bohunka mne upozornila, že na astrologii nevěříte. Přesto je přesvědčená, že vám analýza pomůže.“

Nejistě přikývla. „Mám problémy se žaludkem. Jsem unavená a nemůžu spát. Už si nevím rady. Bohunka slibovala, že jste diskrétní.“

„Řekla mi, že jste cvičitelka, vdaná, máte dvě děti, doma se staráte o dědečka a v poslední době si nerozumíte s manželem. Nic z toho jsem pro vypracování analýzy nepotřebovala. Ale když už mi to Bohunka vyprdlila, nikomu to vyprávět nebudu,“ řekla jsem.

Překvapeně zamrkala. „Sport dělám jako koníček. Pracuju jako sekretářka.“

„Aha,“ usmála jsem se. „Trochu se mi nezdály ty nehty. U sekretářky je to přirozenější.“

Vyprávěla jsem jí o jejím blíženeckém Slunci. Měla ho v descendentu na hrotu sedmého domu v životní oblasti partnerství. Potřebovala pracovat pro druhé a ověřovat si, že jim jde její působení k duhu. Tím mohlo růst i její sebevědomí. Bytostně potřebovala interakci s partnerem, komunikaci, společné cestování.

Současně bylo Slunce v konjunkci se svým vládcem Merkurem. Vysvětlila jsem její merkuriánské vlastnosti jako bystrost, pohotovost, vnímavost a dodala, že tato pozice ukazuje na nesmírný intelektuální potenciál.

Její úzký obličej se soustředěním ještě více stáhl. „To těžko,“ namítla, „ve škole jsem sice měla samé, ale na vysokou jsem se...nedostala.“ Sklouzla pohledem na své nazdobené nehty. Bříškem ukazováku neklidně hladila plastické vzory na jejich ploškách. „Vlastně jsem to vzdala ještě před přijímačkami.“

„Nechápu, proč,“ řekla jsem.

Zařala ruce v pěst. „Vždycky jsem chtěla být učitelkou. Dala jsem si přihlášku na pedagogickou fakultu. Podmínkou byly talentové zkoušky. Neumím kreslit. Utekla jsem. Ted’

už vím, že jsem to měla aspoň zkusit. S gymnáziem jsem nemohla najít práci, takže jsem si udělala sociálně právní nastavbu. Nakonec jsem sehnala místo jako sekretářka na lesní správě. Tam jsem potkala Borise. Jezdil lesákům kovat koně. Je ale výborný potápěč, čímž mě dostal. Každé léto se jezdil potápět na Jadran. Boris je o deset let starší než já, takže jeho kamarádi už byli ženatí. Někteří jezdili i s dětmi, jenom on byl ještě sám. Když jsme spolu začali chodit, vzal mě k moři sebou. Bylo to...úžasné!“ Při těch slovech se rozzářila jako sluníčko. „Když jsem byla malá, rodiče nás vzali maximálně tak k Balatonu. A teď jsme se plavili na pronajaté lodi, protože Ondra měl mezinárodní kapitánské zkoušky. Jako obchodní ředitel ve strojírnách procestoval celý svět. A Jarek s Romanou tam byli na své druhé svatební cestě, protože se po rozvodu právě znovu vzali. A to mají advokátní kancelář a specializují se na rozvody. A Petra, Luďkova žena, ta je hluchoněmá, ale má skvělou fyzičku, mě inspirovala, abych začala s cvičením. Bylo nás tam osm dospělých a šest dětí. Potápěli jsme se, lovili ryby, hráli karty, klábosili, pili víno, každý den jsme kotvili v jiném přístavu...“

Když mluvila, přímo z ní číselo, jak moc by se na tu loď chtěla vrátit a jak moc jí Borisovi přátelé imponovali.

„Co bylo dál?“ hlesla jsem.

„Vzali jsme se a nastěhovali k dědovi. Z Borisova a mého stavebního spoření jsme začali opravovat dům. Narodil se Pavlík a hned za dva roky Vendulka. Když jsem byla na mateřské, bylo málo peněz, pořád jsme trčeli doma. Ale jen co jsem začala chodit do práce, zase jsme začali šetřit. Navařila jsem maso do sklenic, nakoupila všechno, co se dalo, a v červenci jsme zase se starou partou vyjeli.“ Dojatě si povzdychla. „Nevím, jaké s tím máte zkušenosti vy, ale cestovat s malými dětmi tisíc kilometrů autem bez klimatizace, není žádná švanda.“ Smutně si povzdechla. „Kolikrát se naše stará škodovka uvařila, ani nevzpomínat. Ostatní, i když měli, samozřejmě, mnohem lepší auta než my, na nás vždycky počkali. Nikdy si z Borise neutahovali. Asi proto, že je k potápění přivedl právě on, a že dodneška nemá konkurenci. Když děti povyroستly, bývalo těžké je udržet na uzdě, protože chtěly všechno, co měly ostatní. Ale...naučily se. Ať si ostatní chodili do restaurací, my jsme si vařili v apartmánu, a pili vodu se sirupem. Potom zbylo i na zmrzlinu.“ Sandra se spokojeně usmála. „Lepší auto jsme si koupili teprve, až jsem Borise přiměla vzít tu práci v Baumaxu. Sice hudral, že ho to tam nebaví, ale vydělá dvakrát tolik.“

Usoudila jsem, že rodiny Borisových kamarádů jsou podstatně solventnější, a Sandře dělá problém tuto disproporci kompenzovat. Se Sluncem v sedmém domě v Blížencích by měla projevovat zájem o rozvoj svého partnera i svůj vlastní, a společně by se mohli posunovat oba. A ona místo toho řešila, jestli si její děti budou moci jednou za rok někde v Itálii zakoupit adekvátní počet kornoutků zmrzliny.

Konjunkce Slunce se Saturnem její aktivitu v této oblasti značně omezovala. Odborníci na dané téma by určitě trvali na tom, že karmicky, neboť Saturn dlel přímo na hrotu domu partnerství. V zásadě to znamenalo, že její partnerský život, oblast, kde má Slunce, a kde by nejvíce chtěla vyniknout, bude zatížen nějakým omezením.

Zatímco jsem přemýšlela, ona dál mluvila. Vlastně si dost průhledně stěžovala. Jinými slovy řekla, že Boris je sice dobrý potápěč a lyžař, ale kromě dvou týdnů v zimě a dvou týdnů v létě je to velice nudný patron. Připustila, že jí pomůže s dětmi i s dědečkem, že pracuje na zahradě, výplatu nosí celou, ale nakonec stejně skončila povzdechem, že jeho kamarádi jsou mnohem zajímavější. Naštěstí se celá společnost schází po hospodách i během roku. Kdyby toho nebylo, asi by se ukousala nudou.“

To už jsem se rozhodla ji přerušit: „Merkur v domě partnerství znamená, že máte vysoké požadavky na intelektuální úroveň partnera. Pitomce byste si určitě nevzala.“

Znechuceně se zašklebila. „Asi v tom bude nějaká chyba. Boris je vyučený kovář. Ten viděl intelektuála leda z rychlíku. Pije pivo se zelenou, poslouchá Kabáty a čte jediné komiksy.“

Přimhouřila jsem oči. Cha! Taký mám ráda komiksy a Kabáty.

„Myslím, že váš manžel je mnohem schopnější, než si myslíte,“ řekla jsem.

„Cože?“ vyjekla. „Nesmysl.“

„Třeba hraje mrtvého brouka, protože si myslí, že o jeho myšlenky nemáte zájem. Zkuste o tom přemýšlet.“

Tvářila se, jako kdybych po ní chtěla levou ledvinu. Pokud nedokáže jeho kvality odhalit, její smůla. Doufám, že jejich děti takový problém nemají.

„Ke konjunkci Merkur – Slunce se přidává ještě Saturn,“ pokračovala jsem, „ten všechny vaše ambice omezuje a komplikuje.“

Podívala se na značku Saturna. Byl spolu se Sluncem a Merkurem nakreslený v jednom chumlu, ale jako jediný přímo na hrotu. Působil překážku, která všechny plány mrazila.

„To bude Boris,“ houkla. „Umí zkomplikovat úplně všechno. Co nezařídím já, to není. Je pomalý a nesamostatný. Vždycky byl takový. Než jsme opravili dům, trvalo to tři roky. Ne, že by mi nepomáhal se Vendulkou, když jsem si dělala akreditaci kvůli cvičení... Však taky kvůli tomu si můžeme naše zahraniční dovolené...dovolit. Z jeho platu by to nešlo. Dalším, co věci zdržuje, je náš dědeček. Stěžuje si na nudu. Špatně vidí a slyší, občas ztrácí rovnováhu. Chce být užitečný. Baví ho chodit po obchodech a zjišťovat, kde mají levnější maslo, ale jak vyjde na ulici, je to o nervy. Přes den ho vozíme do stacionáře, a když jezdíme na dovolenou, bývá u mého bratra. Pokaždé křičí, že se ho chceme zbavit. V domě, kde bydlíme, se narodil, a chce tam i umřít.“

V duchu mne napadlo, že saturnský prvek v domácnosti, jako například starý člověk, dává zrozenci vzdušného typu příležitost naučit se toleranci a ohleduplnosti. Ve vodních znameních, kde se člověk učí sdílet emoce, měla Sandra Venuši a Mars. Možnosti tu tedy byly, ale obě planety byly kvadraticky aspektované. Venuše od Pluta a Mars od Urana. To ukazovalo na školu za doprovodu válečných bubnů, protože Sandra, která se vše snažila pojímat přísně racionálně, nebyla ochotná na vrtochy starého pána „plýtvat“ city.

Proti Saturnu se nacházel Neptun na ascendentu. Opozicí dokladoval, že když se společné soužití s partnerem nedaří, mívá Sandra sklon svalit vinu na něj, protože nikdy nepřijme, že už zpočátku bylo její očekávání stran jeho výbavy scestné.

V psané analýze jsem to tak natvrdo napsat nemohla, protože tento model chování byl jen jednou z mnoha možností. Proto jsem to vysvětlila jako úzkost, která ji nutí vyjasnit role v partnerství. Napsala jsem, že disharmonicky postavený Neptun má tendenci zamlžovat pravdu a že by si měla poctivě odpovědět na otázku, co vlastně od partnera očekává a posoudit, zda příčina její nespokojenosti tkví v současnosti nebo v hluboké minulosti.

Nyní, když jsem slyšela, jak o Borisovi mluví, a jakým způsobem jeho přátele glorifikuje, nabyla jsem dojmu, že se za něj provdala snad jen proto, aby se stala součástí jejich veselé podnikavé party. S Venuší v Raku byla schopna velké lásky, ale opozice k Jupiteru upozorňovala na vrtošivost a neskromnost, které mohly vést až k záletům.

Ukázala jsem na Neptuna na ascendentu Střelce a řekla: „Toto je symbol ideálů, ale také iluzí. Vysvětlím, jak se projevuje, a vy si můžete sama odpovědět, ve které fázi jeho vlivu se nacházíte. Když Neptuna v roce 1846 objevili, probíhala konjunktura mysticismu. Přisoudili mu tedy vládu nad duchovním životem. V informačním poli se vytvořila nová myšlenková matrice a Neptun tyto funkce skutečně začal plnit. Pro současného člověka tento archetyp

ukazuje, jaké jsou jeho ideály a jak podléhá klamům. Dobře postavený Neptun dává vlohy k senzitivě, představivosti obětavosti a inspiraci, zatímco problematičtěji postavený disponuje sklonem podléhat více iluzím, zmatkům, a unikat od reality. Vy, Sandro, máte Neptuna v opozici se Sluncem, Saturnem a Merkurem. Všechno, co je pro vás přirozené, je tady,“ ukázala jsem na sluneční stélium v Blížencích. Společná činnost s partnerem. Radost, když se jemu i vám něco podaří, a podpora v neúspěchu. Když on má odezvu u vás a vy zase u něj. Neptun ve Střelci by běžně člověka stimuloval ke hledání idejí, se kterými by se mohl ztotožnit. Ale pokud je na ascendentu, a stojí v disharmonickém postavení ke Slunci, způsobuje dezorientaci. Jako kdybyste měla problém samu sebe ukotvit. Stanovit si, po čem vlastně vaše duše prahne.“

Jak jsem mluvila, všimla jsem si, že se její tvář pobaveně zavlnila. Pokrčila jsem rameny. „S ohledem na vaše materiální zaměření, je to ještě obtížnější,“ pokračovala jsem, „ale budiž. Pokud popíráte duši, vše nahrazujete rozumem. A protože je Neptun v opozici s Merkurem, máte problém své pocity vyjádřit a vůbec nemáte odvahu se s nimi někomu svěřit. Jste nesmírně osamělá a to vás činí strašně nejistou.“

Nedůvěřivě zkřivila rty, a pak rozhořčeně a velmi ostře vybuchla: „Pitomost!“

Zavrtěla jsem hlavou. „Máte spoustu kamarádů, se kterými sedáváte po hospodách, jezdíte na dovolené nebo víkendy. To je skvělé. Ale s kterou kamarádkou nebo kamarádem probíráte svá trápení, obavy, nejistoty? Komu se svěřujete, když jste něco pokazila a potom vás to třeba mrzí? Nebo když se vám něco podařilo, s kým se bez zábran o tu radost podělíte, aniž byste se obávala, že to bude brát jako vychloubání?“

Mlčela a kousala se do rtu. Pak vzpurně pohodila hlavou a řekla: „Existuje taková osoba.“

Pomyslela jsem si, že tou osobou by logicky měl být Boris, ale ze souvislostí předešlého bylo jasné, že k Borisově i Sandřině škodě to on určitě nebude.

Sandra měla v jedenáctém domě – oblasti společenských vztahů - symbol originality, Urana. Což o to, Uran byl dobře spojen se Sluncem. K sebeprosazení se umí od svých přátel inspirovat, je nezávislá, spontánní. Uran byl ale s Marsem v kvadratuře, což znamenalo kromě nervového napětí, i dynamický společenský život a sklony k výstřednostem. Protože Mars byl v sedmém domě, vypovídalo to i o možné partnerské roztržce.

Ukázala jsem na Mars a řekla: „Mars máte v Raku. Do tohoto znamení, které symbolizuje domácí pohodu, přináší napětí.“ Ukázala jsem na dvanáctý dům. Byl ve Štíru. „Toto je dům vašich tajných aktivit. Je prázdný, proto se musíme podívat na jeho vládce a tím je právě Mars. Pokud děláte něco, co se nemá, a skrýváte to před světem, tato aktivita přináší dvanáctému domu. Obecně mají lidé s Martem v Raku větší náchylnost k žaludečním problémům. Když tedy děláte něco zakázaného, máte výčitky a prožíváte velký stres. Bolí vás žaludek, nemůžete jíst ani spát. Podle umístění Marta v domě bych řekla, že v tom bude nějaký chlap. Osoba, která s vámi sdílí vaše... pocity?“

Seděla tak strnule, že připomínala zvířátko lapené v pasti. Rty svírala tak pevně, až je měla téměř bílé. Bylo patrné, že je jí celá ta situace trapná. Měla vztek a litovala, že se vůbec nechala přemluvit, aby to s horoskopem zkusila.

Zatímco zuřila, hledala jsem způsob, jak jí vysvětlit, že je mi po jejích úletech pendrek.

„Nejsem tu proto, abych moralizovala,“ řekla jsem neutrálně. „Vaše zdravotní potíže ale mohou opravdu souviset s tím, co děláte. Znamená to, že podnikáte něco, co je v rozporu s vaší přirozeností, a sama před sebou to zametáte pod koberec.“

Podívala se na mne způsobem, jako kdybych řekla, že z temene hlavy jí vyrůstá neobyčejně červivá bedla. Připadala jsem si hloupě. Všechno bylo přece tak jasné, že jsem nechápala, jak

je možné, že na to nepřišla sama. Ani „blbě“ aspektovaný Neptun na ascendentu přece nemohl...“

„Neděláme nic špatného!“ vyštěkla. „Hlavně si píšeme. A když se jednou za měsíc setkáme! Žádná hrůza!“ Její tvář se zkroutila. Svěsila ramena a klesla pohledem k nazdobeným nehtům. „Rozvádět se ani jeden z nás nechce,“ pokračovala dál. „Jeho dcera už je na vysoké, ale žena není úplně zdravá. A naši? Boris by se zbláznil. Nic netuší. A hlavně... chtěl by děti. Já bych je chtěla taky. Potom je tu dědeček.“ Její hlas zněl kovově, evokovala mechanickou loutku na klíček.

„Není ani tak důležité, co s tím člověkem děláte, jako to, co ten vztah dělá s vámi,“ řekla jsem. „Ničí vás pocit viny, že ohrožujete rodinné hnízdo. Neptun na ascendentu způsobuje, že obtížně dešifrujete vlastní instinkty, takže i když vám rozum napovídá, že byste se měla krotit, jste schopná samu sebe přesvědčit, že je všechno v pořádku. Potlačený pud sebezáchovy se projeví jinak. Na zdraví.“

„Ale, přece,“ zatvářila se zmateně, „jsme tak opatrní. Nikdo to neví.“ Její obličej ztuhl v ledovou masku. „A Boris by vám neuvěřil. Na šarlatány on nedá.“

S pocitem marnosti jsem vstala. „V tom případě je to všechno. Půjdu se podívat za Tomášem.“

Bohunčin nejstarší se totiž před deseti minutami mihnul ve dveřích a kývnul nám na pozdrav. Na skříňce u piána se povalovalo několik výtisků Xantipy. Hrábla jsem po nich a položila je k Sandřinu hrnku. „Tady máte něco na čtení.“

Způsobně poděkovala, strčila analýzu do kabelky a se zjevnou úlevou se časopisu chopila.

Navrátilší se Bohunka s dětmi mne za necelou půlhodinku našla uprostřed pohodové rozmluvy se svým synem. Byla už fůra hodin. Zvedla jsem se k odchodu.

„To nemyslíš vážně!“ zvolala. „Přece nebudeš jako Sandra! Jenom, co jsme zastrachali na chodbě, už se balila domů! Prý nám oběma děkuje, ale strašně spěchá.“

Obrátila jsem oči v sloup.

Bohunka se obezřetně rozhlédla, aby zkontrolovala, jestli někde za rohem nečíhá zvědavé dítě, nasadila spiklenecký výraz a šeptla: „Chovala se... divně. Nemá ona nakonec... chlapa?“ Mlčela jsem, ale můj výraz hovořil za vše.

„To je ale kráva,“ rozdurdila se, „dělá ze sebe chudinku, a ve skutečnosti...“ Omluvně se zašklebila. „To jsem to vymňoukla. Neměla jsem tě s tím vůbec otravovat.“

„Hlavně, že umí dobře předcvičovat,“ zabručela jsem.

Cestou domů jsem poslouchala dceřino brebentění o paviánovi s červeným zadkem, velkém modrém papouškovi a pánovi, co mluvil o konci světa. Ve vzácných chvílích, kdy mlčela, se mi útržky setkání znovu vtíraly do mysli.

Bohunka se mýlí. Sandra ze sebe chudinku nedělá. Skutečně jí je.

Jak Jaromil oprášil basu

Překreslovala jsem údaje z obrazovky do grafu a zaníceně jsem mumlala jednotlivé pozice, abych nic nespletla. Ascendent, v Panně a Slunce, ejhle, také v Panně a přímo na hrotu. Měsíc jen o čtyři stupínky pod ascendentem. Pluto jeden stupeň pod Měsícem. Tím planety v Panně končily a první dům pokračoval znamením Vah, ve kterém se vedle sebe tísnily Uran, Jupiter a Merkur.

Když jsem tu tlačenicí v prvním domě uviděla, překvapeně jsem si hvízdla. Zvláště stelium Slunce, Luna a Pluto na ascendentu v Panně naznačovalo, že majitel horoskopu je až nepředstavitelný pečlivka.

Supertuplovaná Panna. Něco takového jsem v databázi ještě neměla. Šesté znamení zvěrokruhu je symbolem pořádku, čistoty, služby. Následuje po výbojném symbolu královské otcovské síly, znamení Lva, a poukazuje na nutnost se usadit a dodržovat normy. Ve znamení Panny pod vládou Merkura se nedbá na serepetičky a citové výlevy. Zde je místo pro analýzu, střídmost a disciplínu. Panny dělají věci pořádně a bez emocí. Proto mohou vyniknout v zaměstnáních, kde je nutno spojit schopnosti šikovných rukou s ostrým intelektem. Se zvýrazněným Saturnem mohou být „Panny“ skvělými lékaři, se zvýrazněným Martem oddanými vojáky. Obecně jsou to přesní řemeslníci a důslední učitelé, a málo zkorumpovatelní, zato dost suchopární, úředníci (touží být v tom, co dělají, dokonale).

Protože v tomto horoskopu byl v Panně navíc i Ascendent, tak ten muž se i jako osobnost fyzicky s ideály toho znamení ztotožňoval. Určitě působil skromně a nenápadně. Vzhledem k tomu, že v Panně byla také Luna, i jeho nevědomé reakce byly motivovány panensky, tudíž velmi skromně – směřující ke službě bližním - což už bylo skutečně příliš. Ten člověk byl hodný. Tak hodný, až to třískalo o zem.

Dokreslila jsem další planety a aspekty, a pokračovala solárním horoskopem. Čím déle jsem pak nad oběma grafy přemýšlela, tím více mi po zádech jezdil mráz. Podle soláru měl majitel horoskopu v tomto roce prodělat dvě vážné krize. Jednu v oblasti vztahů a druhou v oblasti kariéry. Na rozdíl od jiných případů, kdy se vyskytují rozporuplné premisy, byl tento solární horoskop třeskuť jednoznačný. Když jsem aktuální pozice planet vztáhla k nativitě, všechno se ještě více potvrdilo.

Vstala jsem od stolu, roztržitě jsem se procházela po nezvykle tiché kuchyni. Byla sobota, a už tak pozdě, že opravdu všichni spali. Za okny fičel studený říjnový vítr a rval ze stromů poslední lístí. V tom kvílení jsem si vybavila, jak prosebně v telefonu zněl jeho hlas.

Odkazoval se na svou švagrovou, vyřizoval od ní pozdrav a jedním dechem žádal o horoskop. Ve způsobu, jakým tak učinil, bylo znát, že dělá něco absolutně proti své přirozenosti. Byl v tom cítit úkon tonoucího, který se chytá posledního stébla, ale též nesmírné odhodlání.

Odpověděla jsem, že se musí zařadit do fronty, ale pokud mu nevádí čekání, že se mu na to podívám.

„Lhala“ jsem.

Když uznám za vhodné někoho upřednostnit, tak to prostě udělám. Většinou si nakreslím víc horoskopů současně a pak si určím pořadí podle toho, kdo je jak potřebný nebo zajímavý. U někoho mi trvá déle, než v horoskopu klubko souvztažností rozmotám, a pochopím, v čem je problém, u jiného je to jasné jako facka a výklad je hotový za pár dní.

V případě pana Jaromila jsem došla k závěru, že je v kaši a horoskop jsem mu spočítala asi týden po jeho telefonátu. Jenže jakmile jsem si dala z nákresu dvě a dvě dohromady, okamžitě jsem věděla, že to bude veliký problém.

Jaromil měl Saturna na mém Slunci, Lunu na mém Uranu. Potěš Pán Bůh. Jeho Merkur v konjunkci s mou Venuší sice příslib porozumění přinášel, ale jeho současný tranzit Neptuna

vůči Merkuru všechno mlžil. Vzpomněla jsem si na moudrou radu paní Zoši Kinkorové znějící, že pokud má klient nepříznivé aspekty vůči astrologovým planetám, a pokud má astrolog pochybnosti, zda klientovi neuškodí, je radno ho poslat jinam.

Ačkoliv jsem s tím mužem soucítila, došla jsem k závěru, že bude lepší horoskop odložit.

I kdybych žádné racionální důvody neexistovaly, byl tu jeden, který jsem ignorovat nemohla, a sice můj „divný“ pocit. Bylo mi to nepříjemné zvláště s vědomím, že jsem si nepoznamenala jeho číslo a obvolávat jeho švagrovou jsem kvůli tomu nechtěla. Nezbyvalo tedy, než počkat, až se za dva měsíce ozve sám.

V prosinci se skutečně připomněl. Omluvila jsem se mu s tím, že jsem natolik zaneprázdněná, že bych to letos už nestihla a odkázala jsem ho na astroložku působící v místě jeho bydliště, jejíž webové stránky vypadaly působivě. Zklamaně zavěsil a já si oddechla.

Za půl roku, v červenci, se ozval nanovo. „A co ta astroložka? Proč jste se neobrátil na ni? Určitě je dobrá.“

„Já bych přece jenom chtěl ten horoskop od vás. Moc vás prosím,“ naléhal.

Jeho hlas kolísal. Tolik smutku.

Pocítila jsem osten výčitky. Sakra.

S vědomím, že možná lezu do pasti, jsem nakonec kývla.

Vyhrabala jsem z hromádky jeho horoskop a znovu se pořádně podívala. Ten „divný“ pocit, který jsem měla před tři čtvrtě rokem, byl pryč. A to se vždycky holedbám, že na „pocit“ jsem tupá, že právě proto dělám astrologii, protože tam se intuicí řídím jen částečně.

Zvědavě jsem se pustila do práce a za dva večery bylo hotovo. Tentokrát jsem si jeho číslo uložila. Den po té, co jsem mu zavolala, v pět odpoledne přešlapoval na parkovišti před mým pracovištěm. Působil tak, jak jsem očekávala. Zborceně. Postavy spíše drobnější, štíhlý, světlých prořídilých vlasů, které potřebovaly zkrátit. Oblečený byl čistě, ale zarazilo mne, jak spolu jednotlivé kousky barevně neladily. Svědčilo to o únavě i nedostatku fantazie. Měl modré oči, tenké rty, jemně řezané rysy. Ve výrazu tváře se zrcadlilo očekávání a nejistota. Představili jsme se a šli do nedalekého parku. Cestou se mne vyptával na astrologii a jak po mně tak po očku pokukoval, cítila jsem se jako pod mikroskopem. Posadili jsme se na lavičku pod duby. Vytáhla jsem horoskop a začala vysvětlovat. Ukázala jsem mu hlavní osy, objasnila rozdíl mezi ascendentem a polohou Slunce, a okamžitě jsem dodala, že v jeho případě se tento rozdíl stírá, neboť obě pozice splývají. Šermovala jsem nad kolečkem rukama a přednášela o tom, jak se Měsíc, Slunce Ascendent i Pluto dávají pod vládou Merkura do služeb účelnosti. „Přitahují vás maličkosti a podrobnosti. Dokážete být kritický, metodický, přízpůsobivý a systematický. Se Sluncem v Panně dokážete udržet tajemství, ale důvěra je pro vás hodně zásadní. S ascendentem Panny se snažíte všechno dělat správně. Staráte se, aby vaši blízcí byli spokojení, jako kdybyste neustále plnil nějaký úkol. Jste hodně skromný a dokonce, i když se z něčeho radujete, tonete v pochybnostech, jestli jste si to zasloužil.“ Vysvětlila jsem mu pozici Venuše ve dvanáctém domě ve Lvu. Tajně toužil po obdivu, ale byl příliš plachý, než aby se pokoušel markantněji se prosadit.

Se skromným povzdechem podotkl, že v mládí hrával na basu ve folkové kapele. Potom se oženil, museli opravovat dům, nestíhal jezdit na zájezdy, proto toho nechal. Mars měl ve Střelci ve čtvrtém domě kvadraticky aspektovaný k panenskému nadělení v domě prvním. Zanícení přesností a solidností bylo tak úporné, že domů si tím místo harmonie zatahoval spíše rozklad a nervozitu.

Jak jsem mluvila, všimla jsem si, že více, než na graf, na kterém jsem mu ukazovala účastné planety, civí na mne.

Zarazila jsem se. Připomínal návštěvníka autosalonu před exponátem nějakého zajímavého typu motoru v plném provozu, který je vyroben v prezentační průhledné verzi, aby bylo patrné, jak se ve válcích pohybují písty a kudy proudí palivo. Kromě napětí, jsem z jeho postoje necítila nic nepříjemného, přesto mne zneklidňovalo, že místo, aby se soustředil na svého Marta a evidentní potíže, které mu sebou přinášelo potlačování negativních emocí, mi hledí na obličej.

Podívala jsem se mu do očí. Svíjelo se tam klubko nejistot a nadějí, číhaly otázky a pochybnosti. Uhnul pohledem.

„Váš sklon všechno bedlivě sledovat,“ řekla jsem tak lehce, jak jsem jen svedla, „je určitě užitečný, a chápu, že toto setkání je pro vás těžké, ale dívejte se, prosím tady na ty aspekty, a ne na mne.“

Provinile se usmál a zadíval se na grafický list.

Ještě dobrých dvacet minut jsem mu vyprávěla o jeho silných a slabých stránkách, a potom jsem ukázala na jeho solární horoskop a říkám: „Tento solár platí od narození, které jste měl vloni do těch letošních. Máme červen, takže už zbývá vlastně jen poslední čtvrtina.

Upozorňuji, že jeho význam je symbolický a ukazuje na hlavní téma období. Co si budeme povídat, tento rok je pro vás přelomový. Postavení planet naznačuje velké problémy s prací i v osobním životě, nejspíš přímo v partnerském vztahu. Aspekty jsou tak přesné, že se před tím téměř nedá utéct.“

Potřásl hlavou a se slzami v očích řekl: „Přesně tak. O práci jsem přišel a žena se se mnou rozvedla. Stalo se to během zimy, a tak rychle, že jsem se ani nestačil vzpamatovat.“

Zhluboka jsem si vydechla a dodala jsem: „K něčemu se vám přiznám. Váš horoskop jsem nakreslila už před tři čtvrtě rokem v říjnu, ale když jsem viděla, jak kriticky to na ten rok vypadá, popadl mě z toho divný pocit. Když jsem s astrologií začínala, první poučka zněla, že astrolog nikdy nesmí lidi strašit. Málokdy bývá solární horoskop tak jasně čitelný.

Všechno, nač tyto konstelace poukazují, jako by bylo nevyhnutelné. Jako člověk stížený potížemi se cítíte ukřivděně a ptáte se, čím jste si ty rány osudu zasloužil, protože to bolí. V budoucnu pochopíte, že vám to nakonec bylo k užitku, abyste se mohl posunout dál.“

Všimla jsem si, jak se mu po tváři prohnala vlna nevole.

„Pochopte,“ pokračovala jsem, „to byly jenom mé domněnky. Nevím ani, kde pracujete, kde bydlíte, neznám váš rodinný život. Mohla jsem se mýlit. Právě z toho důvodu, jsem vás odkázala ke kolegyni, protože jsem usoudila, že to bude lepší, než kdybych vám řekla něco špatně.“

Netrpělivě se ošil. „Jak to myslíte? Špatně?“

„Vždycky, i když prognóza vypadá pesimisticky, se usilovně snažím najít něco, na čem by se dalo stavět. A v případě tohoto soláru jsem tam nenašla nic, kromě příslibu do budoucna a to, jak jsem usoudila, nebylo to, co jste právě chtěl ode mne slyšet.“

„Jak jste si tím mohla být jistá?“

Zaťukala jsem na opozici Neptun Venuše. „Váš úpěnlivý tón v telefonu a váš Neptun mi to napověděly. Hledal jste někoho, kdo vám přinese instantní spásu. Nic takového neexistuje. Kdybych vám tehdy v říjnu ten horoskop vyložila, včetně oné prognózy, jistěže bych se snažila vám ze všech sil pomoci najít nějaký záchytný bod. Ale protože jste došel do místa, kde se vaše cesta křížila, stejně se muselo stát to, co se stalo. Žena by se s vámi stejně rozvedla a o práci byste stejně přišel. A pak – inu – domnívám se, že za to, co teď vnímáte jako neúspěch, ale bylo to neodvratné, byste vinil ne sebe, ale...mě.“

Jeho modré oči plavaly v slzách. „To určitě ne,“ hlesl.

Pokrčila jsem rameny. „Všechno má totiž svůj čas. Myslím si, že kdybych se do toho tehdy před třičtvrtě rokem nakufrovala, možná byste mě pak vinil i právem. Některé věci si člověk prostě musí vyřešit sám.“

Začal vyprávět. Jeho žena, narozená ve znamení Blíženců, udělala kariéru u policie. Seznámili se v době, kdy on po vojně nastoupil v kalírně a ona ještě nosila uniformu. Při mateřské dovolené úspěšně dokončila práva, synka svěřila babičce a nastoupila ke kriminálce. Při první příležitosti se dala odvezt do Prahy a domů jezdila jen na víkendy. Vydělávala třikrát víc než on, ale dokud babička zvládala péči o synka, nestěžovala si. „Myslel jsem, že jí to vyhovuje,“ řekl. „Na domácnost nikdy nebyla. Přijela vždycky v sobotu až na oběd, pohrála si s Filipem, večer, když měla náladu, se se mnou vyspala. V neděli po obědě, který uvařila máti, už se balila na cestu. Jenom co koláče vychladly...“ Oči už měl zase zarosené. „Vloni v květnu maminka onemocněla a v červenci jsme ji pochovali. Filipovi bylo osm. Měl babičku moc rád. Tajně jsem doufal, že Beata požádá o přeložení, ale ani ji to nenapadlo. Prohodila, že uvidí, jak to s Fifou zvládám. Nechápal jsem, co tím myslí. Řekl jsem jí, že Filip je velký kluk, ať si nedělá starosti. Když byla babička v nemocnici, vařili jsme a uklízeli o sto šest. Ale teď už je mi jasné, jak to myslela! Bydlela na ubytovně, ale už dlouho si šetřila na byt. Když na mne vybalila, že se chce rozvést, měl jsem sto chutí ji zabít,“ zachraptěl. Opřel si lokty o kolena, položil si hlavu do dlaní. „Jenomže,“ pokračoval a hlas se mu trásl, „Filip ji má rád a ona má ráda jeho. Je to zvláštní. Povídají si o filmech a knížkách, kterým já nikdy nepřijdu na chuť. Mně ty jejich fantasmagorie jako Avatar neberou. Radši slepím loďku se sirek. Beata tvrdí, že v Praze kluk dostane lepší vzdělání. To je pravda. Že sem bude jezdit na prázdniny. No jistě. Ale není to fér. Prostě to není fér. Co mám dělat já?“

„Žít s vědomím, že je syn zdravý, a vy ho můžete milovat,“ odvětila jsem. „Je to těžké, protože jste byli zvyklí být spolu. A není to fér, to máte pravdu. Ale nikdy nevíte, k čemu se ty roky v Praze budou Filipovi hodit.“

Prsty s hranatými nakrátko ostříhanými nehty si zajel do vlasů a vyjel: „Že se Beata ke mně vůbec nehodí, to jsem pochopil už dávno. Ten den, co mi řekla, že chce rozvod, jsem se rozzlobil. Křičel jsem, že je děvka, co se v Praze tahá s policajtema... Řekla mi, že mám pravdu, ale že není divu, protože jsem sralbotka. Že mě si vzala jenom proto, že tu nikdo jiný v dosahu nezbyl. Chtěla dítě a já jsem prý byl hodný trouba s barákem. Výhodou bylo, že jsem jedináček, a že mí rodiče budou podporovat jenom mě.“ Otřeseně pokýval hlavou. „Kdybych to jenom tušil, jak svrchu se na mě tehdy dívala... Hned po svatbě se zapsala na práva. Potom otěhotněla. Když se narodil Filip, byli jsme moc šťastní. Myslel jsem, že školu přeruší, ale to jsem ji ještě neznal. Zvládala všechno na červený diplom. Čím byla studovanější, tím méně jsme spolu mluvili. Pak nastoupila do práce. Vracela se do uklizeného domu, my s babičkou jsme se o všechno postarali. A potom ta Praha. Tvrdila, že je to příkaz seshora, ale mám podezření, že si vymohla sama. Nelíbilo se mi to, ale nakonec jsem ustoupil. Teď je pryč i kluk a ještě ve mně bude vidět sralbotku stejně jako jeho máma. V čem jsem udělal chybu?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tomu, co se stalo, se nedalo zabránit. Byl jste trpělivý, chápavý, hodný, pečlivý, solidní...“ Zakoulela jsem očima. „No prostě jste dělal jenom to, co jste pokládal za nejlepší bez ohledu na vlastní nepohodlí nebo sebeúctu. Podívejte se sem.“ Ukázala jsem na jeho vzestupný měsíční uzol. „Vaše dračí hlava. Ukazuje, jaké vlastnosti máte v této existenci rozvíjet. Je ve znamení Ryb. To znamená soucit, láska, oddávání se vzájemnosti. Všimněte si, že dračí hlava je v opozici na Slunce, Měsíc, ascendent i Pluta.

Takže naplnit dharmu je pro vás obtížné, protože jste natolik zaměřený na podrobnosti.“ Vzhledla jsem do větví dubu, který se tyčil nad naší lavičkou. „Tolik se rozptylujete počítáním listů na tomto dubu, že krása stromu celého, poesie skrytá v šumění jeho listů, obrazce ukryté ve zvrásněné kůře, to všechno vám uniká. Vaše paní jednala vypočítavě, když vás jako jediného svobodného mládence v okolí ulovila, ale na druhé straně, nebýt jí, neměl byste dnes Filipa. A co se jí týká, myslím, že ona se také přepočítala. V jistém smyslu před vámi utíkala.“

Překvapeně nadskočil. „To není možné!“

„Ale ano,“ ujistila jsem ho. „To vaše pedantské sledování a počítání všeho, je pro vaše bližní nesmírně stresující. U některých může způsobovat komplexy, u jiných záchvaty vzteku. Není snadné takový model chování změnit, ale pokud byste chtěl, existují způsoby. Třeba postačí i obyčejný autogenní trénink. Při hluboké relaxaci se ani nedá myslet negativně. V tomto stavu a pod odborným vedením se dají překonat hranice předsudků a komplexů, posílit sebedůvěru. Každý dobrý psycholog vás může naučit třeba ...“

„Znamená to, že jsem cvok?“ vybafnul.

„Samozřejmě, že ne,“ odsekla jsem. „Jenom jste prostě pečlivka a pedant a zbytečně se podceňujete. A tím si, aniž si to uvědomujete, můžete nadělat potíže.“

„Tak proto mě vyhodili z práce?“ zaúpěl. „Pořád jsem se divil, proč dali výpověď právě mně, když jsem měl nejmíň zmetků. Ale teď je mi to jasné. Stroje, na kterých děláme,“ zarazil se a mávnul rukou, „vlastně tam, kde jsem dělal, řídí elektronika a všechno je spojené do jediné sítě. Jedou nepřetržitě v třísměnném provozu. Když se jeden pokazí, ostatní by měly fungovat dál. Ale u nás je všechno dělané na koleně, aby se ušetřilo. Tamten kus je novější typ a onen zase o něco starší, mělo by to mezi sebou být v latí, ale není, takže nakonec pokaždé stojí celá dílna. Napadlo mě, že by bylo lepší udělat jednou za týden plánovanou odstávku, než riskovat, že se to nekontrolovatelně pokazí natřikrát. Řekl jsem to mistrovi, ale ten se mi vysmál. Celý rok jsem ty zbytečné prostroje počítal. Potom jsem spočítal, že kdyby se to udělalo tak, jak jsem říkal, ušetřilo by se tři sta tisíc. Před koncem roku jsem ty výpočty mistrovi dal. Řekl mi, že se na to podívá, ale že do dílny stejně budou kupovat nové stroje. To se skutečně stalo. Nové mašiny byly výkonnější, dva lidi museli propustit. Alkoholika Brdečku a mně.“

„Prokázal jste inteligenci a samostatné myšlení,“ ušklíbla jsem se. „Mistr se asi bál, že byste mohl propříště ohrozit jeho pozici.“

Vykulil oči.

Napadlo mne dodat, že příště by neměl chodit za mistrem, ale nejmíň za náměstkem, ale rychle jsem to spolkla. Dobré rady nad zlato, ale tento pán není průbojný typ. Jenom by se dostal do dalšího maléru. Práci si hravě najde, ale „kariéru“ dělat nebude. Přemýšlela jsem, jak jeho frustraci rozpustit. Jak podpořit jeho sebedůvěru. Bylo nutné postupovat opatrně, protože jeho merkuriánská složka byla sto si vše převracet ze strany na stranu. Analyzoval úporně, ale chyběl mu nadhled. Měl tendenci sdělené mechanicky rozpitvávat podobně, jako když si poznámku o autogenním tréninku vyložil tak, že je cvok.

„Máte bystrý neklidný intelekt,“ povzdechla jsem si. „A svým způsobem jste workholik. Určitě pracujete doma, v dílně i na zahradě.“

Mlčky přikývnul a dodal: „Musím pořád něco dělat. Ale...hm, na kulturu moc nejsem. Spíš modelařím. Potřebuju, aby z toho, co dělám, byl užitek, nebo aby z toho měl někdo radost.“ Ha! Že by to bylo tak jednoduché? Radost. Sdílení emocí. Tím se dá posilovat sebedůvěra a dokonce i nadhled. S radostí, že mi přihrál ten správný nápad, jsem skoro výskla. „Pane Jaromile, ta basa, na kterou jste kdysi hrál, ještě ji máte?“

Tumpachově na mne civěl. „Ehm, no, možná ééé na půdě bude.“

„A ta folková kapela ještě existuje?“

Vyslovil jméno renomované folkové kapely a já uznale hvízdla.

„No, a když teď máte tolik volného času, co kdybyste trochu pocvičil a pak se jim ozval, jestli nepotřebují helfnout? Jejich basista třeba občas potřebuje něco vyřídit...“ Dábelsky jsem se zašklebila a dodala: „Vsadím se, že kdybyste se občas mihnul na pódiu, Filipovi by to vůbec nevadilo.“

Roztržitě se usmál. „Já...nevím. Ta kapela už je dost obměněná. Ze starého složení v ní zůstalo jenom pár starých psů. Třeba by mě ani nechtěli.“

„Jenže vy jste dochvilný a pečlivý. Na vašem místě bych se toho nápadu tak snadno nevzdávala.“

Narovnal se, a s pohledem upřeným do spleťtých větví prohlásil: „No, Luboše občas potkávám. Chodíme pro sobotní noviny do stejné trafiky. Zeptat bych se mohl.“

Toho dne jsem doma dávala rodině večeři.

Dcera má takový zvyk. Asi dvakrát týdně těsně před večeří, když už sedíme u stolu, vklouzne v sousedním pokoji ke klavíru a začne hrát. Hlasitě. Nemáme to srdce ji tam zavřít. Dělá to hlavně proto, aby se předvedla. Její otec ježí obočí, protože má rád klid, ale statečně mlčí. Naštěstí jí to nikdy nevydrží dlouho, protože ví, že nemám ráda, když jídlo na talíři stydne.

„Jde jí to docela dobře,“ rozmarně poznamenal starší syn.

„Ale musí s tím otravovat zrovna teď?“ šklebil se ten mladší.

„Jenom ji nech,“ zabručela jsem, protože jsem si vzpomněla na Jaromila. „Sdílí s námi svou radost!“

Odbornice na Lidské zdroje

Napsala mi Jarka, že si potřebuje promluvit o horoskopu. Známe se přes Marcelku. Když jsem u ní, mimoděk se dozvím, jak se daří Jarce, a Jarka je obdobným způsobem informována o mně. Marcela jí říká Motýlek, protože pořád neklidně poletuje. Při jednom z osobních setkání jsem Jarce narychlo spočítala a načmárala horoskop, jen aby věděla, kde má ascendent, ve kterých znameních planety a domy.

Vzpomínám, jak mne tenkrát překvapilo, že je Ryba, protože když Marcele pomáhala s osazením parčíku kolem novostavby, dokázala být mimořádně přesvědčivá až despotická. (Dodnes ji vidím v tričku zašpiněném od mulčovací kůry, jak mává rukama a chrlí latinské názvy okrasných keřů.) Takto se „běžná“ Ryba nechová. Jarka má ascendent v mírné Panně v konjunkci s Lunou, ale v opozici stojí Slunce v konjunkci s bojovným Marsem. Od této napjaté osy vedou kvadratury k nejvýše postavenému Jupiteru v desátém domě. I když dál jsme v rozboru její osobnosti nikdy nepokračovaly, její úplňková konstelace mi logicky utkvěla v paměti.

Opozici Slunce k Luně mají lidé s velkými možnostmi. Jak řekl přední český astrolog Pavel Turnovský: „lidé narození v době úplňku mají pořád dost světla.“ Tím míní, že vnímají i věci, které by v noci díky tmě neregistrovali. To, co ve tmě nevidíme, registrujeme podvědomě, a vlastně nad tím nemáme rozumovou kontrolu. Noc je doba vlády Luny – paní podvědomí. Lidé, jejichž noc je na rozdíl od ostatních osvětlena úplňkem, mají příležitost čerpat větší množství informací, ale jen málokterí jsou schopni je užít ke svému prospěchu. Tyto vlohy jsou jako dvojsečná zbraň. Ovlivňují způsob myšlení, chování i životní dráhu. Na jedné straně mohou být jejich nositelé o krok dopředu před ostatními, na straně druhé těžce nacházejí v životě spokojenost. Buď vědí, nebo jen tuší, kolik dalších alternativ se skýtá. Mnozí se tak stanou hříčkami drcenými mezi dvěma protikladnými mocnými silami reprezentovanými nevědomím (Luna) a vědomím (Slunce). Při každém vědomém počínu

(vůle) mají pocit, že to mohli udělat jinak, lépe, nebo mají milion různých iracionálních námitek (emoce), kterými si pocit z dobrého výsledku pokazí. Vede je to k sebezdokonalování a perfekcionismu, ovšem cena, kterou za to platí, je vysoká. Když je tlak přílišný, mohou se zhroutit. Pokud mají jakoukoliv inspirativní myšlenku, dá jim práci ji ze tmy vydolovat na světlo tak, aby se dala prostřednictvím vůle realizovat. Když proti Luně stojí Slunce, jsou pocity a instinkty „oslněny“ a zpochybněny. Proto je třeba velké práce na sobě, aby člověk dokázal své pocity rozšifrovat a ne každý úplňkový zrozenec je toho schopen.

Ve starých astrologických učebnicích bývají lidé s úplňkovou opozicí popisováni jako nepříjemní hašteřiví až rozkladní jedinci, v modernější literatuře je solilunární opozice vysvětlena jako konflikt mezi vůlí a citem, problémy v navazování vztahů mezi mužem a ženou, konflikt mezi vnitřním světem a vnější skutečností.

Časem jsem dospěla k názoru, že lidé narození za úplňku by se měli sdružovat do klubů podobně, jako třeba osoby postižené cystickou fibrózou nebo jinou vzácnou chorobou, protože existence s takovou konstelací je obtížná nejen pro ně samotné, ale i pro jejich bližní.

Jarce jsem odepsala, ať přijede. Tím, že se vůbec ozvala, mě překvapila. Pro Rybu, tolik citlivou na intimitu, to byl výkon.

Z malého středočeského městečka přijela vlakem v pátek odpoledne. Na nádraží pro ni zajel manžel, neboť jsme s dcerou dokončovaly nákup výbavy na letní tábor.

Dnes se prý dá koupit úplně všechno. Blbost. Shánět gumáky v táborové sezóně je těžké vždycky.

Slunce se už klonilo k obzoru, když jsme se dorazily domů. Jarku jsem našla s časopisem „Válka“ pohodlně usazenou v pergole, nohy měla natažené na židli, na stolečku káva, na talíři koláč.

Vstala a plaše se usmála. V nazrzavo přibarvených jemných vlasech jí hrály sluneční paprsky, zelené oči se skelně leskly. Vždycky mi připomínala panenku z dětských let. Takovou tu látkovou, ke které se dalo přitulit, s měkkým tělíčkem a dlouhými končetinami vycpanými vatou, aby při spaní netlačila, ale dost pevnou, aby se při muchlání nezničila. Panenka měla široký kulatý obličej, který připomínal polštářek, Jarčina tvář byla oválná.

Okamžitě jsem si všimla, že koláč není dostatečně pocukrovaný, káva je turecká, (možná si Jarka instantní nepřála, ale Richard, mívá ve zvyku ho prostě dělat všem), ale obecně jsem musela svého muže pochválit, protože se o návštěvu postaral vzorně.

„Máme i pokojnější časopisy,“ poznamenala jsem, když jsme si odbyly vítání.

„Já vím,“ přikývla a zatvářila se urputně, „ale tento přesně vystihuje, jak se cítím.“

Když jsme se posadily, okamžitě spustila: „Horoskop. Vážně jsem netušila, že ho budu potřebovat. Otec byl evangelický farář. Vychoval mě tak, že nemám dělat jiným, co nechci, aby dělali mně. Ale poslední půlrok jsem se cítila tak zle, že mi doktorka předeepsala citalec.“ Nasadila tragický výraz v očekávání, jak na tu informaci zareaguju.

Ani jsem nehnula brvou. Lidí, kteří užívají antidepresiva, znám mraky.

Položila ruce dlaněmi na stůl a bafla: „Marcelka ti nic... neříkala? To budu muset všechno opakovat znovu?“

Sáhla jsem po láhvi s kofolou a zavrtěla hlavou. „Bud' ráda, že je tak diskrétní. Radši si to poslechnu celé. Víím, že jste se přestěhovali do nového, že se Pepa dostal na práva a Kristýnka měla zlomenou klíční kost.“

Vzala sklenici, kterou jsem jí naplnila, a s očima upřenými na hnědě prskající bublinky šeptla: „Něco se stalo v práci. Marcela tvrdí, že mi poradíš, jak se v tom vyznat.“

Pátravě jsem se na ni zahleděla.

Ryba. Symbolem tohoto znamení je vykoupení a soucit. Ryby jsou obdobně jako Rak citově založené, ale chybí jim pevný krunýř, a nemají se tedy kam schovat, když je jejich citově zranitelné měkké já konfrontováno se syrovou realitou. Ryba se cítí být součástí svého prostředí. Nechá je sebou procházet a silně vnímá emoce ostatních. Má problém se před cizími emocemi uzavírat, a to ji činí zranitelnou. Proto se snaží chránit různým maskováním - učí se své skutečné pocity skrývat. Na druhé straně se umí naladit na atmosféru okolí. Proto bývá tolik Ryb úspěšnými dramatickými umělci.

Ryby jsou ze všech znamení nejméně praktické, protože první vládce jejich znamení – Jupiter, vládne vírou, druhý vládce – Neptun, mystickým učením. Dá se hrát na jejich soucit a pocit sounáležitosti, zneužít jejich charitativních a misionářských sklonů. Když je Ryba ve svých citech zraněna, utíká se do svých vysněných světů, aby se nemusela přizpůsobovat reálnému světu. Nerada na sebe bere odpovědnost a stereotypní závazky, děsí se pevného řádu a systému. Ale pokud má silnou motivaci, jako kupříkladu lásku, odpovědnosti se nezříká. Více než jiné znamení vyžaduje láskyplné prostředí – je doma tam, kde se může citově a charakterově stabilizovat.

V Jarčině případě byl její rybí charakter zocelován sice drasticky, ale až doposud funkčně prostřednictvím úplňkové opozice od Luny z Panny. Přehnané sklony k romantismu krotila a podřizovala ryze praktickým potřebám. S rozmachem dokázala svou fantazii dát cele do služeb ostatních. Nejdříve vytvořila vizi – a pak s panenskou precizností, které se při své rybí rozevlátosti a roztržitosti musela tvrdě učit, vše pečlivě krůček po krůčku realizovala. Učila se těžce, ale stejně jako Démosthénes dokázal překonat vadu řeči a stal se dobrým řečníkem, ona se naučila být dobrou manažerkou (věděla jsem, že pracuje v technickém zázemí univerzity a od Marcely jsem slyšela, že se jí daří.). Znamenalo to, že ve veřejném životě a občanském povolání vůbec nepůsobila tak zranitelně, jak by se od „ryby“ dalo očekávat. Naopak. Nejen, že se dokázala elegantně přizpůsobovat měnícím se podmínkám, ale razantně uplatňovala i svůj dynamicky postavený Mars.

„Povídej,“ řekla jsem.

„Mám na starosti správu budov,“ referovala, „začala jsem před dvaceti lety jako asistentka, ale postupně jsem se vypracovala na vedoucí oddělení. Nejde jen o stavby v areálu univerzity, ale i o ty roztroušené po městě. Někde teče střecha, tam zase na památkově chráněnou zídku padá stoletá lípa, jinde je potřeba předělat nájemní smlouvu. Práce mě baví, protože nehrozí stereotyp. Nejradši předělávám zanedbané dvorky a zahrady. Z odporných plácků na parčíky s lavičkami. Tam, kde předtím rostly bezy a šípky, na zemi se v plevelu válely střepy a rezavé plechovky, budu relaxační prostory s lavičkami. Zvlášť v poslední době sháním peníze z dotací, běhám od čerta k ďáblu, dávám rozhovory do televize, píšu články do novin, přesvědčuju sponzory, ale výsledek stojí za to. Dnes do těch zahrádek chodí s notebooky docenti i studenti.“ Zasněně se usmála a dodala: „Už jsem dala dohromady čtyři zahrady a jedno arboretum, ale spousta jiných na svůj čas teprve čeká. Projekty dělají zahradní architekti,“ podotkla, „a kvůli dotacím musí být na všechno výběrové řízení, ale připomínky, které jsem ke každému návrhu měla, byly pokaždé zapracovány. Takže kromě ostatních otravných záležitostí, je právě toto smysluplné.“

„A v čem je problém?“ chtěla jsem vědět.

Zatvářila se nešťastně. „Něco není v pořádku se mnou. Z jedné strany se ke mně donesly řeči o chystaných personálních přesunech, z finančního zase vím, že prý se chystají úsporná opatření. Moje nápady už prý nebude z čeho kofinancovat. Dokonce jsem zaslechla cosi o malém vytižení mého oddělení. Budou se prý přehodnocovat náplně práce. Konkrétně ta má prý vyžaduje změny, protože jsem vlivem zbytečných projektů, které si sama nad rámec

přidávám, přetížená a nervově nevyrovnaná. Všechno je to jenom šeptanda, ale kolegové se ke mně začali chovat... jinak. Už mě jenom pozdraví, a metou dál. Rozumíš?“

„Jako, že uhýbají očima?“ ujišťovala jsem se.

„Dívají se skrze mě, jako kdyby nechtěli, aby je někdo se mnou viděl.“

„To vypadá skoro jako cílená kampaň,“ řekla jsem. „Když děláš ty projekty, dostáváš za to zvláštní odměny? Jako, že by ti někdo záviděl?“

Obrátila oči v sloup. „Blázníš? Vždyť to ani nemám v popisu práce. Spíš všechny otravuju, aby mi pomáhali, což jim tak moc nevoní. Vedení je samozřejmě spokojené, když se to podaří, ale jinak...“

„Co doma? Manžel, děti?“ skočila jsem jí do řeči. „Tam je všechno v pořádku?“

Udělala blahosklonný obličej. „Střídavě oblačno. Ivan se dlouho se vztekal, že jako kantor nemůže rodinu dobře zabezpečit. Nedokázal si představit, že by ze školství odešel. Dokonce kvůli tomu začal pít. Když bylo nejhůř, vzali jsme rozum do hrsti a rozebrali si to. O víkendech začal dělat na webové stránky. Vyšlo to. Učí dál a je spokojený. Proto jsme se zmohli na nový dům. Děti se taky snaží,“ udělala grimasu, „až na tu Pepovu zálibu v raftingu, to mám o něj strach.“

Slunce už zapadlo, od nedalekého nádraží k nám dolehl zvuk brzdícího vlaku, ze dvora se od domu nesl dětský smích, teplým vánkem proudícím ozdobným mřížovým pergoly prolétaly roje světlušek. V pátečním poklidu by mi její stýskání připadala stěží uvěřitelná, kdybych si předtím nevynesla tranzitní postavení planet. Hned mne trklo četné zastoupení ve dvanáctém domě. Už více, než rok tam dleli Neptun (jeden z vládců Slunce), měsíční uzel a Pluto. To utajené obtíže potvrzovalo. Podle tradiční astrologické školy by se dalo hovořit o nepřátelích, a tentokrát bych se s tím, výjimečně i shodla. Zatím ale nemělo smysl ji děsit.

„Zkus si vzpomenout, co se u tebe v práci stalo neobvyklého za poslední rok,“ vybídla jsem ji. Roztržitě pohladila Arrasovu velkou hlavu, kterou jí položil do klína, skrze révové výhonky nahlédla mezi stromy a řekla: „Pořád se něco děje. Ta zahrada končí až u řeky? Co kdybychom se tam šly podívat dřív, než se úplně setmí? Je tak krásně... A vlkodlaka můžeme vzít sebou!“ A už vstávala od stolu.

To, s jakým nevinným tónem z našeho mírumilovného chlupáče udělala krvelačnou příšeru, mě pobavilo. Bylo mi jasné, že se v panice snaží od palčivého tématu utíkat. Dobrá, procházka neuškodí. Po zastávce u metasekvoje a jinanu, jsme provázeny naším pejskem došly až k jezu, pěkné stavbě z poloviny minulého století. Po přednášce o stavitelných vodních dílech na řece Rusavě jsem jedním dechem plynule přešla do protiútoky: „Už sis vzpomněla, co nového se u vás v práci přihodilo?“

Cestou podél řeky mi to začala vyjmenovávat. Dostali nový služební vůz. Jedna kolegyně odešla na mateřskou a nabrali na zástup absolventa. Novák se rozvedl, ale to je osobní věc. Jinak je vše při starém, až na to, že se pořádají kvartální teambuildingy.

Zastříhala jsem ušima. „Jaké teambuildingy?“

„Ále, vždyť to znáš. Tmelí se kolektiv. Zavedla je vedoucí úseku vnitřní správy,“ mávla rukou Jarka.

Podobných akcí jsem už pár zažila. Zavěťřila jsem. „Jak to probíhá? Jezdíte do lesů nebo do lázní? Hrajete si na indiány, nebo vyplňujete IQ testy?“

Zakoulela očima. „Zoja to pokaždé zařídí jinak. Je v tom opravdu dobrá.“

„To je ta vedoucí úseku kdesi cosi?“

„Vnitřní správy,“ zamračila se Jarka.

„A nemohlo se něco stát v průběhu těch akcí? Něco, co katalyzovalo...“

Jarka se zatvářila zaraženě. „To si nemyslím. Posledně jsem stejně nebyla. Protože Krista měla tu zlomeninu.“

„A co ta Zoja? Co je zač?“

„Ale ta je u nás už druhým rokem. Podléhá přímo kvestorovi. Ale ve skutečnosti kvestor podléhá jí a my všichni skáčeme, jak ona píská. Je to docela legrační.“

Skepticky jsem se zašklebila. „To zní divně.“

Jarka se poťouchle usmála. „Viš, kdo je její manžel?“ naklonila se k mému uchu, a jako kdyby nás mezi břehy mohl někdo slyšet, a zašeptala jméno.

No, budiž, to jméno bylo známé a často skloňované. Dejme tomu, že manžel té paní, kdyby ovšem chtěl, by byl schopen ovlivnit přísun financí nebo někomu zavařit. Jenže s jeho osobou nebyl nikdy spojen žádný skandál.

Přesto jsem nevěřicně pozvedla obočí. „A ta funkce, kterou Zoja zastává, byla zřízena přímo pro ni?“ otázala jsem se.

„Ne, existovala vždycky, ale nikdy nebyla tak výrazně...obsazená,“ odpověděla pobaveně.

„Problém je v tom, že náš kvestor tak říkajíc trefil...kozla. Myslel si, že když zaměstná manželku tak vysoce postaveného muže, získá jeho přízeň a tichou a klidnou kancelářskou myšku. Ale vůbec netušil, co si do baráku nasadí. Během pololetí překopala organizační strukturu, zavedla nový evidenční systém, obnovila vozový park, spustila školení a teambulding. Není to žádná rozmazlená panička. Je vzdělaná a pracovitá. Důsledná, koncepční, precizní a ještě velice přátelská!“

Kráčely jsme dál proti pomalu tekoucímu proudu, Arras řádl kolem. Do šelestění travin a kvákání žab mi Jarka až příliš horlivě líčila Zojiny přednosti. Že si okamžitě po příchodu všechny získala přátelskou a nekonfliktní povahou. Její dveře jsou každému otevřené... Má velký zájem o práci ostatních. Jarčiny projekty regenerace zahrad ji přímo nadchly a hned se do jednoho z nich aktivně zapojila. Vyznává zdravý životní styl, dokonce i do práce jezdí na kole. Je nejenom milá, elegantní a hezká, ale umí se i chovat, vždycky ví, co je třeba v které chvíli říct...

V duchu jsem si pomyslela, co asi ta dokonalá osoba dělala před tím. Jistě se s ní na předešlém místě těžce loučili.

„Odkud k vám přišla?“ skočila jsem Jarce do řeči.

„Od státní školní inspekce. Dělala administrativní pracovníci. Při práci vystudovala pedagogiku na Karlově univerzitě. Nejdřív bakalářský obor „Učitelství praktického vyučování a odborného výcviku“ a potom pokračovala magisterským oborem „Management vzdělávání, a lidské zdroje“. Hned po promoci vyhrála výběrové řízení tady u nás.“

Hlava mi šla kolem, jak přesně si Zojinu specializaci Jarka pamatuje. Bylo patrné, že má Zoju hluboko pod kůží. Určitě to souviselo s jejím obdivem, který mimoděk chovala ke každému, kdo byl ochotný se dál dobrovolně vzdělávat, jít i přes překážky za svým, i s její vlastní neukojenou touhou po učitelském povolání, ke které se mi ona, která z rodinné tradice a jakési setrvačnosti vystudovala stavební fakultu, kdysi přiznala.

„Vypadá to, že k sobě máte blízko,“ řekla jsem váhavě.

„Skamarádily jsme se hned po jejím nástupu,“ broukla. „Nejdřív jsem si myslela, že bych si od ní měla držet odstup. Je to přece jen šefová... Ale ona byla tak...bezprostřední a vstřícná, že to prostě nešlo. Chodily jsme spolu na obědy, brala mě do posilovny, a to ti povídám, že tělocvik není nic pro mě...“

„Proč ten minulý čas?“ přerušila jsem ji.

„V poslední době se to nějak...nedaří,“ zamumlala.

„Proč?“

Dospěly jsme k úzké betonové lávce. Vedla jsem ji nahoru přímo nad klidně tekoucí řeku.

Uprostřed jsme se opřely o zábradlí a hleděly přes rovinu k východu směrem k temné hradbě Hostýnských hor.

„No, asi před půl rokem jsme...trochu...raflly, když mi pomáhala se sháněním vyjádření od stavebního úřadu. Šlo o čas, abych stačila podat žádost o dotaci v termínu. Tamější úřednice

tvrdila, že dokud na zeď přiléhající k pozemku od sousedů nedodám posudek od památkové péče, nemůžu pokračovat dál. Jenže majitel zemřel a zeď byla předmětem dědického řízení. Bez souhlasu nového vlastníka jsem o posudek požádat nemohla. Dodala jsem starý statický posudek s odkazem, že posudek památkové péče přiložím po vyřízení pozůstalosti.“ Jarka si vzrušeně povzdechla. „Nedokážeš si představit, co všechno jsem dělala, abych tu ježibabu přesvědčila! Prostudovala jsem tuny vyhlášek, oběhala desítky známých! Až Zoja nakonec tu úřednici přinutila silou kontaktů svého manžela kapitulovat. Bohužel k tomu týden po termínu podání žádosti a všechno vyšlo nazmar. Když mi slavnostně oznamovala, že papír dostanu přesně za tři dny, ujely mi nervy. Místo, abych jí za vyvinuté úsilí poděkovala, hystericky jsem se rozesmála. Strašně se urazila. Vůbec jsem netušila, že se jí to tak moc dotkne...“ „No počkej,“ zabručela jsem, „možná jsi reagovala nemístně, ale snad se to dalo... pochopit. A navíc jsi to přece nedělala pro sebe.“ „Jenže ona mi pomáhala,“ namítla provinile. „Měla tolik jiných povinností. A taky všechno, co udělá její manžel, je pro ni naprosto svaté. Takže pokud se on angažoval, a já jsem otevřeně dala najevo, že to bylo zbytečné, dopustila jsem se...svatokrádeže.“ „Ona nevěděla, kdy je termín podání té žádosti?“ „Meldovala jsem to pořád dokola na každé poradě, ale asi to šlo mimo ni,“ povzdechla si. „Prostě jsem měla poděkovat, odejít a nechat to vyhasnout.“ „Takže od té doby se to mezi vámi změnilo?“ ujišťovala jsem se.

Odlepily jsme se od zábradlí, zavolala jsem na psa, a vracely jsme se stejnou cestou zpět. „Dost zásadně,“ řekla nešťastně. „Od té doby už to nikdy nebylo jako dřív. Začala mi vytýkat nekonceptnost a malý zájem o interní informační systém. Usilovala jsem se to napravit, ale jakmile jsem vyvinula samostatnou iniciativu, dostala jsem kartáč, že jsem to nekonzultovala předem. Znovu jsme se pohádaly. Byla jsem tehdy naprosto v šoku, protože takovou jsem ji neznala. Řvala jako gestapák, ale protože to bylo za zavřenými dveřmi, myslela jsem si, že je z toho sama nešťastná a sama chce, aby to nikdo cizí neslyšel, a aby se naše vztahy zlepšily. Důvody, které si vybírala, byly ve srovnání s očividnými průsery ostatních nicotné. Většinou ale měla pravdu,“ Jarka si povzdechla, „jsem chaotik. Pedant mi toho může vytknout mnoho. Ale docela dobře jsem s tím dvacet let fungovala. Vlastně se zas tak moc nestalo, ale už se mi s ní nechce chodit na oběd.“

Na nebi se rozsvítily první hvězdy. Chvíli jsme kráčely mlčky. Pořád se mi na tom něco nezdálo. „Víš, kdy se narodila?“ zeptala jsem se u brány naší zahrady. „No jasně,“ řekla s úsměvem a dodala přesné datum. „Nastoupila na podzim, a dělala si legraci, že nové místo dostala k narozeninám. Slavili jsme to už dvakrát.“ „Uvařila jsem k večeři lasagne. Zkontrolujeme, jestli nám něco nechali. Ubytuješ se, a já se zatím podívám na ten horoskop.“

Zatímco si Jarka prohlížela fotky na stránkách dceřina facebooku, překreslila jsem z tabulek konstelaci odpovídající datu Zojina narození. Neznala jsem hodinu ani místo, ale k rychlé orientaci to postačí. Vyloupila se Panna jako řemen. Kromě Slunce měla v tom znamení Merkura, Urana, Pluto, a co bylo nejzajímavější, retrogradní Venuši. Taková planeta se pohybuje zdánlivě pozpátku, což má svůj specifický význam. Zahnalý jsme dcerku do postele, ostatní jsme ponechaly jejich zábavám a utábořily jsme se na dvoře. V pergole už byla zima, ale terasa ještě sálala teplem.

Jarka si vzala na klín kočku, hladila ji po kožichu a roztržitě se mi snažila přiblížit, čím během posledních měsíců procházela.

... přijela jsem ke skladišti praktických pomůcek, zaparkovala jako vždycky, a najednou vyšel z boudy ten vrátný, a řekl, že už tam parkovat nemůžu. Prý vyšlo nařízení o účelovém využití ostatních ploch v areálu, které to zakazuje. Přitom tam parkuju celé věky a dosud to nikomu nevadilo. Nebo třeba to s tím využíváním vlastního auta. Někdy se na pronajaté nemovitosti vyskytne havárie. Praskne voda, pokazí se topení. Když se to stane o víkendu, než abych se drkotala pro služební, jedu se tam podívat vlastním, to dá rozum. Nedá se to napsat jako služební cesta, protože zaměstnavatel nemůže ručit za úrazy cestou. Vždycky jsme to nějak vyřešili... Dalo se to vykompenzovat na odměnách. Teď to najednou nejde.“ Bylo na ní patrné, jak je zmatená.

„Ptala ses, kdo ty reorganizace vymýšlí?“ zapředla jsem skoro stejně jako ta kočka.

„Zoja,“ prskla Jarka.

„Určitě je pokaždé logicky a pečlivě zdůvodní, že?“

„Jistě,“ odsekla. „Někdy mám pocit, že... není zas tak skvělá, jak se zdálo, protože spousta těch opatření mi připadá zbytečně byrokratických. Některá jsou tak přeorganizovaná, že jsou vysloveným plýtváním, ale když jsem se o tom jednou zmínila, skoro mě zadupali do země.“

„To sis dovolila hodně,“ poznamenala jsem.

„No jo,“ broukla, „když mi berou peníze z rozpracovaných projektů, jsem kapánek impulzivní. Vlastně... kdyby mi chtěla zavařit, neměla bych se divit. Vedení je s ní spokojené, ostatní nadšení, jenom já jsem si dovolila něco zpochybňovat.“ Překvapeně vykulila oči.

„Takže ty myslíš, že proto...“ Vzápětí horlivě zavrtěla hlavou. „Ale ne. Ona taková není. Jde jí o věc! Ty si myslíš, že by proti mně nepozorovaně štvála ostatní? To si nedokážu představit! Ona je přece tak... počestná!“

„Hm, může to dělat, aniž by si to sama uvědomovala,“ řekla jsem. „Všechno nasvědčuje tomu, že tě chce vyštvať.“

„To je pitomost!“

„Myslím, že existuje moment, někde hlouběji v minulosti, než se odehrál tvůj hysterický exces kvůli opožděnému papíru s dotací, kdy mezi vámi došlo k rozkolu. Podle horoskopu je Zoja neobyčejně schopná, precizní a důsledná. Eviduje všechny nesrovnalosti a hned se je snaží napravovat. Má výbornou paměť, velice se zajímá o ostatní, někdy možná víc, než je zdrávo.“

„To máš pravdu,“ potvrdila. „Její sociální citění mi někdy připadalo až... přehnané. Ještě, když jsme spolu chodily na obědy, si posteskla, jak je těžké si při personální práci udržet nadhled. Jeden z vedoucích vedlejšího úseku je pro praktický život úplně nepoužitelný. Studoval sice na Oxfordu, ovládá čtyři světové jazyky, ale dodneška mu dělá problém používat mailovou poštu. Většinu práce za něj dělají podřízení a on je tam hlavně na ozdobu. Vědí to úplně všichni, ale už léta s tím nikdo nic nedělá. Připustila, že je to sice vůči jeho podřízeným nefér, ale že ho přece nemůže přeradit na méně placené místo, když o něm ví, že živí čtyři děti. Čekala, co na to řeknu.“

„No a?“

Mávla rukou. „Řekla jsem, že je hlavní, že nikomu neškodí, ale...“ Náhle se narovnala a strnula. „Aha,“ dodala, „dnes mi to s odstupem času připadá divné. Její tehdejší tolerance vůči němu v kontrastu s přehnaným lpěním na zásadách vůči mému oddělení a mně v poslední době...“

„Přesně,“ vybafla jsem. „Teď se hluboce zamysli a vzpomínej, o čem všem jste se bavily v dobách, když jste ještě chodily na oběd.“

„Ježíši!“ zvolala. „My jsme toho přemlely! Máme podobně staré děti, takže jsme hodně mluvily o nich. Obě jsme zdědily chalupu po rodičích, ale jinak jsme každá docela jiná. Já jím

sladké, ona ne. Ona je nadšenec do kolektivních sportů podobně jako můj Ivan, což já vůbec nemusím. Já hraju na klavír, ona ani nemá hudební sluch.“

„Astrologicky je Panna čistým opakem Ryb,“ řekla jsem, „ale protože máš v Panně Lunu, symbol emocí, máš pro lidi ve znamení Panny pochopení. Obdivuješ jejich pořádkumilovnost a praktičnost. Tvoje Luna je jen tři stupně od jejího Slunce. Jako kdybys ji nějakým způsobem fascinovala. Dívá se na tebe jako na cizokrajné zvíře. Nebo spíš jako na mimozemšťana.“

Vykulila oči.

„Je úplně jiná, než si myslíš,“ řekla jsem. „Má retrogradní Venuši v kvadrátu s Lunou, Marsem i Neptunem. Venuše v Panně obecně znamená problematické prožívání citů. Takový člověk těžko hledá vzájemnost. Sdílení lásky se potřebuje učit, mnohdy dlouho a těžce. I když se usmívá jak měsíček na hnoji, ve skutečnosti je citově chladný. Pokud nenajde partnera, který mu pomůže překonat vrozenou nedůvěru, bývají jeho vztahy spíš účelové, než šťastné. A o vášni se už vůbec nedá mluvit.“

„No a co?“ vyhrkla netrpělivě. „Jsem snad její manžel?“

„Nejsi, ale na rozdíl od ní jsi velice vášnivá osoba. Její opak. Musela z tebe být na větvi. Asi pochopila, že jí něco...chybí. Mohla si myslet, že když vyprávíš o sobě a o Ivovi, chlubiš se láskyplným vztahem. Dáváš jí najevo, že jsi na tom lépe než ona.“

„Ale já se nechlubila!“ křikla. „Říkala jsem vždycky jenom pravdu! Třeba i o tom, jak jsme se cestou na Boubín porafali, protože se odmítl vrátit pro bundu, kterou si беру do auta kvůli klimatizaci, kterou zapíná, až je v kabině jako v lednici! A že mi teda nakonec, abych dala pokoj, cestou koupil novou, ale že jsem si ji musela *odpracovat*. Právě tu červenou, kterou na mně ještě neviděla, na kterou se zeptala, odkud ji mám! Holky se přece takto baví!“

„Jo, ale ona je posedlá porovnáváním. A nevěří, že tak báječné manželství může existovat. Myslí si, že lžeš. Proto se rozhodla tě potrestat!“ usadila jsem ji.

„Nechápu,“ zamumlala.

„Pochopíš, když ti vysvětlím, jak asi přemýšlí. Tak poslouchej: Couvající Venuše v Panně všechny city přehání a rozpitvává. Porovnává vztahy lidí ve svém okolí a podrobuje je přísné kritice. Své vlastní vztahy se snaží vměstnat do nějakého ideálního rámce. Pořád se snaží někam patřit, ale přitom nemá dostatek sebeúcty, aby si v záležitostech vkusu vytvořila vlastní model. Projevuje se to celkovou kritičností vůči okolí a delegováním zodpovědnosti na partnera. Své skutečné názory tají, nechce riskovat, že narazí. V obavě, aby snad nebyla obviněna, že se přehnaně věnuje sama sobě, pod dojmem, že společnost od ní žádá, aby se prezentovala jako osoba skromná, si všechno raději nechává pro sebe. Ve skutečnosti je ale sama sebou přímo posedlá a žárlivě zkoumá, zda jí lidé věnují adekvátní množství pozornosti, jako ona věnovala jim. Jejím existenčním úkolem je překonání nedůvěry. Ženská s retrogradní Venuší v Panně totiž v hodnoty, které láska nabízí, ve skutečnosti nevěří. Celý život bojuje s pochybnostmi, že lidé, kteří se jí přiblíží, tak činí s postranními úmysly.“

V nastalém tichu bylo slyšet jen vytrvalé kočičí předení.

„Moje manželství taky není ideální,“ houkla nepřesvědčivě. „Zrovna nedávno jsem Ivoše viděla v autě s nějakou blondátou čůzou. Dušoval se, že to byla kolegyně, ale čert nikdy nespí. Stejně si myslím, že se mýlíš. Zoja je mravná. Má svoje chyby, ale nevěřím, že by byla taková závistivá mrcha. To není možné. Třeba má na mě píčku, protože není v soukromém životě tak šťastná, jak by chtěla, to je snad... lidské, ale musí přece vědět, že to není moje vina. Nijak jsem jí přece neublížila...“

„Je fakt, že jsem ji v životě neviděla,“ řekla jsem po další dávce kočičího předení. „Můžu se mýlit. Ale podle toho, cos mi vyprávěla, je ten náhlý obrat ve tvém zaměstnání divný a nemůžu se ubránit závěru, že se Zojou souvisí. Třeba si ani neuvědomuje, co dělá.“

„Je to charakterní pracovitá ženská,“ namítla.

„Ledaže by existoval spouštěč, který by všechny morální zábrany spálil,“ zamručela jsem s pomyšlením na tranzity ve dvanáctém domě. „Vzpomínej, o čem jste si vyprávěly někdy před tím, než jste se raflly skrze tu dotaci.“

„To je víc, než půl roku!“ zaúpěla.

„To se nedá nic dělat. Neřekla ti někdy něco o sobě? Něco, co tě...šokovalo?“

Roztržitě se uchichtla. „Třeba, že každou druhou sobotu myje okna? Něco takového máš na mysli? To mě teda šokovalo. Já tolik pořádná nejsem.“

„Zkus mi ji popsat. Jak se obléká, co ráda jí, co čte, na co se dívá v televizi...“

V Jarčině tváři se usadil trochu škodolibý výraz. Ona, vystudovaná stavařka s vlohami pro design, měla na takové věci přirozený talent. Dalo se čekat, že tady bude její popis výstižný. „Věci nosí kvalitní, ale trochu fádni,“ řekla dobromyslně. „Kabelky a boty většinou černé nebo hnědé, vždycky současné, ale žádné výstřelky. Už několikrát mě napadlo, že s jejími možnostmi by se mohla víc odvázat. Vždyť by stačilo přidat trochu barev, a ta její nadváha, která vůbec není tak hrozná, jak o ní pořád mele...“

Zpozorněla jsem. „Ona má nadváhu?“

„Nestojí to za řeč. Je spíš plnoštíhlá, ale dost ji to štve. Denně cvičí a na pročištění do sebe cpe různé biopreparáty. Snaží se nejíst sladké, ale když je ve stresu, je schopná spořádat mísu koláčů na posezení.“

„Co ta kultura?“

„Jo, tak na tu chodí s manželem,“ uznale pokývala hlavou Jarka. „Samá high society. Plesy na Žofině, vernisáže, dobročinné koncerty. Na co hledí v televizi...No, já sama se na televizi moc nedívám, ale vím, že na předposledním teambuildingu na Šumavě s holkama z učtárny probírala nějaký televizní seriál.“ Nakrčila čelo, jak usilovně přemýšlela. „Pojišťovna štěstí?“

„Jo, o tom jsem slyšela,“ zabručela jsem. „Teď ještě, co čte.“

Odpověď byla velmi pohotová: „Knihy současných autorů. Jenom ty jsou podle ní o skutečném životě. Jednou jsem jí nabídla Citadelu od Exupéryho. Řekla, že je to snůška blábolů.“

„Zajímalo by mě, co by řekla na Malého prince,“ podotkla jsem.

„To jsem se jí taky zeptala. Řekla mi, že knížky pro děti nečte. Vůbec nepochopila, nač narážím. Jako by byla stará už od narození. Tehdy mě napadlo, že nemá špetku fantazie.“

„Dobrý postřeh,“ řekla jsem s pohledem upřeným na konstelaci Zojina horoskopu, nad kterým kroužil všetečný komár, „ona má totiž, nebožka, veškerou fantazii zablokovanou.“

Jarka soucitně sešpulila rty. „Dá se to léčit?“

Rozchechtala jsem se. „Jsi neuvěřitelná. Ta baba ti ničí kariéru a ty řešíš, jestli má nějaký problém? Funguje jako dobře namazaný stroj. Je to pozorovatelka. Úporně se snaží chovat tak, jak si myslí, že to od ní společnost očekává. Chce, aby na ni byl její muž pyšný, tomu věřím, ale je určitě tak nesnesitelně zásadová, že bych se nedivila, kdyby mu tím lezla na nervy. Pořád totiž kontroluje, jestli je všechno dostatečně vypulírované. V materiální i nehmotné rovině. Ona sama, domácnost, její nejbližší...“

„Ale ona se vážně stará!“ zaúpěla. „Lidem, co mají děti, vozí tašky plné oblečení, ze kterého její děti vyrostly. Samé kvalitní věci.“

„O tom nepochybuji,“ řekla jsem ironicky. „Určitě se to patřičně rozkřiklo. Uvědom si, že taková pomoc ji nic nestojí a ještě je za dobráka.“

Jarka se zatvářila znechuceně. „Jak můžeš být tak cynická?“

„Pouhé konstatování skutečnosti,“ odsekla jsem a se zlomyslným úšklebkem se zeptala: „A ty ty hadry vozí v batohu, když jezdí na kole?“

„Má samozřejmě i auto,“ řekla uraženě.

„Určitě kvalitní, ale úsporný model,“ vyprskla jsem.

„Tuším třídveřový volkswagen.“

V uličce mezi dvorky se divoce rozštěkal pes. Arras jen zavrtěl ocasem a spal dál. Zapálila jsem další svíčku. „S kým chodí na obědy teď?“ zamumlala jsem s vypálenou sirkou v puse. „Cože?“ Jarka sebou trhla. Hleděla předtím do plamene a na něco usilovně myslela. „Hm, asi s holkama z účtárny a taky někým od nás. Už ne tak často jako dřív se mnou. Někdy si nosí jídlo z domu.“ Netrpělivě se ošila. „Vážně nevím, co ještě bych si měla vybavit.“ „Strávily jste spolu spoustu času,“ řekla jsem konejšivě. „O něčem jste se musely bavit.“ Pokrčila rameny. „No, když si to teď sumíruju zpětně, tak jsem mnohem víc mluvila já. Jsem prostě... užvaněná. Ona je dobrý posluchač. Všechno, co dělám, ji strašně zajímalo. Přitom jsem úplně jiná, takže jí spousta mých činností nebo zájmů mých přátel muselo připadat ujetých. Pojmy LARP nebo geocatching slyšela poprvé v životě. Kroutila nad tím sice hlavou, ale nekomentovala to. Při takových hovorech mi vždycky připomínala mou bývalou sousedku, z proseckého paneláku, co si přišla půjčit sůl, když u nás doma probíhala oslava. Stála u dveří, nesměle nahlížela dovnitř, přešlapovala, ale když jsem ji pozvala, s díky odmítla. Byla sice zvědavá, ale účasti se z nějakého podivného důvodu neodvážila.“

Plynule jsem vizi dokončila: „V mých představách ta paní připomíná tetu Petunii z Harryho Pottera. Je oblečená v šedivém kostýmku, přes který má přehozenou růžovou dederonou zástěru s volánky. Tak by si místo soli mohla přijít vypůjčit projímadlo, ale na to je příliš stydlivá. Panny mívají potíže se zácpou.“

Jarka opatrně sundala kočku z klína, vyskočila a popošla k rozkvetlému oleandru, kolem kterého poletoval chroust. S dětským zaujetím vyjekla: „Jé! Chroustový rok!“ a pak ponurým hlasem, tolik odlišným, dodala: „Asi už vím, proč po mě jde.“

„Tak to vybal.“

Vrátila se na židli a vytáhla z kabelky krabičku malborek. Obřadně si zapálila. „Stalo se to skutečně dřív, než jsme se raflly kvůli té dotaci. Tehdy jsme byly fakt kamarádky. Cítila jsem se s ní... bezpečně. Těžko se tomu teď věří. Připadám si jako idiot, ale je to tak...“

„Zkrat' to.“

„Jednou v pátek jsem jí nesla propustku od doktora. Zajímalo ji, co mě trápí. Povídám, že angína, a antibiotika to během víkendu spraví. A ona se tak divně podívala a říká: „*Taky jsem dnes byla u doktora a budu brát antibiotika. Člověk si tím svinstvem, úplně zničí imunitní systém. Mám chlamydie. Slyšelas o tom?*“

A já na to: „*To je nová metla lidstva. Přitom to chytíš i přeplněném metru. Stačí, když na tebe někdo kýchne! Bud' ráda, že máš tak osvěceného doktora, a že udělal správnou diagnózu, protože většinu by vůbec nenapadlo udělat testy.*“ A potom já, blbec, v potřebě ji potěšit ještě víc, dodala: „*A ještě můžeš být ráda, že nemáš gynekologickou formu!*“ Gynekologická forma se na rozdíl od té plicní, dá totiž chytit jenom pohlavním stykem. V Zojině případě je představa nevěry asi tak absurdní, jako přistání kosmického modulu z Klinghtonu na Senovážném náměstí, takže jsem samozřejmě předpokládala, že má tu plicní. Dá se to snadno ověřit z krevních rozborů. Moje švagrová si kvůli tomu se švagrem zažila svoje. Jako veterinář tomu rozumí. Celé dva týdny na ni žárlivě shlížel, než mu ten papír s laboratorními výsledky přinesla, a omlátila o hlavu.“

„A dál?“

„A ona říká: „*Ale já mám tu gynekologickou formu!*“ Když to říkala, připomínala mi paní z reklamy na prací prášek. Měla nasazený úsměv a-la Sue-Linn z Dallasu. A hned k tomu dodala: „*A představ si, že manžel se musí léčit taky.*“ Takže jsem už jenom něco zablekotala, že to je v takových případech obvyklé a klidila se pryč.“

Sebrala jsem jí z krabičky cigaretu. „Myslíš, že tehdy ještě nevěděla, jakým způsobem se to výhradně přenáší?“

„Určitě ne,“ šeptla. „Nepřekvapilo mě, že o tom mluví. Zdravověda je její koníček. Doplnky stravy a různé vitamíny dokonce sama i prodává. Nejspíš s tím začala proto, že má pifku na

antibiotika. Kdyby jen tušila, kam to povede, nikdy by s tím nezačínala. Přes víkend si na internetu zjistila, co to vlastně chytla.“

„A došlo jí, od koho,“ pokračovala jsem. „Nejhorší pro ni bylo ale zjištění, že to ví ještě někdo třetí. Pomalu se nad tebou začaly zatahovat mraky.“

„Ale já jsem to nikomu neřekla,“ namítla rozhořčeně, „vždyť, koho by to zajímalo? Je to nechutné, zbytečné, směšné a koneckonců... lidské.“

Kočka se vypravila na lov, v tichu hvězdnaté noci k nám od řeky doléhal mnohohlasný žabí koncert.

„Takže proto jsi před chvílí sama připustila, že může mít na tebe pífku. Osobně není tak šťastná, jak by si přála, ale nesnese, aby to někdo věděl,“ dovtípila jsem se. „Tys celou tu dobu... tušila, kde je problém.“

„No jo,“ houkla poraženě. „Ale zdálo se mi to tak... neuvěřitelné, malicherné, tak ubohé, že jsem tomu odmítala věřit. Když jsi mi to rozebrala, už se mi to tak neuvěřitelné nezdá.“

„Chápej, ona je vlivem retrográdní Venuše od přírody nesmírně prudérní. A protože má v Panně nadělení, strašně si potrpí na dekorum. Moc by si přála být vnímána jako správná matka, manželka, občanka, šéfová. Skutečnost, že její manžel někde ujel, je pro ni nepřijatelná. Nejraději by to vytěsnila, bez ohledu na to, že ho k tomu svou frigiditou sama dohnala. Možná se ani tak nebojí, že to někomu vykecáš. Prostě jí vadí, že to vůbec víš. Jsou lidé, kteří se za svoje slabosti tak strašně stydí, že v případě odhalení jsou schopni i zabít. Protože na to je příliš zbabělá, alespoň tě zastrašuje a trestá.“

Jarka se hystericky rozchichotala tenkým dětským smíchem.

Nemilosrdně jsem pokračovala: „A bude to dělat dál. Dokud tě nepřinutí projevit bezvýhradnou submitivitu, nebo dokud tě nevyžene.“

„Je to moje vina,“ zalkala přehnaně teatračně. „Štve mě, že jsem se s ní vůbec zapletla, když jsem od začátku měla zábrany, které mi říkaly, abych to nedělala. Kdybych se s ní neskamarádila, vůbec bych jí nedala příležitost, aby mi to svoje stupidní „tajemství“ vyžvanila.“

Jak jsem se tak na ni dívala, musela jsem uznat, že přezdívka Motýlek byla přesná. „Tvůj prvotní instinkt byl sice správný, ale nežiješ v pralese,“ řekla jsem. „Podlehla jsi hlasu rozumu. Myslela sis, že když má disciplínu, bude se chovat i mravně. Ale to pokaždé neplatí. Dokáže být velkorysá ke slabším kusům ve stádě, které jí nemohou konkurovat. Dokáže být mravná, když má nad sebou bič společenské kontroly. Dokáže být účelově laskavá. Ale ve tvém případě, po té, co se před tebou tak fatálně podřekla, se nijak nežinýrovala. Navenek dál zachovávala kolegiální vztahy, ale organizačními změnami, které připravila, a legendami, které ohledně nich roznesla, ohrozila tvou pozici a dohnala tě až k antidepressivům.“

„Hm,“ broukla, „prý o mně řekla, že jsem psychicky labilní. To asi proto, aby se kryla, kdybych přece jen něco o těch chlamydiích vybreptla. Mohla by potom říct, že bláznovi se věřit nedá. Fakt je, že teď už se tam jako blázen i cítím.“

„Ani se nedivím. Po takové masáži...“

„Pořád jsem nevěřila, že by mohla být tak... ubohá.“

V sobotu po obědě jsme Jarku odvezli na vlak.

Za týden jsem dostala mail. Napsala, že se znovu raflý. Bylo to vlastně nedorozumění, ale chtěla záminku, aby mě mohla zase seřvat. Odehrálo se to v její kanceláři, nikdo jiný u toho nebyl. Před ostatními se na mne dál usmívá. Moje tamtamy ke mně donesly, že nahoře znovu předložila nové organizační schéma. Ze spousty naprosto logických důvodů prý největší zeštíhlení čeká právě můj úsek. Hledám jiné místo, protože jsem pochopila, že s krajtou tygrovitou se bojovat nedá.

Vykřičet svůj vztek

Přijela o dvacet minut dřív. Když si v předsíni sundávala kabát, pokropila mě studenou sprškou. Venku hustě chumelilo. „Taková slota,“ lamentovala, „ještě není ani prosinec, a už tři auta v příkopě.“

„Cestáři zase nestíhají,“ ušklíbla jsem se.

„Ale výplatu si vyzvednout stihli,“ zamručela.

Vedla jsem Drahomíru do kuchyně s omluvou, že pokud nedokončím večeři, rodina mě vyreklamuje. Dobromyslně se rozesmála a nabídla pomoc. Nic takového nebylo potřeba. Brambory byly uvařené, stačilo je nakrájet na kolečka, v pekáči proložit cibulí a uzeným, posolit, opepřit, a dát péct, abych je na finále zalila smetanou s vejci.

Usadila jsem ji ke stolu, nalila čaj a přistrčila na dosah talíř s lotosovými sušenkami.

Krájela jsem zbytek brambor, poslouchala novinky o Bohunčíných podnikatelských eskapádách, a opatrně, abych se neřízla, jsem si ji prohlížela.

Byla robusní a vysoká. Rysy tváře měnila výrazná nadváha, ale určitě mívala pěkné lící kosti i bradu. Jemné hnědé vlasy měla ostříhané na mikádo, oči za stříbrnými obroučkami brýlí byly hnědé, víčka mírně pokleslá, jako kdyby stále bojovala s vleklou únavou. Ruce složené na stole působily nezvykle měkce.

Její Slunce stálo při narození ve znamení Kozoroha. Vládce Kozorožců je Saturn, pán času. Lidé se silným zastoupením tohoto znamení mívají v dětství potíže svým pohotovějším vrstevníkům stačit. Ale je to jen proto, že se vyvíjejí svým osobitým tempem. Pokud Střelec připomíná sprintera, Kozorožec, je vytrvalostním běžcem. Pokud Blíženec stačí za jeden život vystřídat deset povolání a tři manželství, Kozorožec klopotně a trpělivě buduje jediné. Pokud Beran připomíná tryskáč, Kozoroha lze přirovnat k lokomotivě táhnoucí vlakovou soupravu. Trvá mu dlouho, než se rozjede, ale když už je v pohybu, nic ho nezastaví.

Způsobem, jakým argumentovala a jak gestikulovala, naplňovala učebnicové poučky o tom, jak má ryzí Kozoroh jednat. Jeho typickými rysy jsou usilovnost a citizadost. Rád řeší úkoly, při nichž je třeba prokázat vytrvalost. Lehké a povrchní činnosti ho nezajímají, zato překážky a potíže ho jen navnadí. Kozoroh je znamení stejně silné jako Štír, je ale citově stabilnější. Navenek působí jako tvrděs, samotář a kritik a u slabších povah může vyvolávat komplexy. Toto znamení si nejlépe umí uvědomovat existenci různých omezení a hranic. Vládce znamení Kozoroha je Saturn. Kozoroh dokáže vytyčit realizovatelnou cestu a důsledně pochodovat.

Pokud si položíme zvířetník tak, že máme nultý stupeň Berana jako hrot prvního domu, který je k Beranu analogický, sídlí znamení Kozoroha na nejvyšším místě a je v určitém smyslu analogický desátému domu. V individuálním případě, kdy hrot desátého domu protíná právě Kozoroha, dá se očekávat významná kariéra. Drahomíra měla tento hrot v Kozorohu, ale jinak byl tento dům prázdný a jeho vládce, Saturn, seděl na hrotu dvanáctky na apexu konstelace Yod. Yod, neboli „Boží prst“, je astrologickými školami vykládán různě, ale většinou se shodují na tom, že působí dlouhodobě, a má co dělat s ojedinělými osudovými určeními. Yod tvoří tři planety sestavené do ostrého trojúhelníku. Protože tady na apexu, čili špičce, stál právě Saturn, symbol těžkých životních lekcí, posunovalo to hypotézu o kariéře úplně jinak. Dvanáctý dům je domem schopností, které rozvíjíme jen tehdy, když jsme přinuceni. V tradiční astrologii je vykládán jako dům izolace v podobě vězení, klášterů a nemocnic. Já jsem se však jeho záhadami zabývat nemusela, protože jsem dostala náповědu.

Když mi totiž Bohunka dávala Drahomířina data, přesvědčila mě, abych tentokrát porušila zásady, a nechala si něco z jejího soukromí prozradit. Prý je to tak důležité, že kdybych to nevěděla, určitě by mě to při výkladu zmátlo. Volky nevolky jsem tedy souhlasila, zvláště, když Bohunka tvrdila, že si to přeje i majitelka horoskopu.

Takto jsem se tedy dozvěděla, že Drahomíra má smrtelně nemocného syna. Svalová dystrofie. Chlapec onemocněl asi v šesti letech, postupně ztrácel vládu nad kosterním svalstvem.

Z invalidního vozíku se stal trvale ležícím, v současnosti činnost jeho mezižeberních svalů udržuje podpůrný přístroj. Teď je mu devatenáct, jeho stav se dál pomalu zhoršuje.

Drahomíra se o něj stará doma, je odhodlaná jej dočlovat až do smrti, která by měla nastat během několika dalších let.

Než jsem brambory urovnala do vrstev, bylo téma „Bohunka“ vyčerpáno. Šoupla jsem pekáč do vyhřáté trouby, shýbla jsem se pod pult, vytáhla mísu a povídám: „Pokud jste si pročtenla všechno, co jsem vám poslala, můžeme si vysvětlit obecné pojmy.“

Pohlédla na mě tak vážně, až jsem si v první chvíli pomyslela, že jsem něco zkazila. Ale vzápětí dokázala, že je to její obvyklý způsob, jakým na lidi pohlíží.

„To je dobré,“ řekla nevzrušeně. „Bohunka mi vysvětlila, kde je ascendent, a jak se mám v těch čarách vyznat. Napsala jste to tak, že obrázek ani není potřeba. A s tím měsícem v Raku... No, něco s tím udělám. Dcera si stěžuje, že ji přehnaně hlídám, ale dnes je taková doba...“

Lila jsem smetanu do mísy, rozbíjela vejce, šlehala... Přemýšlela jsem, co ji asi bude zajímat. Na budoucnost se z logických důvodů ptát nechtěla. I transpersonální astrologie má hranice... A především jsem pochybovala, jestli na ten úkol stačím. Jenže, potom jsem si vybavila, co mi řekla Bohunka: „Prostě si s ní promluv. Přisahám, že tentokrát to žádná ztráta času nebude.“

Konečně bylo všechno nachystáno. Přisedla jsem si k ní. „Tak mluvte.“

Vytáhla z prostorné kabely složku s horoskopem, neotevřenou ji položila na stůl a řekla: „O mém synovi víte. Ve školce si stěžoval, že ho bolí nožičky. Nechtěl po obědě spávat, mysleli jsme, že zlobí. Doktorka řekla, že mu rostou kosti. Mysleli jsme, že je nemotorný, ale nakonec jsme šli k neurologovi. Dělal mu testy a přišli na to až za dva roky. Výsledkům jsem dlouho nechtěla uvěřit. Hůř chodil do schodů, těžce se zvedal ze země, když spadl... Ještě v první a ve druhé třídě mohl chodit, ale do páté už jezdil na vozíku. Tehdy míval velké křeče a prosil mě, ať ho zabiju. V šesté třídě školy nechal, už byl příliš unavený. Nechala jsem práce a zůstala s ním. Dokud byl při vědomí, četla jsem mu knížky, dívala se s ním na televizi. Nemoc postupovala. Postupně mu odcházela i rozum. Jak rostl, přestávala jsem na něj fyzicky stačit. Jenom přebalit ho byl úkol pro kulturistu. Nechala jsem přebudovat přízemí domu tak, abych ho mohla po rampě přepravit do koupelny a do vany. Teď je mu devatenáct. Je trvale v bezvědomí. Kdyby mu nepomáhal přístroj, jeho mezižeberní svaly by už nezvládly dýchací pohyby. Konec je otázkou času.“ Mluvila klidně a vyrovnaně jako hlas v metru.

„Kvůli tomu jsem ale nepřišla,“ dodala. „Otázky typu „Proč zrovna Já?“ mám za sebou. V době, kdy Lád'a míval nejhorší stavy, a ztrácel poslední zbytky rozumu, a kdy se propadal do bezvědomí, jsem na to čas neměla, ale jakmile natrvalo usnul, podstoupila jsem reinkarnační regresi. Pořád nevím, co si o tom mám myslet. Jestli to byly jenom tak živé představy, nebo jestli skutečně šlo o vzpomínky z minulosti...“ Zůstala na mne vyčkávavě zírat. Když jsem mlčela, naléhavě se vypjala. „Co si o tom myslíte?“

„Nic proti tomu, pokud má člověk opravu vážný důvod. A váš takový byl. Taky si myslím, že když regresi, tak jedinečně u toho nejlepšího odborníka. Kupříkladu u doktorky Foučkové, ale ta už teď hlavně přednáší.“

„Byla jsem u jejího žáka.“

„Určitě jste byla v nejlepších rukách.“

Promnula si ruce, odkašlala si. „Nejhorší není to, co se děje. Ten...proces. Doktoři řekli:

„Chlapec krátce po dvacítce zemře. Požádejte si o zdravotní pomůcky, a až nebudete péči zvládat, můžete pacienta umístit v hospici.“ Farář mi řekl: „Je to boží vůle. Zkouška. Vaší odpovědí má být smíření, láska a péče. Budu se za vás modlit.“ Sestra mi řekla: „Mám tě ráda a cítím s tebou.“ Každý mi na to, že můj syn umírá, něco...řekl. Jenom můj manžel, jeho vlastní otec...nic.“

To mi připadalo tak divné, rozpačitě jsem se ošila. „Nic?“ Vzápětí jsem si vzpomněla, že mám v troubě brambory. Nastal čas je zalít smetanou a vejci. Ale teď jsem prostě nemohla Drahomíru přerušit. Pochopitelně jsem se v duchu zhrozila nad banalitou mých obav...

„Nic!“ udeřila dlaní o stolní desku, až to dutě pláclo. „Od první chvíle jsem s Láďou po doktorech chodila já. Vidím to, jako by to bylo včera. Když jsem přišla domů s výsledky z nemocnice. Seděl právě v kuchyni, jedl chleba s tvarůžky, a četl noviny. Na stůl jsem položila tu brožuru od doktora, a řekla mu, co našeho Ládíka čeká. Když jsem to dopověděla, vstal, vzal ty noviny, šel s nimi ke dřezu, setřepal z nich drobečky, a potom bez jediného slova odešel do kůlny. Vypadalo to, se jako kdyby mě předtím celou tu půlhodinu, co jsem mluvila a brečela, vůbec neposlouchal. Dál se choval, jako kdyby žádná nemoc nebyla. Když dostal Láďa berle, nijak to nekomentoval. Ani ten vozík. Ale nejhorší bylo, že jak se to zhoršovalo, začal hocha přehlížet. Ke konci s ním už nevydržel ve stejné místnosti. Nechtěl za ním chodit do jeho pokoje. Prostě to odmítl přijmout. Jo, sice dál vydělává peníze a udržuje dům, ale jinak mě ve své zarytosti nechal na všechno samu. Jako kdyby si myslel, že nám ho třeba vyměnili, že místo našeho syna nám podstrčili někoho jiného. Nebo jako kdyby čekal, že se stane zázrak. Že se ten kluk najednou probere, vstane, a do té kuchyně za námi přijde.“

Otevřely se dveře z chodby, nakoukl mladší syn. Ve tváři nasupený výraz. „Můžeš jí říct, ať vypadne od mého počítače? Ať konečně zmizí z mého pokoje?“ Teprve potom si povšiml návštěvy a slušně pozdravil.

„Tvrdila, že jí neběží internet,“ řekla jsem a rychle jsem se vrhla k troubě. Brambory už začínaly zlátnout. Zalila jsem je a vrazila pekáč zpět. „Když jí to spraviš, snadno se jí zbavíš,“ řekla jsem poťouchlým tónem.

„Pořád něco stahuje. Nefunguje jí to tehdy, když mám v pokoji kamarády,“ zahučel a prosmýknul se do Andina pokoje.

Schlíple jsem se vrátila ke stolu. Třeskutý kontrast dvou realit, které se tu tak bezelstně prolnuly, byl k nevydržení. Stále jsem netušila, čím bych mohla Drahomíře prospět, když s analýzou vlastně pomoci nepotřebuje. Několik dlouhatánských vteřin zaplnil jen usilovný hukot horkovzdušné trouby.

Hlavou se mi honily moudrosti z knih. Od Groffa, Frankla, Junga, Redfielda, Mertze, Greenové, Rupertiho, Rudhyara, Foučkové, Exupériho, a mnohých dalších. O psychologii, holistické filosofii, humanistické a transpersonální astrologii jsem toho přelouskala mraky, ale stejně jsem měla pocit, že Drahomíru, která si klidně namáčela sušenku v čaji a spočívala na mně klidným pohledem, by nic z toho, co bych jí řekla, nezajímalo. Přesto jsem z potřeby to otravné hučení trouby nějak přehlušit, zblekotala: „Jste silná žena. Obdivuji vás.“

Jako bych šlápla do vosího hnízda. Její vyrovnané rysy se zbrázdily rozhořčením. Mrskla zbytkem sušenky na podšálek a sykla: „Obdivujete? To mi neříkejte! Na tom není co obdivovat! Je to moje dítě! Udělala jsem a dělám jenom to, co musím! Nic. Jiného. Mně. Totiž. Nezbyvá.“

Její výbuch mne přinutil mobilizovat. Vstala jsem, rázně jsem přistoupila k troubě a konečně ji vypnula. Nedá se nic dělat. Co se nedopeklo dosud, musí dojít zbytkovým teplem.

Dolila jsem do hrnků čaj a pokývala hlavou. „Myslela jsem to trochu jinak. Mám kamarádku, která má vážně postiženou holčičku. Víím, jak ji odborníci v dobré vůli přesvědčovali, aby ji dala do ústavu. Neposlechla. Říká: „Je to moje dítě.“ Stará se o ni doma. Víím, co ji to stojí sil. Má obrovské štěstí, protože manžel jí stojí po boku. Ne každý něco takového unese, což je případ vašeho manžela. Jistě to neznamenaá to, že by to byl zlý člověk.“

Ticho rozříznul její hluboký povzdech. „Ne, to není. Ale řekněte mi, prosím, proč musí být takový ignorant? Jedná, jako kdyby pokoj, ve kterém Láďa leží, v našem domě ani nebyl. Téma „Láďa“ pro něj neexistuje. Ale on pořád ještě žije. Pokud ten přístroj, co mu pomáhá dýchat, je v chodu...“ Napila se čaje a už bez emocí pokračovala: „Pravděpodobnost, že se vám narodí dítě s tou nejtěžší formou, je jedna ku třem tisícům. Protože postižení chlapci se dospělosti nedožívají, přenašečkami genu jsou ženy. Mladší dceři jsme dali udělat genetické testy. Riziko, že by mohla být přenašečkou, se naštěstí nepotvrdilo. Dušan mi to sice nikdy neřekl přímo, ale mám dojem, jako kdyby mi Láďíka dával za vinu. A Láďova přítomnost v domě mu bytostně vadí. Skoro spolu nemluvíme. Všechno pěkné, co mezi námi bylo, je... pryč.“

Klesla jsem pohledem ke kolečku jejího horoskopu. Ascendent v Beranu, Slunce v Kozorohu. Tak dominantní ženská může mít buď naprostého bačkora, nebo obdobně silného jedince, který se z ní takřkajíc neposere.

Hrot domu partnerství měla ve Vahách a jeho vládkyně, Venuše, byla v Kozorohu součástí stelia se Sluncem a Marsem. Ten muž žádná bačkora nebyl. Venuše vypovídala o povaze odolné a nesentimentální. Platilo to sice především pro Drahomíru, ale stejně takového partnera potřebovala. Podle této informace ona symbolizovala osobu se silnější vůlí (Beran), a on osobu partnera, který věci přehodnocuje, poměřuje, přeskupuje (Váhy). V konečném důsledku pak tento muž, i když nebyl žádným ořezávátkem, na Drahomíru neměl. Její impulzy, její vůle, její úpornost. Co si ona vzala do hlavy, to si vydupala. On to všechno jen dotahoval, i když to nebylo na první pohled patrné. Všechno by zdárně fungovalo, kdyby jim do cesty nevstoupila zákeřná choroba.

Mezitím, co jsem přemýšlela, mi rozhořčená Drahomíra popisovala modelové situace rodinného soužití. „...„To mu třeba volám: *Jedu z nákupu, stojím v koloně. Běž zkontrolovat Láďu, jestli nepotřebuje vyměnit infuzi.* Je mi schopný ten telefon típnout. Tady má veškerá tolerance svoje meze...“

„Předpokládám, že odbornou psychoterapii manželovi nabídli a on odmítl,“ podotkla jsem. Rozhodila rukama. „Opakovaně. Já jsem to nikdy nepotřebovala, ale on rozhodně ano. Jenže naposledy, když jsem ho prosila, dostal záchvat vzteku. Řval, že není blázen! Ale ne, je mi jasné, že s ním mi pomoci nemůžete! Víte, proč jsem tady? A co mě momentálně nejvíc šťve?“

Fascinovaně jsem si podepřela hlavu. „No, to opravdu netuším.“

„Ta pitomá váha! Nesnáším to! Nikdy dřív jsem nebyla tlustá! Nabrala jsem to až v posledních letech! A to skoro nejím. Už jsem vyzkoušela desítky diet, a pořád to nejde dolů!“

Podívala jsem se na ni a pak na horoskop. Odjakživa jsem zastávala názor, že nejlepší cestou ke zhubnutí je prostě... „nežrat“. Když jde o to poručit si, neměla by s tím mít problém. V jejím případě bude příčina jinde.

Lunu měla na nultém stupni Raka ve třetím domě, blízko hrotu domu čtvrtého. Takže péče o blízkého jí byla přirozenou činností.

Venuše v Kozorohu dává lásce takový fundament, že zrozenkyni, která koná z lásky, vede až hranicím sebelikvidace. Nemůže být příliš romantická navenek, o to více je schopna se rozjitřit vnitřně.

„Vaše nadváha může souviset s potlačováním emocí,“ řekla jsem. „Kozoroh byl ve staré literatuře nazýván „Kozoryba“ a dokonce ho tak i kreslili. Jako kozu s rybím ocasem. To znamenalo, že ačkoliv se ostrými kopýtky dobývá do těch nejstrmějších horských štítů, ocasem se máčí ve vodě – tedy v citech. Je to memento. Symbolicky se tak Kozorohům připomíná, aby nepotlačovali emoce. Mnohdy si totiž vůbec nepřipouštějí, že nějaké mají. Dokonce je dokáže rozčítit, když sami sebe přistihnou, že jednají pod vlivem citů. Považují to za změkčilost, kterou jim okolí neodpustí. V dospělosti bývají tak zabetonovaní, že veškeré motivace k činům, ke kterým je nevědomky stimuluje citová stránka, vytěsňují.“ Chtěla jsem dodat, že navenek je pro Kozorohy mnohem pohodlnější vystupovat v kůži blahosklonného cynika, v lepším případě laskavého stoika, ale včas jsem se zarazila. To už by bylo příliš akademické. „V případě krizí volí Kozoroh svůj individuální způsob, jak reagovat. Pokud ovšem nejde o Kozoroha iluzorního, nejde tedy kupříkladu o člověka se Sluncem v Kozorohu, ale s většinou dalších rysů ve vodních znameních. Takže, když se vrátíme k typickému Kozorohu, ten na osudové rány reaguje spíše jako stroj. Všechno dusí v sobě. Myslím, že váš manžel je v šoku a realitu, která je pro něj nepřijatelná, raději vytěsnil, než aby ji přijal. Jestliže na vaše žádosti, aby šel na terapii, reaguje agresivně, nemá smysl ho přesvědčovat.“ Drahomíra na mne upírala zkoumavý pohled.

„Myslím, že vaše nadváha,“ pokračovala jsem, „také souvisí s potlačováním emocí. Pokud máte trápení, je pro vás stejně, jako pro každou jinou bytost nezbytné, své emoce ventilovat. Jedná se o úzkost, strach a především hněv. Všechno, co vás svírá. Jinak se totiž váš organismus podvědomě před stresem chrání sám.“ Překvapeně zamžikala. „Tomu... nerozumím.“

„Polštářky tuku, kterými se obkládáte, mají zmírnit tvrdý dopad vnější reality. Myslíte si, že svou bolestí nebudete jiné zatěžovat. Myslíte si, že se nesluší cítit ve vaší situaci zlost. Možná si říkáte, že nemáte právo si stěžovat, protože manžel rodinu dál živí. Třeba si vyčítáte, že po něm vlastně chcete nemožné... a na druhé straně jste možná složili manželský slib v kostele. V nemoci a i ve zdraví... Duchovní literatura je plná úžasných rad o tom, jak je třeba v podobných situacích rodinu semknout. Ale většinou taková věc rodinou otřese. A vy máte plné právo o svých pochybnostech mluvit a máte právo na vztek a zlost jako každý jiný. Řekla jste, že jste psychoterapii nikdy nepotřebovala, ale myslím si, že by vám určitě pomohla. Když se otevřete a pustíte tu nahromaděnou bolest a vztek ven, jednak se vám uleví a jednak přestanete tloustnout.“

Její tvář připomínala zčeřenou vodní hladinu. Na jedné straně ji štválo, že ji posílám k psychiatrovi, protože dosud si zakládala na tom, jak dobře situaci zvládá, na druhé straně cítila, že na tom, co říkám, může něco být.

„Už jsem u psychologa byla,“ pronesla ponuře. „Když bylo Ládíkovi patnáct. Zapomínal jména, usínal... Ztratila jsem nervy, tak jsem tam zašla. Ničemu to nepomohlo. Akorát ty prášky, co mi doktor dal, jsem, spláchla do záchodu.“

„Vsadím se, že jste doktorovi jenom popsala objektivní stav. Ale vůbec jste neřekla, jak se na manžela zlobíte.“

Drahomíra přikývla.

Zatímco bojovala sama se sebou, vychrlila jsem na ni podrobnosti o její Luně v Raku svázané pěkným sextilem s Uranem v Panně. Rámcově jsem jí roli základy saturnského Yodu popsala ve výkladu, ale chtěla jsem jí dát čas, aby tu provokativní radu, kterou jsem jí udělila, strávila.

„...s Uranem v Panně v domě práce, je potom jasné, kde se vzaly vaše konstruktérské schopnosti s tou rampou,“ povídám právě, když mě přerušila.

„Tak já se k tomu psychologovi znova objednáám,“ řekla nakvašeně. „Mám to přes Rodičovské centrum na zkrácenou čekací lhůtu.“

Už byla dávno pryč. Stála jsem u okna a na tmavém pozadí noci sledovala chumelenici. Na hvězdy ani planety jsem neviděla. Myslela jsem na stelium Mars – Venuše – Slunce v Kozorohu v domě společenské prezentace Drahomířina horoskopu.

Mars byl vládcem jejího ascendentu Berana. Taková kombinace z ní dělala velmi silnou, výbojnou a dominantní osobnost schopnou lámat skály, přenášet hory, stavět města, i velet celým divizím. Právem. Potřebovala totiž unést péči o umírajícího syna.

Asi po deseti letech jsem měla možnost mluvit s její sestrou. Dozvěděla jsem se, že krátce po té, co Ládík zemřel, se Drahomíra s manželem rozvedla, a s mladší dcerou se od něj odstěhovala. Některé věci se překousnout dají, jiné nikoliv.

Tentokrát to určitě vyjde

Naposledy se ozval před půl rokem. Tehdy jsem v skrytu duše doufala, že se mi ho podařilo přesvědčit, aby si to propříště rozmyslel. Nebyl to nepříjemný člověk. Naopak. Pobyt v jeho přítomnosti jednoho naplňoval pocitem, že nemožné lze realizovat do tří dnů, zázraky do týdne. Kdyby se spokojil se stručnou prognózou, to by mi nevadilo. Ale on míval zvyk bázírovat na otravných podrobnostech jako, jestli jeho firma bude mít zisky vyšší nebo nižší. Zajímala ho data a čísla, a na tyto mě, přiznejme si to otevřeně, příliš neužije.

Při každé Antonínově návštěvě jsem se ho opakovaně snažila přesvědčit, že šikovný člověk jako on, tak podrobné prognózy nepotřebuje. Že dobře ví, kde ho bota tlačí. Se Sluncem ve Lvu v jedenáctém domě díky svému šarmu a stykům mohl dobývat svět, ale kvůli kvadratuře k Martu v osmém domě, měl sklon k překotným a špatně promyšleným investicím. Už se několikrát ošklivě spálil, když se dal dohromady s nespolehlivými lidmi. Mars v osmém domě znamená podnikavost v oblasti, kde člověk zachází se svěřenými hodnotami. Mars byl v kvadratuře nejen ke Slunci. Slunce ve Lvu bylo součástí stelia s Lunou a Uranem. Antonín tak jako všestranná renesanční osobnost ve společenském prostředí zářil na všechny strany. Uran jako vládce pátého domu dokladoval jeho umělecké vlohy, které jako zahradní architekt a majitel firmy, která jeho projekty realizovala, v plné míře dokázal prodat. Tím, jak se soustředil na prezentaci svých projektů, často zapomínal na zadní kolečka. Kvadratury do osmičky k Martu jasně naznačovaly, že je pro něj lepší podnikat samostatně i za cenu, že tolik nevydělá.

Jenže Antonín byl příliš...jak to nazvat...dychtivý. Pěkně to demonstrovalo přibližování jeho Luny ke Slunci ve chvíli jeho narození. Přišel na svět krátce před novoluním a s Lunou v konjunkci s Uranem se v jeho případě dalo mluvit o novátorství, iniciativě, výbušnosti, ukvapenosti, jen ne o trpělivosti.

On i rychle mluvil, aby toho co nejvíce stačil sdělit, ačkoliv lidé ho většinou poslouchali docela pozorně, protože jak obsahem sdělovaného, tak svým zjevem nad jiné vynikal. Měl zelené oči a rusé vlasy a jeho pleť se vzrušením zardívala, což se dělo často, zvláště když vyprávěl o své práci. Výpěstky do navrhovaných zahrad popisoval s takovým zanícením, že

posluchač propadal nezbytné potřebě si onen nádherný kultivar třibarevně kvetoucí Komule Davidovy okamžitě objednat.

Většinu času trávil cestováním po republice, ale doma byl v montované dřevostavbě na předměstí, u své ženy Taťány a dvou dcer. Jako typický zástupce Lví sluneční povahy si na rodině zakládal. Zaujímal vůči „svým holkám“ ochranný a něžný postoj. Ale ani to mu nebránilo, aby své paní, štíhlou učitelce hudby, občas zahrul. Byl to prostě typ rozsévající, zastávající rčení, že co oko nevidí, srdce nebolí.

Pokaždé, když se snažil ze mne tahat informace, jak si v podnikání povede, zda má ten či onen záměr podpořit, nebo jestli je pan XY opravdu takový podvodník, jak říkal pan ZZ, jsem se mu snažila vysvětlit, že na finanční poradenství jsou tu jiní. „Já studuju archetypy! Vývoj osobnosti! Ekonomice nerozumím!“ burácela jsem. „Běžte si k madam Simoně, ta má na webových stránkách své astrologické poradny finanční poradenství přímo inzerované! Určitě tahá burzovní předpovědi jako králíky z klobouku! Je to pár kilometrů, směr západ!“

Ale Antonín se kroutil jako červík na háčku. A že přece všechno, co souvisí s prací, se nějak odrazí na jeho nervové pohodě... A že kdybych se jedním očíčkem podívala...

To vše jsme probrali dávno v minulosti.

Tentokrát se ohlásil v předvečer svátku Svatého Jana. „Léto v rozpuku, prázdniny na krku!“ zahlaholil, když mi ho synek na zahradu přímo pod obsypanou třešň přivedl. „Taková úroda!“ rozplýval se. Ládoval se červenými chrupkami, a ještě stačil poreferovat většinu novinek, které jeho rodinu za tu dobu, co jsme se neviděli, potkaly.

Miska už byla plná. Pozvala jsem ho do kuchyně na třešňový koláč. Podíval se nejdřív na třešně a pak na mne. Potom se klukovsky zazubil. „Třešňové koláče mám rád, ale tak dlouho zdržovat nebudu.“

„Pekla jsem ho včera, pane inženýre,“ říkám poťouchle. „Tady ty pošleme vaší paní.“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Tak to bude mít Tánička radost. Poslední dobou jí nosím jenom špinavé prádlo.“

Třešně jsem původně plánovala vzít do práce, ale nevádí, když to o den odložím. Předložila jsem mu třešňovou bublaninu a hrnek s kávou, vytáhla jsem jeho mnohokrát kopírovaný nativní horoskop, ke kterému jsem vždycky jen dodělala čerstvé tranzity.

„Mám výbornou nabídku,“ hlásil, „mohl bych dostat subdodávky pro firmu, co dělá na dálnicích. Znáte, přece, jak to chodí. Veškerý vývar schlamstne vítěz výběrového řízení, a když je šikovný, pro realizaci sežene subdodavatele, kteří mu to udělají za hubičku. Už jsem to jednou zažil. Parkové úpravy na čerpačkách...“ jmenoval značku světového dodavatele pohonných hmot. „Byl jsem, samozřejmě, jenom ten poslední článek. Subdodavatel. Smetanu i ocenění slízli jiní, ale všechny návrhy i realizační práce provedla moje firma. Vydělal jsem na tom i tak spoustu peněz. Kdybych je nevrazil do toho podniku s mraženými polotovary, co mi vytuneloval ten darebák Škařica, však víte...“ Udělal znechucený škleb, mávl rukou a pokračoval: „Tentokrát to bude něco jiného. Způsob, jakým jsem se k té příležitosti, ovšem, dostal, vám radši popisovat nebudu. Dost nechutná záležitost.“

„No,“ uchechtla jsem se, „to si dokážu představit.“ Už jsem věděla, že ani tentokrát si Antonín pokoj nedá.

„Stálo to spoustu nervů a peněz, ale už to vypadá, že mám tu subdodávku v hrsti,“ poznamenal natěšeně. „No, a právě teď se mi naskytla výborná příležitost koupit kamion. Nabídka je časově omezená. Ten člověk potřebuje rychle peníze. A já ten kamion budu potřebovat jedině za předpokladu, že získám tu zakázku u dálnic, chápete?“

Kysele jsem se usmála.

Jenže on byl zcela ve svém živlu, zahleděný až na horizont, kde se v zlatistém oparu koupala vytyčená vize. „Prostě potřebuji vědět, jestli mám ten kamion koupit.“

Klesla jsem pohledem ke kolečku jeho soláru, chvíli jsem bádala nad jeho druhým, šestým, osmým a desátým domem, pak jsem přešla k nativitě a studovala tranzity pomalých planet jeho nativními domy. Asi mi to podle jeho vkusu trvalo příliš dlouho, protože stačil nejenom spořádat koláč a vypít kávu, ale i odběhnout na dvůr a vyřídít dva telefonáty. Po návratu se už netrpělivě ošíval, a dával ostentativně najevo, že si mám pohnout.

Jenže tady byla každá rada drahá. Nacházel se na prahu Uranské krize, kdy člověk dobrovolně nebo nedobrovolně přehodnocuje vztahy a odhazuje „zbytečnosti“, které v první polovině života nahromadil, v úporné potřebě si dokázat, že ještě není tak starý. V takové době je nejlepší riskantní podniky nezačínat.

U některých jedinců může Uranská krize trvat i dva roky, podle toho, jak se Uran pohybuje v opozici vůči nativnímu postavení tam a zase retrográdně zpět. To byl právě Antonínův případ. Úskalí období, které ho čeká, jsem mu podrobně vyličila už minule. Zaměřila jsem se na jeho nativní specifické stelium Uran, Luna, Slunce. Vysvětlila jsem mu, že by měl být obezřetný, a že když bude na vážkách, vždy má myslet především na rodinu, protože ta je pro něj klíčová.

Díval se na mne tehdy shovívavě. Pak se široce usmál. „Táníčka má pro mě pochopení. A holky? Ty se nemůžou dočkat prázdnin, protože se mnou jezdí dělat kšefty. Jana už se rozhodla, že půjde studovat zahradní architekturu.“

Takže... vysvětlujte Uranskou krizi někomu tak sebestřednému jako Antonín. Neuslyší vás. Slyší jen to, co sám chce. V zimě, když jsme o tom mluvili poprvé, jeho Uran teprve budoucí opoziční martýrium nařukával, aby se pak nadlouho retrográdním pohybem stáhl o několik stupňů zpět. Do přesné opozice se vrátil právě nyní. A to vůbec nebylo všechno. Samozřejmě, že tranzitní Uran probíhající Antonínovým pátým domem byl současně v opozici s nativním Sluncem a Lunou. Znamenalo to, že všechny počiny, které nebudou mít pevný základ, tonou v nejistotě a nejspíš nedopadnou dobře. Chmurnou prognózu potvrzovaly varovné kvadratury do osmého domu – oblasti nakládání se svěřenými penězi.

„Nač ten kamion vlastně potřebujete?“ zabručela jsem.

Celý se radostí zatetelil v očekávání, že to snad vypadá nadějně. „Na přepravu zahradní techniky na místo zakázky, a taky na dopravu sadbového materiálu ze školek v případě, když toho bude víc. U tak velkého kšeftu bychom se mohli vykašlat na mezičlánky a vozit si to z Holandska sami! Otevírá to spoustu dalších možností!“ Pak krotce pokrčil rameny a dodal: „Teda... jestli to s tou dálnicí klapne.“

„A čím vozíte ty stroje teď?“

Našpulil rty a nakrčil nos. „Mno, mám starý náklad'ák. Ještě slouží. Ale kdybych dostal tu zakázku, nevím, nevím, jak bych to stíhal, protože...“

„Ten kamióň je určitě za babku, že, pane inženýre?“ zabručela jsem.

Udělal svatouškovský obličej a obřadně přikývnul. „V rámci běžných cen skutečně jo, paní inženýrko.“

„A když ho koupíte, zbude vám nějaká rezerva?“

Vykouznil shovívavý úšklebek. „Blázníte? Samozřejmě bych si vzal úvěr.“

Ha! No to je teda přístup! Rovněž jsem se zapitvořila. „V tom případě radím nic nekupovat, dokud nemáte jistotu, že vám ten kšeft u dálnic vyjde.“

Jeho zklamání bylo tak velké, že se v naší kuchyni téměř ochladil vzduch. „Ale to mi ho ten Novotný prodá!“

Ukázala jsem na jeho horoskop a s hrozivým výrazem zavrčela: „Chtěl jste slyšet můj názor?“

Když přikývnul, už normálním hlasem jsem pokračovala: „Znova připomínám, že tu máte

Uranskou opozici. Zkusíme si přirovnání: Máte vilku se skleníkem a pergolou. U bazénu na křesílkách se opalují vaše dcerky, Táníčka ve skleníku pikýruje přísadu ... Uslyšíte v rádiu, že se nad vaše území blíží nebývalá série živelných katastrof a uragánů. Co uděláte? Upozorníte rodinu, že by bylo vhodné lépe ukotvit pergolu, uklidit křesílka do sklepa a dávat na sebe v nastávajícím období pozor, aby nikdo nepřišel k úhoně? Ne. Vy všechny poplašné zprávy ignorujete. Zajedete do Baumaxu, koupíte materiál na pavilonek v malajském stylu a s příchodem první vichřice začnete s jeho výstavbou.“ Teatrálně jsem rozhodla rukama, jak jsem naznačovala obrysy budoucího pavilonku.

„Táníčka si myslí totéž, co vy,“ šeptl. „Dokonce jsme se kvůli tomu...raflí.“

„Bodejt,“ řekla jsem. „Na takové rozhodnutí žádný horoskop nepotřebujete. Postačí racionální posouzení.“

Najednou mi připadal mnohem mladší. Jakoby jeho pudová marsovská složka, která symbolizuje chlapecké snění a plány, a která v každém zdravém chlapovi trvale dřímá, právě dostala za uši...

Jenže, projevit mu účast? V žádném případě! Okamžitě by toho využil. Začal by ze mě loudit nějakou další důležitou podnikatelskou informací.

Poslala jsem Táníčce ty třešně.

Na podzim jsme se náhodou potkali. Lezlo to z něj jako z chlupaté deky. Zakázka u dálnic nevyšla, takže je dobře, že kamion nekoupil. Ale už plánuje další obchod s pánem XZ, který má dobré kontakty tam a tam...

K čemu je to všechno dobré...

.... „zavolal, že stojí před domem a přišel mi vrátit knihu. Vyběhla jsem ven jenom v tenkém svetru. Fičel severák, padaly velké sněhové vločky. Když mi tu knihu podával, řekl, že jsem krásně schoulená...“

Berenika rozčileně povlávala po pracovně a hnědé oči barvy karamelu jí radostně zářily.

Já, rozvalená na pohovce s nohama na konferenčním stolku a psací podložkou na klíně, jsem zatím do mezikruží jejího nativního horoskopu zakreslovala současné tranzity.

„A nakonec,“ rozhodla rukama, „opravdu jsem nevěděla, jak zareagovat, mě pozval na Kozákův. Naše oblíbené místo! Po tolika letech!“ Křehce se usmála a vzápětí urputně zavrtěla hlavou. „V dubnu! Vždyť tam bude ještě sníh! Ale odolala jsem a řekla ne!“

Sledovala jsem, jak čeká, co na to povím. Bylo jasné, že je připravená své rozhodnutí mrknutím oka změnit.

Ctírad je psychiatr, znám ho jen z vyprávění.

Vztah, který s Berenikou měli, je oba téměř zničil.

Berenika je zahradní architektka se Sluncem i ascendentem ve Vahách. Narodila se za úplňku, na nejvyšším místě jejího horoskopu stojí kvadraticky aspektovaný Uran, symbol vizionářů, revolucionářů a vynálezců. Je nadaná a přecitlivělá. Vládkyni horoskopu, Venuši, má v plodném znamení Štíra. Fantazii úročí v tvorbě, hůře to zvládá v „normálním“ životě. Pochází ze vzdělané bohaté rodiny, kde vztahy a poměry k hodnotám pokřivily poválečné

společenské poměry. Provádala se překotně velmi mladá za úspěšného padesátiletého diplomata, který jí pomohl vstoupit do světa. Až po čase jí došlo, co od ní manžel očekává. Byla už třetí ženou v pořadí a měla sloužit jako ozdoba. V cizině si rozšířila obzory a ještě více vyžrála. Nedokázala jen udržovat dům a chodit na večírky. Začala pracovat ve svém oboru a sklízela první úspěchy. Její rostoucí sebevědomí vyvolalo u stárnoucího manžela komplexy. Začal pít a ponižovat ji. Tehdy si uvědomila, že je mnohem silnější, než si kdy myslela, a že to nesnese. Iluze o lásce ztratila záhy po svatbě a kvůli dceři byla odhodlaná vydržet. Nakonec ale přece požádala o rozvod.

Vrátila se i s dítětem do vlasti. Soustředila se na dítě. Než přišla revoluce, vzala práci překladatelky, kde mohla uplatnit jazykové znalosti. Rozpad rodiny brala jako velké selhání. Pořád se jí vnucovaly vtíravé myšlenky, jestli se vývoji událostí nedalo zabránit. Jako silná osobnost s ascendentem ve Vahách a rohovými domy v kardinálních znameních, nedokázala přijmout fakt, že vztah lze budovat jen společně, a že i kdyby se rozkrájela, svého exmanžela ani sebe samotnou by předělat nemohla. Oba šli do svazku s očekáváním, která byla chybná. Berenika se domnívala, že se provdá za muže podobného svému otci. Charismatického, ušlechtilého, silného, spolehlivého. Mýlila se.

Exmanžel předpokládal, že si bere éterickou křehkou vílu, múzu, kterou bez problémů ovládne. I on se mýlil. Domnívám se, že kdyby tam nebyl tak velký věkový rozdíl, Antonín, jak se Bereničin exmanžel jmenoval, by zavčas pod jemným beránčím kožíškem vytušil zamaskovanou lvici a ke svatbě by vůbec nedošlo.

Berenika je totiž formát. Je vzdělaná, vynalézavá, tvořivá a má neobyčejný kulturní a politický přehled. Těžké období po rozvodu překonala a po letech se oklikou skrze práci v nakladatelství ke své milované zahradní architektuře vrátila. Nejdříve napsala jednu odbornou publikaci, pak další, postupně začala spolupracovat se školami. Po revoluci staré profesionální vazby obnovila. Nějaký čas byla ve světě, potom se vrátila domů, ale stále je v jednu kole. V hodnocení situací, procesů a souvislostí je vždy o několik kroků dopředu před ostatními. Akademici, teologové i politici k ní chodí na čaj, píší jí maily, posílají ke konzultacím traktáty.

Jako zrozenkyně pod vládou Venuše a Urana je dámou velkých výkyvů. Když prezentuje své projekty, když podepisuje výtisky vydaných knih a rozmlouvá se čtenáři, září jako hvězda. Ale v osobním životě je nezvykle uzavřená, snad i proto, že se nikde na cestách za prací nezdrží déle. Při komunikaci s lidmi „z davu“, občas sklouzne do role nenápadné submisivní osůbky, která jí vůbec není vlastní. Každý, i ten nejobyčejnější rozhovor, pro ni znamená nutnost sebekontroly, protože v opačném případě má sklon ostatní převálcovat. Ani jedna z těch vyhraněných podob, které světu ukazuje, není skutečná.

Před patnácti lety, ještě za totality, se krátce po rozvodu s Antonínem nervově zhroutila. Léčení probíhalo komplikovaně, přidaly se problémy se srdcem. V nemocnici potkala Ctirada. Byli stejného věku, v moři normalizační šedi vytvořili ostrůvek shodných intelektuálních zájmů. Trávili čas hovory o filosofii, kultuře, teologii, historii a umění.

Při léčení se terapeut zamiloval do pacientky a pacientka, ačkoliv se tomu bránila, protože on byl ženatý, do terapeuta. Rána s čistého nebe – to jeden pro druhého zpočátku znamenali.

Několik let spolu intimně žili. Oficiálně Berenika docházela na kontroly do ordinace, ale scházeli se i tajně. Trpěla výčitkami, že chodí se ženatým. Toužila po tom mít ho jen pro sebe, ale věděla, že on není z těch, kteří by trhali rodinu. Tisíckrát to chtěla skončit, ale její okouzlení ze vzájemnosti bylo tak silné, že to nikdy nedokázala.

Až když to jakýsi slídil vyzvonil jeho manželce a definitivně to prasklo, teprve tehdy se dramaticky rozešli. Definitivně se ale od sebe odpoutat nedokázali. Celé roky, i potom, co se Ctírad se ženou kvůli oboustranným nevěrám konečně rozvedl, si alespoň psali.

A to je asi ten problém.

Jeden by čekal, že pokud to byl tak silný vztah, a Ctírad byl konečně volný, že se dají dohromady. Ale to se nestalo...

Byla pro něj zajímavá jen jako geniální nedostupná múza? Zalekl se její inteligence, tvořivosti a síly stejně jako její manžel? Každopádně ji to muselo zklamat. Možná i proto tehdy brala jednu zakázku za druhou. Půl roku ve Španělsku, pár měsíců v Normandii, Vánoce na Krétě, Velikonoce na Istrii...

Takové chování by bylo pochopitelné u ženy, která touží zapomenout, ale to Berenika neudělala. Místo, aby trauma z nešťastného vztahu hodila za hlavu, vytvořila si z něj balvan, který sebou vláčí celé roky. A místo, aby s tím mužem po jeho rozvodu veškeré vztahy přerušila, i nadále s ním čile komunikovala, občas se s ním dokonce i setkala a setkává. Pokaždé se z toho vzpomíná jako po těžké nemoci. Je na tom vztahu závislá jako na heroinu.

„Myslím, že už jsem se ho konečně přestala bát!“ zvolala bojovně. „Počítal s tím, že mu na to pozvání kývnu. Byl překvapený, když jsem odmítla. No bodejt! Přece nebudu riskovat, že mu zase podlehnou!“ Začala drobné pěstičky. „Je jak had, Miro, bylo patrné, že se mu to nelíbí! Mnohem raději mě míval závislou na každém svém slově! Ale když jsem odmítla, bylo mi...dobře! I když,“ pokračovala opatrným vyjednávacím tónem, „napadlo mě, že bych si mohla vyzkoušet, jestli už jsem natolik silná, že nade mnou nemá moc...“

Stiskla jsem rty. Bylo jasné, s čím vyrukuje dál. To už tu bylo několikrát.

Zatímco on žil obklopen svými pacienty a především pacientkami, ona žila i přes časté cesty velmi uzavřeně. Jako většina tvůrčích lidí trávila hodně času u rýsovacího prkna, pohybovala se v úzkém okruhu přátel. Snila o něm, idealizovala si ho.

S povzdechem jsem odložila fixu. Bereničin Saturn se blížil k nativnímu Slunci. Znamenalo to, že její vitalita bude podrobena nějakému omezení. Saturn, pán hranic, nikdy „nepůsobí“ samoučelně. Protože její Slunce je v naprosté konjunkci s Neptunem, pánem inspirace, ideálů, ale i iluzí, může to být upozornění, že nastal čas přehodnotit ideály. Každá iluze má meze. Jen tak se lze uzdravit, najít novou inspiraci. Problém byl v tom, že Berenika je úplňkovým stvořením. Na jedné straně vůle (Slunce), na opačné emoce (Luna). Pro zrození úplňku není těžké pochopit podstatu problému. Obtížnější je učinit volbu. Každé rozhodování je pro ně bolestivé, protože vždy musí jednu složku sebe sama potlačit. Buď vůle nebo emoce. Znamená to, že se plně podvolí situaci, což je rozhodnutí ve prospěch Luny, nebo aktivně jedná, což je rozhodnutí ve prospěch Slunce.

Podle toho, jak byla Berenika napružená, bylo patrné, že je v tom zase až po uši. Ačkoliv mi sama opakovaně vyprávěla, jak si na ní Ctirad prostřednictvím intelektuálních diskusí po celé ty roky brousil fabulační dovednosti, a sama to nazvala využíváním, zjevně by udělala cokoliv, jen kdyby se k ní vrátil. Jenže... ona nestála o hrátky. Toužila po trvalém vztahu, přestože tušila, že kdyby jí ho chtěl nabídnout, už by to dávno udělal. To byl ovšem jeden pohled na věc. Ten druhý byl ryze racionální. Co já můžu vědět? Nemám patent na rozum. Třeba to Ctirad tentokrát myslí vážně. Nemám právo jí brát naději, sakra.

Když jsem jí vyložila Saturnův tranzit přes nativní Slunce s Neptunem, tedy že nastává čas přehodnocování ideálů, ještě jsem na závěr dodala: „Jestli s ním pojedete nebo ne, je opravdu na vás. Byla jste to vy sama, kdo mi vyprávěl, jakým způsobem s vámi zacházel. Na druhé straně si myslím, že je vámi stejně posedlý jako vy jím. Jo, už jste mnohem silnější, ale pořád ho máte plnou hlavu.

„Ale nemám!“ vyjekla. „Je pro mě vzduch!“

„Není,“ šeptla jsem. „Je možná lepší si to poctivě přiznat. Jinak byste se tím tak intenzivně nezabývala. Pokud ho milujete, dobrá, to je důvod. Ale nesmí vás to zraňovat, chápete?“

„Zraňuje,“ vydechla.

„Přesto ho nedokážete pustit k vodě,“ konstatovala jsem.

Zarputile namítla: „To on mi pořád píše...“

Rozhodila jsem rukama. „Nemůžete mě manipulovat do role, ve které vám to jednoduše povolím. Jste dospělá a svéprávná.“

Dva týdny poté, co Berenika odjela domů, jsem obdržela mail. Napsala, že byli na Kozákově a u své oblíbené studánky. „*Seděli jsme vedle sebe na lavičce a oba jsme plakali...*“

Začátkem května muselo být v lese krásně. Záhy se ohlásila, že se u mne zastaví cestou do lázní.

Bylo sobotní dopoledne, posadily jsme se na lavičku na dvoře. Vytáhla z tašky modré kartonové složky a položila mi je na klín. „Včera se u mě zastavil a tohle mi na památku věnoval. Je to pátá kopie, prý to nebude nikde chybět,“ procedila mezi sevřenými rty. Podle popisku na štítku jsem poznala stavební dokumentaci. „Projekt jeho rezidence. Staví to už pátým rokem. Bude to vlastně malé sanatorium plus jeho byt.“

Zvedla jsem obočí. „Co s tím máte společného vy?“

Hořce se usmála. „Vždycky, když si nevěděl rady, jak postupovat, prostě mi napsal. Stavba je na polosamotě pod lesem. Pozemek koupil dřív, než se poradil, takže vzápětí vyvstaly potíže s napojením na obecní vodovod a kanalizaci. Jeho architekt zapomněl, že trasu inženýrských sítí zkříží zakonzervovaný železniční násep. Byla jsem to já, kdo vymyslel levnější přípojky od nedalekého školního statku.“

Zběžně jsem prolistovala technickou zprávu, probrala se nákresy půdorysů a řezů. Šlo o velkoryse pojatý víceúčelový komplex. Nechyběl vnitřní bazén a venkovní bazén, fitcentrum, posilovna ani tenisové kurty. Dvanáct parkovacích míst. Na závěr byly doloženy fotografie pro kolaudační řízení. Zaujaly mne zahradní úpravy. Jednalo se o fotokopie kolorovaných perokreseb, které na rozdíl od ostatní dokumentace postrádaly autorské razítko. Kompozice zahrady citlivě oddělená od sportovního areálu živými ploty byla inspirována japonským

stylem. Nechyběl pavilon a ozdobné kamenné terasy, ve stínu kroucených vrb mrkala jezírka s lagunami zarostlými rákosem, můstek překlenutý přes umělý potok osvětlovaly kamenné lucerny, na prostranstvích vyložených oblázky spočívala napajedla pro ptáky. Poklepala jsem na obrázek. „Krása,“ vydechla jsem, „už je to hotové?“

Přikývla.

„Váš návrh?“

„Varovala jsem ho, že realizace bude nákladná, ale chtěl něco extra, tak to dostal.“

Nasucho jsem polkla. Snažila jsem se pochopit, co to má všechno znamenat. „Proč vám tu dokumentaci dal až teď? Když jste mu radila, to jste ji předtím u sebe neměla?“

Pokrčila rameny. „Ne, protože jsme ty záležitosti řešili kus od kusu během korespondence.

Když se rozešel s předchozím zahradníkem, prostě mi poslal e-mailem naskenovaný půdorys s tím, že potřebuje poradit něco onačejšího... Asi měl při tom pocit, že vlastně o nic nejde.

Samozřejmě jsem navrhla novou koncepci. Teď je to hotové. Chce, abych se tam

jela...podívat. Abych to prý viděla in natura,“ hlas jí podivně skřípal. „Ale jedním dechem mi řekl, že tam pozve i svou bývalou ženu. A taky...představte si to...jsou rozvedení už pět let, ale on pořád nosí snubní prsten. Nevím proč ta kamufláž. Kvůli pacientkám? Aby si na něj nedělaly zuby? Nebo špatné svědomí? Proč to dělá? A nemohl si ten prsten sundat alespoň na těch pár hodin, když jsme byli na Kozákově?“ Otrásla se jako květina ve větru a křikla: „Co pro něj vlastně znamenám? A co jsem znamenala tehdy, když jsem mu jako ten idiot ve svém volném čase ochotně a za dobré slovo překreslovala projekty? Vždyť on za mě předtím štědře zaplatil jiným, a když se ukázaly být nepoužitelné nebo se mu to řešení nelíbilo, vždycky se obrátil na mne!“

Nalila jsem z konvice čaj a pokusila se jí hrníček vnutit, aby se uklidnila, ale byla příliš rozrušená. Och ano, už mi to došlo. Ctírad stejně jako mnozí další obratně využil jejího tvůrčího nadšení. Byla jako fontána, chrlila ze sebe nápady a nesmírně ráda iniciovala tvůrčí proces kýženým směrem – a lidé v její blízkosti toho často bezostyšně využívali. Působila totiž tak velkoryse, že nikoho v oné „přátelské“ atmosféře ani nenapadlo, se jí za její „drobnou výpomoc“ jakkoliv revanšovat. A podle toho, co jsem občas slýchala od jiných i od Bereniky samotné, pokaždé, když se do něčeho pustila, byla důsledná a precizní. Když ji například jedno občanské sdružení v obci nedaleko jejího bydliště požádalo o patronát nad zpustlou zahradou v objektu místního domova důchodců, rovnou zpracovala projekt pro získání dotace z krajského fondu kultury. Jako jedna z mála dokázala v mnohokrát představované vile se zahradou unikání historický relikt rozpoznat a zachránit. Pochopitelně gratis, protože to dělala pro budoucí generace a pomáhala přátelům. Dokonce se pod ten projekt ani nepodepsala, veškeré uznání slíznul ředitel tamější malotřídky a předseda onoho občanského sdružení...

„Mně to tak vadí!“ burácela. „Proč za mnou chodil? Proč mě tam vůbec pozval, když mi současně oznámil, že zve i tu druhou? Jenom aby se pochlubil! Vždycky jsem pro něj udělala první poslední! Má dar mě zraňovat! Nejdřív mě naladí na příjemnou vlnu a potom srazí do bahna! Proč je ke mně tak krutý?“

„Na to platí přísloví: Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění,“ broukla jsem.

Tím jsem proud jejích slov zastavila.

„Je to falešný krutý člověk,“ vydechla, „na jeho penzion kašlu!“

„Možná mu křivdíte,“ namítla jsem. „Nezapomínejte, že vás dobře zná. Když žádal o pomoc ohledně zahrady, byl to možná jediný způsob, jak s vámi udržet spojení.“

Urputně potřásla hlavou. „Měl tisíc jiných možností!“

V duchu jsem jí dala za pravdu. Napadlo mě, že Ctirad se bližších kontaktů asi bál, ale mlčela jsem. Nechtěla jsem Bereniku zranit.

Možná, že jsem se zatvářila skepticky, protože plamenně dodala: „Nemiloval mě, protože to neumí. Celou naši lásku prožíval skrze mě. Proto mi psal! Nechtěl o to přijít. Byl jako pijavice. Žít se mnou nechtěl, protože věděl, že bych to dřív či později poznala. Takže už dost. Končím! A vymažu si z mobilu všechny jeho esemesky!“

Asi po půl roce jsem se rozhodla Bereniku vyhledat. Rozjela jsem se do Brna, neboť tam pracovala na renovaci jednoho z parků.

Byl říjen, blížily se Dušičky. Zašly jsme na kafe. Při cigáru jsem Berenice předestřela děj románu, který bych chtěla napsat. Protože je na motivy jejího příběhu, chtěla jsem ji požádat o souhlas. Děj pojednával o psychiatrovi, kterého pacienti i kolegové vynášeli do nebe.

Bodoval, protože byl uvnitř naprosto prázdný. Neměl emoce, které by jeho profesionální úsudek mohly zkreslit. Astrologicky je tento muž tuplovaná ryba. Ryba je typická citlivostí, takže se skvěle dokáže naladit na pocity okolních lidí a náladu prostředí. Když je ale v horoskopu dotyčného „rybích“ dispozic nad míru, obrací se tyto vlastnosti ve svůj opak.

V pudu sebezáchovy se takový člověk „vyprázdní“ a stává se „zrcadlem“, které vše jen odráží a ničemu nedovolí proniknout dovnitř. Takovým zrcadlem je i můj knižní hrdina. Precizně zaznamenává stavy a nálady pacientů, reaguje profesionálně asertivně, a díky svému vzdělání snadno stanoví diagnózu i terapii. Svůj plat si zaslouží. Absenci vlastních emocí nebere jako hendikep, protože o ní až do dvaadvacátého roku svého života vůbec neví. Vyrůstá mezi silně věřícími příbuznými, školu navštěvuje v socialistických dobách šedesátých let, žení se s citově plochou dívkou. Reakce na podněty má odpozorované od prefabrikovaných předloh. Problém nastává, když do jeho života vstupuje mladá fotografa. Je odlišná od lidí, které hrdina dosud potkal. Říká, co si myslí, dívá se na svět jinak, stává se pro hrdinu zprostředkovatelkou nových zkušeností. Jakmile se vztah stává osobním, náš hrdina je v troubě, protože on nic takového, jako vnitřní osobní svět, nemá, kromě emocí odkoukaných od pacientů, a ty jsou jako odraz barevného světla na plátně v kině... Příběh má prvky hororu, protože ta žena vůbec neví, jakým hendikepem její milenec trpí. Podvědomě tuší, že mu něco chybí a zoufale se snaží „cítit“ za oba. Úsilí o porozumění bere tak gruntu, že by to zbořilo i Cheopsovu pyramidu. Její frustrace jsou dokonce tak silné, že prolamují lesklou plochu jeho „zrcadla“, a ve vypjatém okamžiku pronikají do partnerova nitra. Hlavní hrdina tak vlastně poprvé sdílí emoce. Zažívá excelentní zkušenost a touží si ji zopakovat. Vůbec mu nevádí, že je vykoupena stresem a oboustranným vypětím. Na trvalé soužití si s ohledem na devastující vliv interakce netroufá. Tak spolu žijí – nežijí, a hrají spolu hru na přátelství...

Uprostřed mého výkladu Berenice zapípal mobil.

Zrůžověla, s omluvou ho vylovila z kabelky a zmáčkla tlačítko. Nic mi do toho nebylo, a vůbec jsem nečekala, že mi poví, kdo jí píše. Věnovala jsem se kávě.

Přečetla zprávu a zakoulela očima. Spiklenecky se usmála. „Chmmm, to byl on. Ptá se, jestli budu vázat dušičkové věnce jako každý rok.“

Nevěřicně jsem zamrkala. Takto se tvářila vždy, když mluvila o něm v případě, že se na něj dívala z toho „smířlivého“ úhlu. „Ctirad?“

„Kdo jiný?!“ vybafla. „A to jsem mu na ten jeho ignorantský citát odepsala, že...“

Roztržitě jsem se usmála. Po plamenných předsevzetích z minula, jsem nabyla dojmu, že se nad tu závislost konečně přenesla... Ale možná to nevidím dost objektivně, protože tak nešťastná mi v té chvíli nepřípadala.

Zhluboka jsem se nadechla, vydechla, a rozhodla se, že knihu o prázdném psychiatrovi dám k ledu. I když je založena na realitě, co s tím, když tomu...nerozumím?

A tehdy mi to ve zlomku vteřiny došlo.

Z nativního horoskopu lze odhadnout, co je pro nás nejlepší, a co nám škodí. Z interakce tranzitů a nativity můžeme odvodit současnou situaci. Ale ve chvíli, kdy se máme rozhodnout, kterým směrem vykročit, se motivace naší volby komplikuje úměrně s tím, jak složitá je naše osobnost...

Někomu analýza horoskopu pomůže obdobně jako návštěva u psychologa, jinému je k ničemu.

Dodatek:

První příběh se odehrává v roce 2004 a druhý v roce 1998. Další pocházejí z období let 2000 – 2009. Pouze ten poslední se stal v roce 2011.

Věnováno Marii Pravdové, Evě Milotové a Marcelle Krejčí.

Miroslava Dvořáková - bibliografie:

2010 - MLOK sbírka vítězných prací Ceny Karla Čapka za rok 2010, vydala Cena Karla Čapka, Dataprint, Nopova 13, Brno. (1. cena za novelu Kazisvět - MLOK)